

★ MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 17 Eylül 1994 Sayı: 110

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Kıymetli
yoldaşımız,
öğretmenimiz,
komutanımız;
Hiçbir güç
seni bizden ve
halkımızdan
koparamaz
DEVİRİM
YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ
DURDURAMAZ

MERHABA[illegible]

biraktı.

Polisler pervasızlığından Antakya muhahimzini Metin Alhas da nasibini aldı. Uzun süredir muhahimimizle görüşen Alhas ilk fırtına kollarında 26 Ağustos günü sudan bir gercekle/satışarak aklınca kendine saldırdı zemini oluşturdu. Muhahimizin üzerine silahları ve coplarıyla saldırdılar. Bu sırada havadan da 15-20 el silah sesleri polisle gaza binden aldıkları muhahimimize "Serî ya kayalattımayacağına söz verdim" diye sesleri duyulmuş ve belirlir. 3 gün gaza binden kalan ve işkence gören muhahimimiz tutuklanarak Reyhanlı Kapalı Cezaevine gönderildi.

Saldırıları binden susturacaklarını sanıyorlar, ancak yemiyorlar. Onlara söz vermiş olduklarını iddia ediyorlar, güne dek karşılaştığımız saldırılara, ödemelerle tereddüt etmediğimiz, ödemele gösterdik. Haklı olmanın, halkan ya olanın verdiği güçle mücadelemizi sürdürüyoruz.

Yeni sayımızda buluşmak üzere..

Önderlikle DAYANIŞMAYA ÇAĞRI Emperyalistleri PROTESTOYA

Devrimci Sol önderliği Fransız emperyalizminin elinde tutsak. Onun tutsak edildiği halklarımıza bir saldırıdır. Onu tutsak eden emperyalist Fransa'nın temsilciliklerine telefonla, mektupla, telgrafila öfkemizi yağdıralım. Saldırıya sessiz kalmayacağımızı

Onunla dayanışmak, devrimci önderliği sahiplenmek, halkı savunmak, halkın mücadelesini, geleceğini sahiplenmektir.

Emperyalizm Devrimci Sol
önderini tutuklayarak halkların emperyalizme karşı direnemeyeceği, silahlı kurtuluş savaşının sonuç alamayacağı mesajını vermeye çalışıyor.

Ona yazacağımız mektuplara halk kurtuluş savaşçılarının yenilemeyeceği devrimci önderiğin halktan koparamayacağı gösnelim.

Emperyalizm örkümlü öfkemizden. Korkmalı şahiplenışimizden.

Emperyalistler, sömüren ve zulmedenler, dünya halkların "yeni dünya düzeniyle "zaptırtıp" altına almayla çalışılan bir avuçtur. Biz milyonları. Milyonların sevgisi ve

bağlılığına saralım Devrimci Solun önderlerini. Milyonların öfkesiyle kuşatılmı emperyalistleri ve işbirlikçilerini.

Devrimci hareketin önderini tutsak ederek bize, halkımıza savaş açtılar. Bizim olanı sahiplenerek, bize karşı olanı lanetleyerek, yüreğimizle, eylemimizle bu savaşçı kazanan biz olacağız.

**DURSUN KARATAŞ'ın bulunduğu
cezaevinin adresi: Previnu No:
258392 M.B. 202 42 Rue De La Sante
75014/PARIS**

Fransa Adalet Bakanlığı Tel: 00 33144 776060
Fax: 00 33 142 38 18 15 Fransa Büyükelçiliği
(Ankara)

Tel: 0 312 468 1154
03124283175
03124412308
Fax.0 312 467 94 34

Adres: Paris Cad. No: 70 Kavaklıdere/Ankara
Fransa Konsoloslugu (İstanbul)

Adres: İstiklal Caddesi Beyoğlu / İstanbul

BÜROLARIMIZ

Şahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına
GÜLEN ŞEŞEN
Yazın İşleri Müdürlüğü: **Cafer ÇAKMAK**
Yönetim ve Yazma Aşaması: Binbirdirek Mah.
Terzihane Sok. Kalecişayış İşhanı No: 11 Kat: 1
Sultanahmet-İstanbul
Tel: (0212) 518 8417-518 68 57/Fax: 516 24 14
Baskı: Serifer Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL, Almanya: 4 DM
Fransa: 15 FF, İsviçre: 4 SF
Hollanda: 4 FL,
İngiltere: £ 1.5
Ahane Koşulları:
Yurtiçi Ahane:
6 aylık: 450.000 TL; 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Ahane: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Güllen ŞEŞEN, T.İ. Bankası
Akarsay Şubesi 100 48 44

Adana: İsmail Dede 3 Tz. Krizlay İshak arkas Ozkan Ay 47/A 7k1
 Tz-Tz: 35197 25
Ankara: Marmara Ş. Kımır Ay. 12/17 Şihnye Teşvîr 43410 92
 Tz-Tz: 35197 25
Bahçe: İsmail Dede 3 Tz. Krizlay İshak arkas Ozkan Ay 47/A 7k1
Bursa: Hacılar Muhi. Korkmaz Ş. Adan İshak (Heykel) No: 8/408
 Tz: 2244780
Bursa: İzmit Bayınd. Dede Mesnevi Paşası No: 1/8
 Demirdi: Delikli Karı Meydan, Çarın İshak Karı Tz
Diyarbakır: İsmail Dede, Güçlü Paşa No: 3/30 Tz-Tz: 221 85 89
Eğirdir: İsmail Muhi. Yakup Şevki No: 10/10 K: 2 Tz-Tz: 212 45 19
Eğirdir: İsmail Muhi. Yakup Şevki No: 10/10 K: 2 Tz-Tz: 212 45 19
Gaziantep: Gaziantep Çar. Kartar Muhi. Yenirici Ş. K 2 Tz 5 Daire: 10
 Tz: 213 18 59
Karabük: İsm. Ş. K: 27/501 Bilen İshak Kırkay
 Tz-Tz: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İshak Karı No: 2 233 Tz: 223 75 25
Konya: Medrese Muhi. Dede. İsmail Yakup Çar. Park ölü yünü No: 4
 Tz-Tz: 223 75 25
Konya: Hacılar Muhi. Yakup Şevki No: 10/10 K: 2 Tz-Tz: 223 75 25
Konya: H. Ulaşın İy. Merkezi A Blok: 3 K: 320 Yünü Nakay

[illegible]

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

Önderliğe saldırı
halka saldırıdır 3

Tarihimiz zorlukları alteden
zaferlerle doludur... 4-7

"Tutuklama politiktir"... "İfade
hukuksal olarak imkansız" 8

Tarihin yargısı
devrimcileri akıyor... 9

Kontra basın yine çanak yalıyor...
Bazı kontra portreleri... 10

Uzlaşmanın ilk adımı; ateşkes...
Ulusal düşmanlık ve Ege'nin
öte yakası... 11

Tutsaklık önderliği halkımızdan ve kadrolardan kopamaz... 12-13

Ordu "haksız savaş" batağında 14

Yanlış eylem çizgisiyle halk
desteği kazanılamaz...
"TBMM ile ilişkimizi
donduruyoruz" 15

Türk-İş işçilere bir kez daha ihanet etti... "Anlaşma utanç belgesi" 16

İşçi düşmanları fuarda yüzünü
gizleyemedi... Faşistler meclis
salonunu kana buladı..! 17

Nurtepe halkı sivil faşistleri
püskürttü... 18

Devrimci tutsaklar direniş
mevzilerinde... Küçükarmutlu'da
yıkım... 19

İnsan hakları
"sınıflar üstü" değildir... 20

Düzen solculuğu
Halk evlerini yozlaştırıyor... 21

Mücadele,	Ferhat	Tunç
gibi soytarlara	karşı	da
mücadele edecek...		22

Bize ölüm yok!.. 23

Emperyalizm devrimcileri yargılayamaz

Fransa hükümeti, halk kurtuluş savaşımı-zın önderini tutuklayarak, özgürlüğünü gasp ederek, hesapsızca, sonucu belirsiz (bizce belli) bir maceraya adımı atmıştır.

Tarih çeşitli kereler yaşamıştır.

Biz de uyanıyoruz...

Yazılı tarih egemen sınıfların kendi sömürü ve zulüm düzenlerini ayakta tutabilmek ve egemenliklerini sürekli kılabilmek amacıyla kurdukları "düzen mahkemelerine ve bu mahkemelerde yargılamaya çalıştıkları ezilenlere, düzen karşıtlarına, halkların ve önderlerinin bu mevzideki mücadelelerine tanıklık etmiştir.

Bu biliniyor olmasına rağmen, emperyalizm tarihten hiç ders alması gibi davranıyor. Emperyalistler için düşüklükleri ekonomik-siyasi kriz ortamında; tam sosyalizme prestij kaybetirdiklerini, halk kurtuluş savaşlarını yok ettiklerini, "yeni dünya düzeni"ni ezilen halklara kabul ettirdiklerini sandıkları bir süreçte; dünyanın dört bir yanında Meksika'da, Ortadoğu'da, Türkiye'de, Kürdistan'da silahlarıyla "emperyalizme karşı savaş narası" haykırırları karşılaştıkça dengelesizleşiyor, yeni çareler arıyor.

Fransız emperyalizminin halk kurtuluş savaşımının önderi Dursun Karataş'ı tutuklayıp-yargılamaya çalışması bu çaresizliğin ve denge-sizliğin itirafıdır aynı zamanda...

Halk kurtuluş savaşımının önderine "suçlu", "terörist" diyenler, öncelikle bir aynaya baksınlar. Orada "suç"larılra otu tarihlerini ve kendilerini bulacaklar.

Emperyalizm Devrimcileri Yargılayamaz...

Emperyalizmin mahkemelerinde ve yargı-larının ellerinde ezilen, katledilen, açlık çeken halkların marifet vardır.

Dünya, emperyalizmin dün Vietnam'da, Cezayir'de, Irak'ta, Lübnan'da, bugün Ca'd'da, Somali'de, Ruanda'da döktüğü kanları, işlediği suçları unutmadı. Belleklerimiz güçlüdür, unutturamazsınız...

Emperyalizm devrimcileri yargılayamaz...

Çünkü yargılamak, hesap sormak, haklı olanların işidir. Emperyalizmin yasalari, mahkemeleri ve hukuku haksızlıklar ve insanlığa, tarihe, ezilen halklara karşı işlenmiş suçlar üzerine kurulmuştur.

Çünkü emperyalizm; çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu, hukuk dışılığı, insana, onura, adalete ait tüm değerleri çiğnemenin adıdır... Bundan dolayıdır ki, yargılamaya çalıştıkları devrimciler tarafından her defasında, kendi kürsülerinde yenilmişlerdir.

Fransız emperyalizm; kendi halkına karşı hukuk savaşında, kendi vatandaşı Dreyfuss'a yenik düştüğünü unutmus görünüyör.

Bulgaristan Devrimi'nin önderi Georgi Dimitrov'un Alman faşizmini, yine o kürsülerde yendiğini, mahkum ettiği unutmus görünüyör.

Emperyalizm devrimcileri yargılayamaz...

Tarihleri halklara karşı işlenmiş suçlarla dolu olanların devrimcileri, halk kurtuluş savaşçılarını, önderlerini yargılamaya, hesap sormaya gücü yetmez.

Çünkü, yargılamaya çalıştığınız devrimciler, ortaçağ engizisyon mahkemelerini, odun yığınlarının arasında yanarken, son sözlerinde bile yargılayan Bruno'ların, eski Yunan'da Sokrates'lerin, asilsalar da düşüncelerinden ödün vermeyen Şeyh Bedreddin'lerin, Pir Sultan'ların soyundan geliyor.

"Dünya tarihi bağımsızlık ve kurtuluş için savaşçılarının düşmanlarından sadece hesap

sorduklarına; mücadelelerinin bedelini ödemekten koldamadıklarına; yaptıklarından dolayı sadece halklarına karşı sorumlu olduklarına tanıklır." (Devrimci Sol Dava Dilekçeleri, 12 Eylül Mahkemeleri Dosyası, sayfa: 45, Hıziran Yayınevi, Derleyeni: Aslan Tayfun Öz-kök)

Bu sözler yargılamaya çalıştığınız önderimiz ve yoldaşlarımızın, 12 Eylül mahkemelerinde faşizmi yargıladıkları bir belgeden alınmıştır.

Halk kurtuluş savaşımının önderini tutuklayarak, işbirliği yaptığınız, vahşi katliamlarıyla ülkemiz topraklarını kana bulayan TC'nin faşist mahkemelerinde ulusal onur, özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgasını savundu devrimciler. Bunu kalemlerine, kağıtlarına, belgelerine el konulmasına, yıllarca mahkemelere çıkartmayarak savunma haklarının gasp edilmesine rağmen yaptılar hem de. Faşizmin kürsülerini devrimci kürsüler haline getirme geleneginin örnekleri, bugüne taşıyıcısı oldular. Yargılanan değil; yargılayan, hesap soran, düşmanı kendi evinde mahkum eden olmanın onurunu yaşadılar.

Faşizm devrimcileri teslim alamadı, yene-medi, hep yenildi. Siz de yenileceksiniz...

Emperyalizm Bağımsızlık İçin Savaşan Devrimcileri Yargılayamaz

Çünkü Fransız hükümetinin bugünkü temsilcileri, bağımsızlığın, ulusal onurun, faşizme karşı direnişini değil, il, paylaşılmış savaş sırasında Nazilerin ülkeyi işgal etmelerine göz yuman, sınırlarını ardına kadar Nazilere açan, Paris'i terk edip, hükümeti Güneyde küçük bir kasabaya hapsediği için "Vichy Hükümeti" olarak anılan ve tarihe bu onursuzluğu bırakan, işbirlikçi General Petain'lerin temsilcisidir.

"Sosyalist" cumhurbaşkanları Mitterand'ın bile o döneme ilişkin olarak Nazilerle işbirliği-ni sorguladığı günümüzde ise; Fransız halkının onurunu, faşizme ve emperyalizme karşı direnenler temsil ediyor.

Bizler temsil ediyoruz...

Bizler; o koşullarda bile bilim adamı kimliğini bir kenara bırakmadan, savaştan kaçmak için o kimliğe sığınmadan, bir yeraltı direnişisi olan Joliot Curie'lerin, "mak"de direnişi örgütleyen Fransız komünistlerinin, Georges Politzer'lerin, De Gaulle'ci anti-faşist direnişçilerin onurunu temsil ediyoruz.

Sizlere ise, ulusal onuru bugün bile ayakta tutan, idam sehpalarına "Marseillesse" (*) söyleyerek çıkılan kurşuna dizdirmenin onursuzluğu düşüyor.

Biz onları çok iyi tanıyoruz. 1920'lerde Süt-çü İmam'lardan, Karayılan'dan, minareden, "selvi dalından tetik çekenlerden" tanıyoruz. Bizler; faşizme ve emperyalizme karşı ülkemizde ve dünyada kurtuluş mücadelesi veren, kökleri içindeki gelidiği halkların bağnında yer etmiş yüz binleri temsil eden, Türkiye halklarının umudu olmuş bir halk hareketiyiz.

Fransız hükümeti sabrımızın da bir sınırı olduğunu bilmeli, tarihten ders almayı öğrenmelidir.

Bilinmelidir ki, devrimciler "ne söyledilerse yapmışlar, ne yapmışlarsa savunmuşlardır." Emperyalizm devrimcileri yenemeyecektir. Çünkü biz halkız ve milyonlar. BAŞARAMA-YACAĞINIZ... Halkımıza karşı işkenecilerin, kontrgerillanın yanında açtığınız bu savaş da, haklılığımızdan aldığımız güçle BİZ KAZANA-CAGIZ. Sizi bir kez daha YENECEĞİZ...

(*) Marseillesse: Fransız Ulusal Marşı

Politikada Bu Hafta

Önderliğe saldırı halka saldırıdır

Evet, devrimci hareket mücadele tarihi boyunca birçok darbeler yedi, acılar yaşadı.

Ancak karşılaştığı her engeli, her sorunu, her zorluğu nabız mücadeleye atan, dümeyen bir yürek ve sürekli ayaklanan, kabuna sığmayan bir bilince aştı.

ebette tüm bunların aşılıp, devrimci hareketin geliştirilmesinde, devrim yürütüldüğün kesintisizliğinin sağlanmasında, savaşta karşılaşılan her türlü sorunun kararlılıkla aşılmasında önderliğin payı büyüktür.

Emperyalizmin, oligarşinin saldırılarını karşısında dünyanın hemen her köşesinde ve her döneminde Vietnam'ında, Afrika'sında, Latin Amerika'sında güçlü direnişler sorgileyenler, toplumun özgürlük ve bağımsızlık savaşında kendi önderlerini de çıkarırlar. Ezilen, sömürülen milyonların savaş, baş eğmezliğin onda cisimleşir. Öyle ki emekçi halkın kurtuluş umudu önderlikte ete kemige bürünür.

Bu yüzden önderliğe saldırı halka saldırıdır.

Bu, demokratik üniversite isteyen, paralı çözüme hayır diyen gençliğe, polis copu altında sendikal hakları için mücadele eden kamu emekçisine, iktidar ve sermaye baskısı altında açlığa mahkum edilip, sendika ağaları tarafından satılan işçilere, ektiğini karşılığı alamayan köylülere, sattığını yerine koyamayan küçük esnafı saldırıdır.

Çünkü önderlik Türkiye halklarına duyulan sevginin adıdır.

İnsanca yaşama özemleri bastırılmış işkenec ve katliamlar sindirilmiş, kurtuluşuna dair düşleri hep belirsiz bir geleceğe ertelenmiş bir halde içinden çıkan Halk Kurtuluş Hareketinin savaşçıları ve önderliği emeğin, emekçilerin gerçek savaşçılarındır. Çünkü bir ilkeyi, bu ülkenin halklarını sonsuz bir sevgiye sevmek ancak hesapsız-kitapsız harcanacak bir emekle mümkündür. Onların vatan sevgileri ölümlü tılıli çekerek karşılayacak kadar güçlü ve sarsılmazdır.

Önderliğe saldırı bağımsızlıktan uzaklaştırılan, tarihinde sömürü ve zulüm yazılı olduğu Türkiye halklarına saldırıdır.

İşte bu yüzden halklarımız önderliğine yapılan saldırıyı kendine yapılmış sayıp, olanca kini ve öfkesiyle emperyalizme ve onun işbirlikçilerine yönelcektir. Önderliğine yapılan saldırıyı Özgürlüğüne, emkeğine, geleceğine yapılmış saydığundan, emperyalizmi ve onun işbirlikçilerini asla affetmeyecektir.

Bugün devrimci harekete inanan, onu umut belleyen Türkiye halklarının o büyük öfkesini, kıyanını görmeyenler yanıtladıkları çok geçmeden anlayacaklardır. Devrimci hareket gerçeğini, onun Türkiye devrimindeki yerini bilenler, onun savaşıma kararlılığını, önderliğe olan bağlılık ve sadakatın taniyanlar, bunun nasıl ete kemige büründüğünü de görecekler.

Önderlik yüzyıllardır susturulmuş, birbirine düşürülerek, parçalanmak, örgütsüzlüğe terk edilmek istenen bir halkın örgütü gücü, ezilmiş, katliamlara uğramış bir halkın başkaldırısıdır.

Direnme sembolü ve öğretmenidir.

Bugün ondan öğrendiklerimizi sunama günüdür.

Bugün savaş içinde karşılaşılabileceğimiz her türlü olumsuzluğu, aksılığı zafere dönüştürmek için, bilinc, cesaret, fedakarlık ve soğukkanlılığımızı bin kez daha artırmak ve benliğimize kazımalıyız.

Önderimize, halkımıza, vatanımıza olan büyük sorumluluğumuz ve enğün sevginiş şindü bu sorumluluğu ve sevgimizi ete-kemige büründürmeyi gerektiriyor.

Çünkü bugün sahip olduğumuzun ötesinde bir güç olabilmek, önümüze koyduğumuz programları hayata geçirebilmek ancak bununla mümkündür.

Yüzbinlerin bilincinin, irade ve birliğinin somutlandığı devrimci hareket ve onun önderliği Türkiye halklarının devrim umudu olmaya ancak böylesi bir zeminde devam edebilir.

Önderliğimizi tutsak ederek bizi onun yol göstericiliğinden yoksun bıraktığını sanan emperyalizme ve onun işbirlikçilerine, işçisi, memuru, gençliği, esnafı ve köylüsüyle, Türkü, Kürdü, Laz, Çerkez, Gürcüsü ve Arabıyla, Türkiye halklarının yüreğindeki o sonsuz kin ve öfkeyle karşılık vereceğiz.

Korkunun ifadesi: "Ankara'da Sevinç Rüzgarı"

11 Eylül akşamı televizyonlar ve bir gün sonra gazeteler Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın Fransa'da yakalandığı haberini bu spotlarla, ve benzer başlıklarla verdiler. Ankara'da devlet katında sevinç rüzgarları estiren, işkencecilerin, halk düşmanı sömürücülerin, Ağanların, Mentese'lerin yüzünü güldüren bir haberi bu. Ancak bu "sevinç rüzgarı" Çankaya'dan, Bakanlıklar'dan fazla uzağa gitmemiştir. Örneğin Dikmen yokuşları, Mamak sirtları, Tuzluca'yı sokakları pek öyle sevinçli değildir. Kahvehanelerde, fabrikalarda, okullarda, sokak başlarında, avlularda içten içe kaynayan bir öfke vardı. Emperyalizme ve oligarşiye olan kinin daha da bilinci vardı... Önderliğe duyulan sevgi ve saygı vardı. Şimdi yürekler onun öğrettikleri yaşama geçime heyecanıyla yanıp tutuşuyordu. Çünkü emekçiler ve her milliyetten halkımız, devrimci hareketin bu savaşı da kazanacağını biliyordu. Kondurlarda yaşanan duygu ve düşünceler de farklı değildi. Tıpkı Armutlu, tıpkı Gülbahçesi, tıpkı Demirtaş, tıpkı Fevziçakmak, tıpkı Gazi, tıpkı Dağlıoğlu, tıpkı Çiğli gibi...

Oligarşinin büyük sevinci de sebepsiz değildi elbette. İşkenceciler, yağmacılar, soyguncular, talancılar, beyler, patronlar ve bunların bütün uşakları "sevinçleriyle" aslında Devrimci Sol'dan, Devrimci Sol önderliğinden ne kadar çok korktuklarını ortaya koyuyorlardı. Büyük sevincin altında yatan büyük bir korku... Sevinçleri nedensiz olmadığı gibi, korkulan da nedensiz değildi. Korkularından hiç kurtulamayacakları kesindi; ama sevinçleri hiç de öyle uzun sürmeyecekti... Bunu aslında onlar da biliyorlardı. Çünkü devrimci hareket daha önceliklerde olduğu gibi, bundan sonra da hiçbir zorluğu, hiçbir güçlüğü pabuç bırakmayacak ve girdiği her türlü savaşı kazanacaktı. Hem potansiyelimiz, hem de örgütlenmemiz bu noktada hiçbir tereddüte yer veremeyecek kadar güçlüydü. İşte bunun için hiçbir güç önderimiz ne bizden, ne de halkından koparmayacak. DEVRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ DURDURAMAYACAKTIR. Savaşın içinde gelişebilecek her türlü olumsuzluğu olumsuzla, zafere dönüştürecek bilince, soğukkanlılık, cesaret, fedakarlık benliğimize kazınmıştır, önderimiz bize bunu öğretmiştir. Şimdi bunların hepsini daha önce de yaptığımız gibi yaşama uygulayarak ete-kemiğe bündürülmüştük. Bunu yapabilecek güçteyiz. Başarı ve zafar bizim olacaktır.

Tarihimiz zorlukları alt e Bu savaşı da

Devrimci Sol önderi Dursun Karataş 9 Eylül'de Fransız emperyalistleri tarafından tutsak edildi. Emperyalizm ve işbirlikçileri sevinç çılgınları atılar. Ama ihtiyatlı bir sevinçti bu. Çünkü devrimci hareketin artık "bitirdik" dedikleri her katliamdan, darbeden, fırsat diye sarıldıkları her ihanetten daha güçlü çıktığını biliyorlar.

Devrimci Sol Güçler Önderlerine Sahip Çıktılar

Devrimci Sol Önderi Karataş'ın emperyalist Fransa hükümeti tarafından tutuklanması Devrimci Sol Güçlerin öfkesi ile karşılandı. Devrimci Sol Güçler Dursun Karataş'ın Türkiye'ye iadesinin tartışıldığı bir ortamda yurtdışında ve yurtdışında hep aynı çağrıyı yükselttiler: **"DURSUN KARATAŞ'A ÖZ-GÜRLÜK!"**

"KAVGA SÜRÜYOR"

Devrimci Sol önderinin Fransa'da tutuklandığı haberi geldiğinde ülkede sıcak günler yaşanıyor. Bir yandan 12 Eylül faşist cuntasının yıl dönümü nedeniyle yapılan hazırlıklar, bir yandan da darbecilik piskini temizlemek için atılacak adımlar... Her iki de ist üste geliyor. O günlerde duyuldu önderin tutuklandığı haberi. Herkes öfke doluydu. Kendilerini daha büyük görevlere hazırlamak için daha sıkı sandığı işlere Devrimci Sol Güçler.

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği imzasıyla gazetemize gönderilen açıklamayı aşağıda yayımlıyoruz.

Kamuoyuna

Önder yoldaşımız Dursun Karataş 9 Eylül Cuma günü, Fransa hükümeti güçleri tarafından tutsak alındı. Sağlığı, can güvenliği ve özgürlüğü o günden bu yana Fransa hükümetinin sınırlamaları altındadır.

Yoldaşımız Fransa'da yaşamamaktadır. Fransa'ya yönelik bir amaç için orada bulunmamaktadır. Fransa toprakları üzerinden transit geçiş sırasında alıkonulmuştur. Üzerinde başka bir kimlik taşıması güvenliği nedeniyle ve son derece doğaldır.

Dursun Karataş'ın siyasi kimliği nettir. O, düşmanların faşistler, dostları dünya halkları olan bir devrimcidir. Tüm yaşamını ülkemizin ve halklarımızın kurtuluşuna adanmış bir Devrimci Sol savaşçısıdır.

Fransız hükümeti onu tutuklamakla politik bir tavır almıştır. Bu tavır, vazgeçilmesi gereken bir hesap hatasıdır. Önder yoldaşımızın özgürlüğüne saldıran bu girişim, aynı zamanda tüm halkımıza karşı alınmış bir tavrıdır.

Fransa hükümeti onun tutsaklığını bize kabul ettiremez. Üstelik yaşamını hedef alan, onu işkenceci cellatların eline teslim etmeyi düşünen senaryolarla bizi tehdit etmemelidir. Hangi bürokratik prosedür olursa olsun bu tehlike bir macera olur.

Yoldaşımız özgür bırakılmalıdır.

Terörizm gibi karşı propaganda amaçlı suçlamaları gayri ciddi buluyoruz. Bunların muhatabı biz değiliz.

Bu tür kirli propaganda yöntemleriyle karşıımıza çıkanların önüne gerçek teröristlerin tarihini koymak güç değildir. Bu tarihte Fransa emperyalizminin yeri de oldukça fazladır. Halkımız 1920'deki Fransız kurşunlarını

unutmamıştır. Vietnam'da, Cezayir'de, Irak'ta, Lübnan'da halklara uygulanan vahşeti, dünya, terörizmin en canli örnekleri olarak yeterince gördü ve yaşadı. Yüzbinlerce Vietnamlinin, Türkün, Kürdün, Arabın ve diğer sömürge halklarının kanını döken bu terörizmin bilançosunun altında Fransa emperyalizminin künyesi vardır.

İkiyüzlü suçlamalarla halkımıza ve yoldaşımıza karşı bugün bu saldırganlığın devam ettirilmesine tahammülümüz yoktur. Devrimci Sol yüz binleri kucaklayan kitleselliği ile, savaşçılarıyla, kadrolarıyla, yüzlerce şehidi ile kökleri derinde olan bir halk hareketidir. Bugüne kadar birçok zorlukla karşılaşmış. Ama bizi yermeyi düşünenler bunu başaramayacaklarını gördüler.

Fransa Hükümeti öfkemizi sinamamalıdır. Ortadoğudan Avrupa'ya kadar uzanan bir halkız, belleğimiz son derece güçlüdür.

Önder yoldaşımızın kılına zarar gelmemelidir. Ona zarar geldiği ve tutsaklığı devam ettiği sürece hiçbir bedelden kaçınmayacağız. Fransa Hükümeti Türkiye'deki işkencecilerle, cellatlarla, halkımızı her gün katleden kontrgüçlerle iktidarıyla mücadelelemizi baltalamak, faşizmin halkımıza açtığı savaşı daha fazla suç ortaklığı yapmak niyetindeyse, bu savaşı sınıfsal, ulusal, enternasyonal bir savaşa dönüştüreceğimize emin olmalıdır.

Bize el kazımak isteyenlere sesleniyoruz. Ülkemizin ve yoldaşlarımızın üzerinden ellerinizi çekin. Biz halkız, bizi yenemezsiniz.

Fransa halkına sesleniyoruz: Dostluğunuza güveniyoruz. İşkenceci katilleri sevindirmeyeceğiniz, halkımızın dost ellerini tutacağımıza inanıyoruz.

Dünya emekçi halklarına sesleniyoruz. Sizleri utandırmayacağız. Taşdığımız bayrak onurumuzun, özgür-sömürsüz yaşama karartılığımızın, binlerce şehidimizin bayrağıdır.

Bu savaşı da kazanacağız.

den zaferlerle doludur kazanacağınız

Savaş ve savaşmayı ondan öğrendik. Ateş çemberlerinden onun öncülüğüyle geçtik. Devrimci hareketin her hücresinde onun emeği, alın teri vardır. Ve işte bundan dolayı da devrimci hareketin kadroları, taraftarları ve kitleleriyle etle-tırnak misali bütünleşmiştir. Önderimizin tutsak düşmüş olması onu bizden ve halkımızdan koparmayacaklar.

İSTANBUL Tuzla Aydını'da 12 Eylül cuntasının 14. yılı nedeniyle cuntacıları ve faşizmi lanetleyen duvar yazılamaları yapıldı. Ayrıca 9 Eylül günü Tuzla Tren İstasyonu'na 12 Eylül'ü protesto eden bir pankart asıldı. Bunu izleyen günlerde ise Tuzla'da, çevresinde işbirlikçiliyle tanınan ve yıkma-yağlama işi yapan bir işbirlikçinin işyeri motoldlandı. Bu işbirlikçiyse ve çevresindekilere karşı Devrimci Sol Güçlerin son uyarışydı. Ağırlikla 6-9 Eylül arasında yoğunlaşan yazılamalar daha sonraki günlerde önderli selamlayan sloganlarla devam etti.

Gezbe bölgesinde eylemler bunlarla bitmedi. 6 Eylül akşamı Üşlepe, Gaziler, Güzeltepe, Dilyası ve Sarıca'da yaklaşık 50 yere yazılama yapıldı. Yazılamalarla 12 ve 13 Eylül darbecileri lanetlenirken "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" yazılamaları da Gezbe bölgesinde duvarlara yansyordu.

Tüm bunların yanında Gezbe'de yapılan en anlamlı eylem darbeci çete artıklarının kaldığı Gezbe Çeşme'nin karşısına asılan pankart oldu. Darbecilerin görüşünü asılan pankart darbecilere, ziyaretilerine ve darbeci çeteye kol-kanat gereklere halkın adaletini hatırlatıyordu. Pankartta "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş/Darbeci İhanet Çetesinden Hesap Sorduk, Soracağız" yazılıydı.

13 Eylül... Dursun Karataş Kadıköy Meydanında

Devrimci hareketin önderi emperyalistlerin zindanlarında tutsak olabiliyordu ama ne kavşadan uzaktı ne de Devrimci Sol ailesinden. Devrimci Sol ailesi yüzlerce şehitli, kan bedelli, can bedeli yaratılan ve ısrarla korunan değerleri, mücadele kararlılığı ile yine savaş alanındaydı, önderi ile beraber yeni ve daha büyük kavgaların hazırlığını yapıyordu.

Önderimiz cezaevlerinde direnişin, kırdı ve şehirde silahlı birliklerimizin, demokratik alandaki mücadelemizin, kısaca kavganın sürdürdüğü her yer ve her anda vardı. Teorübesi, birikimiyle yanı başımızdaydı. Yol gösteriyor, oligarşiyi yargıyordu.

Ve Devrimci Sol önderi 13 Eylül'de Kadıköy meydanındaydı. Devrimci Sol önderinin resminin bulunduğu bir pankart meydana bakan binalardan birinin 3 katını birden kapıyordu ve yine yargılamaya devam ediyordu. Sabah saat 9.30 sulunda güçlü bir patlama sesi ile birlikte açıldı Devrimci Sol pankartı; üzerinde önderin resmi, "Kanıla Yazılan Tarih Silinmez" sloganı vardı. Patlama ve ardından açılan devasa pankart

Kadıköy meydanındaki herkesin ilgisini çekmeye yetti. Tabii polisin de. Binaların önünde önlem olarak pankartı bir an önce indirmeye çalışan polisler halkın pankarta gösterdiği ilgiyi engellemekten uzaktılar. Polisler pankarta uğraşırken kinci patlama duyuldu. Polisler pankartla uğraşmaktan vazgeçtiler.

Kadıköy meydanına hakim olan pankart polisin acını ortaya koyarak bir saatte fazla asılı kaldı. Devrimci Sol, önderi Dursun Karataş'la bir kez daha selamladı Türkiye halklarını...

Tarihasında Dia Gösterisi

13 Eylül akşamı İstanbul Tarihbaşı'ndaki İngiliz konsolosluğu yanındaki bir duvara, da makinesi kullanılarak Dursun Karataş'ın fotoğrafı yansıtıldı. Akşam karanlığında yapılan gösteride duvarı baştan başa kaplayan Dursun Karataş'ın resminin yanında, Devrimci Sol bayrağı ve Devrimci Sol imzası yer aldı.

Daha sonra derimizli arayan bir kişi eylemi Devrimci Sol Güçler adına üstlenerek "Önderimize Kalkan Elleri Kıracağız, Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş, Yaşasın Devrimci Sol dedi.

Gazi: "Asil Yargı Tarihini ve Halkın Yargısı Olacaktır"

15 Eylül akşamı saat 20 sularında Gaz Mahallesi 2. Nalburt Durağ'ında caddeyi motofotokteyleleriyle ateşleyen Devrimci Sol Güçler, Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ı sahiplendiler.

"Asil Yargı Tarihini ve Halkın Yargısı Olacaktır" yazan bir pankartla birlikte Devrimci Sol bayrağının açıldığı gösteride "Yaşasın önderimiz Dursun Karataş", "Umudun Adı Devrimci Sol" sloganları atıldı. Ayrıca Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın posterlerinin taşındığı gösteriye müdahale edemeyerek uzaktan izleyen kişi, daha sonra mahalledeki kahvehaneleri basarak, buralarda rastgele insanları gözaltına aldı.

DEV-GENÇ ÖNDERİ SELAMLADI

15 Eylül günü, sabah saatleri... İşine gitmek için Unkapanı'ndan Aksaray yönüne giderken Zeyrek durağının üstündeki surlarda asılı bir pankartla karşılaşıyorlar. DEV-GENÇ imzalı... Pankartın üst kısmında artık

Bu sınavı da açacağız. Bu gücümüz, bu hazırlığımız mevcuttur. Ülkemizin ve Avrupa'nın dört bir yanından yükselen "Yaşasın Önderimiz..." sloganları, eylemleri bunun bir ilk göstergesidir. Sesimiz daha da yüksелеcektir. Önderliğe zarar vermeye yeltenenler tüm bunların ötesinde devrimci hareketin hiç yabancısı olmadıkları öfkeleriyle de karşılaşacaklardır.

alışık olduğumuz bir slogan var "Kanıla Yazılan Tarih Silinmez"... DEV-GENÇ, "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" derken, önderliğin hiç kimsenin tuttuğuna imadığını, savaşın ve ateşin çemberinden geçilerek hak edildiğini de söylüyordu. Çünkü önderlik kan bedeli yaratılan devrimci hareketin mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıydı.

DEV-GENÇ Türkiye halklarının umuduna saldıranları, önderliği tutsak edenerleri unutmayaçağını 12-15 Eylül günleri arasında Bağcılar, Avclar ve Fırızköy'deki yazılamaları da dile getirdi.

ADANA'da 12,13,14 Eylül günlerinde duvar yazılamada tek bir imza vardı; Devrimci Sol Güçler. 12 Eylül

faşistlerin den hesap sorduk Soraca-

giz", "Savaşın Biz Kazanan da Biz Olacağız", "Yaşasın önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Devrimci Sol" sloganlarının yer aldığı yazılamalar ağırlıklı olarak belirli mahallelerde yoğunlaşmıştı.

12 Eylül akşamı Kanal Yurt Mahallesi'nde, 13 Eylül'de Meydan, Mirzaçelebi, Yavuzlar ve Şakirpaşa mahallelerinde, 14 Eylül'de Zıyapaşa Mahallesi'nde aynı içerikte sloganların yer aldığı yazılamalar yaygın olarak yapıldı. Yazılamalar 12 Eylül faşist cuntasının protesto edilmesi ve Fransa'da Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'ın tutuklanmasını protesto için yapıldı.

KONYA Devrimci Sol Güçler de "Yaşasın önderimiz Dursun Karataş" yazılamalarıyla duyurdular seslerini. Şeker Mahallesi'nde yapılan yazılamalar yalnızca önderi sahiplenmiyor, "Kahrolsun 12 Eylül Faşizmi" diyerek cuntacıları lanetliyordu.

"Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş"

Konya Ereğli'de Devrimci Sol Güçlerin 12 Eylül gecesi asılan pankartta böyle yazıyordu. Devrimci Sol bayrağıyla bütünleştirilen pankartın asıldığını gören polis ilk önce Konya Ereğli'deki Yoksul Halkın Gücü gazetesi bürosuna saldırdı. Hırsını alamamıştı, kurduğu kompo ile gazete bürosunda "yosak yayın bulundugunu" gerekçesi ile gazete çalışanı Ali İhsan Kartal ve Halice Öğütü tutukladı.

ANKARA'da 12 Eylül günü ise Devrimci İğci Hareketi (DİH) 12 Eylül ve diğer faşist başkaları, önderliğin Fransa'da tutuklanışını protesto etmek için Ulucanlar Akbank Şubesi bombaladı.

"Halklar Kendileri İçin Doğru Olanı Bilirler"

Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın tutsak edilmesi ülke içinde pek çok kişi ve kurum tarafından tepkile karşılandı. Dursun Karataş'ın ve diğer iki devrimcinin özgürlüklerinin iadesi için basına ve Fransız makamlarına yönelik açıklamalar yayınlandı.

Devrimci Sol önderliğinin Fransa'da tutsak edildiği haberinin duyulmasının hemen ardından İstanbul Halklar ve Özgürlükler Platformu Dursun Karataş'a sahip çıkan, gazetelerde yayınlanan

çirkin karalamaları teşhir eden bir açıklama yaptı. Karşı-devrim cephesinin acizliğini de ortaya koyan bu açıklamada "Söz konusu olan on yıllardır Türkiye halkları üzerinde sürdürülen sömürüye, baskılara, katliamlara ve insanın onursuzlaştırılmasına karşı verilen bir kurtuluş mücadelesidir. Dünyanın neresinde olursa olsun böylesi bir mücadelede halkın umudu durumuna gelen her devrimci hareket ve onun önderliği siyasi iktidarlar tarafından çaresizlik içerisinde karalamakta, çarpıtmalarla halkın gözünde meşruluğu yitirmek istemektedir. Ama hepsi de havanda su dövmekten başka bir işe yaramamıştır. Halklar kendisi için doğru olanı bilmekte'dir." denildi. Devrimci Sol Güçler tarafından yapılan açıklamada ise "Sömürünün, baskıların, işkencenin, katliamların günden güne arttığı ülkemizde bunların sorumlusu, suçlusu TC iktidarının en büyük korkusu Devrimci Sol'un ve önderi Dursun Karataş'ın varlığıdır.

Fransız Hükümeti şunu çok iyi bilmelidir ki; önderimizin iadesi faşist TC iktidarının suçlarına daha fazla ortak olmak, işkencecilerle, zorbalarla, katliamlılarıyla aynı duruma gelmek. Vatandaşın bağımsızlığı için verdığımız bu haklı mücadeleyi Fransız hükümeti önderimizi tutsak olarak engelleyemeyecektir. Fransız Hükümeti uluslararası hukuka göre davranarak, Dursun Karataş'ı iade etmemi! ve derhal serbest bırakmalıdır." denildi. '

13 Eylül günü İzmir Mücadele bürosu çalışanlarımız bir açıklama yaparak TC'nin 12 Eylül hukukuya yönelttiğini, faşizmin özellikle Dursun Karataş üzerinde çok çeşitli komplolar denediğini belirterek Fransız makamlarından Dursun Karataş'ın özgür bırakılmasını istedikleri. Yapılan açıklamaya Fransanın İzmir Konsolosluğu'na da gönderildi.

Aynı gün İki Hareketi gazetesi, Devrimci Gençlik dergisi, Tahir dergisi İzmir temsilcilikleriyle Ege Kültür Merkezi tarafından ayrı ayrı yapılan açıklamalarla da Fransa hükümetinin tutsak aldığı Dursun Karataş ve iki devrimcisi serbest bırakması istendi.

Devrimci Sol Tutsakları "ÖNDERİMİZE YÖNELİK SALDIRILARA İZİN VERMEYECİZ"

Sağmalcılardan Emperyalist Fransızya Öfke Seli: Süresiz Açlık Grevi

Sağmalcılar Cezaevindeki Devrimci Sol tutsakları, Dursun Karataş'ın Fransa'da tutulduğunu duyduklarında patlamaya hazır bomba gibiydiler, öfke doluydular. Emperyalizme ve oligarşiye karşı öfkeleri bir kat daha artmış, kinleri bilmemiş.

Devrimci Sol tutsaktan hemen öfkelerini örgütlü bir tepkiye çevirdiler. 11 Eylül gününden itibaren üç gün boyunca sayım vermemeye ve süresiz açlık grevi eylemine başladılar. Eylemlerini 13 Eylül günü Fransa Büyükelçiliğine hitaben yazdıkları bir açıklamayla duyurdular.

Fransız Büyükelçiliği'ne yollanan mektup Fransız hükümetine "Bizlere, gerek Kürt-Türk tüm halklarımızda, gerekse de tüm ilerici-demokrat-devrimci ve aydınlarına yönelik sistematik işkence ve baskı, katliam, idam politikasından dolayı Türkiye'de yaşanan...lara tanıklığımız" deniyor ve "Biz Sağmalcılar Cezaevindeki Devrimci Sol davası tutsakları olarak: Önderimiz Dursun Karataş'ın bir an önce serbest bırakılması ve özgünlüğünün güvence altına alınması için 12.09.1994 tarihinden itibaren süresiz açlık grevi eylemine başladık. Eylemimiz önderimiz Dursun Karataş'ı serbest bırakılıncaya kadar sürecektir." açıklaması yapıyor.

Gazetemiz yemine hazırlanırken 3 günlük sayım vermemeye eylemi bitmiş, süresiz açlık grevi de 95 erkek, 24 bayan tutsağın katılımıyla sürüyordu.

Ankara: "Halkla Bütünleşmiş Bir Önderlik Yok Edilemez"

Ankara Merkez Kapalı Cezaevindeki Devrimci Sol tutsakları da 13 Eylül günü, Devrimci Sol önderinin Fransa'da tutulmasına karşı tepkilerini ortaya koydular. Devrimci Sol tutsakları tarafından yapılan ve TC'nin Dursun Karataş'ı katedebilmek için iadesini istediği belirtilen açıklamada "Halkla bütünleşmiş, ülkenin her karşı toprağında

süren onurlu savaşta cisimleşmiş bir önderliğin yok edilemeyeceğini göstermek, daha fazla açığa, yoksulluğa ve onursuzluğa dur demek için TC'nin bir önderin kaybedilmesi ve katedilmesi için gösterdiği cabaya izin veremeyelim." çağrısı yapıldı.

BURSA: "Fransız Hükümeti Önderimizi Derhal Serbest Bırakmalı ve Halklarımızdan Özür Dilemelidir..."

"Emperyalizm ve oligarşi suçlarına her geçen gün bir yenisi ekiliyor. Fransız emperyalizminin Devrimci Sol önderi, önderimiz Dursun Karataş'ı tutsak etmesi en son ve en tahammül edilemez suçtu oldu.

Tüm ümitlerini bağladıkları darbe pislğinde nasıl hayalleri suya düşmüşse, önderimiz kadroları, sempatisanları ve taraftar kitleleriyle daha bir bütünleşen ve büyüyen Dev-

rimci Sol, bugün de bu hayalleri boşa çıkaracak.

Fransa hükümeti önderimizi derhal serbest bırakmalı ve halklarımızdan özür dilemelidir.

Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş Karla Yazılan Tahlil Silinmez

Aydın: "Önderliğimizden Aldığımız Güle Nereden Gelirse Gelsin Tüm Saldırlara Karşı Yine Zafere Zafere Koşacağız..."

Gazetemiz, cezaevlerinden ulaşan mesajların hemen hepsi 13 Eylül tarihliydi. 13 Eylül, ihaneti yendiğimiz ve önderliğimize

daha sıkı kenetlendiğimiz günlere tank oldu. İki yıl önce darbeciler saldırdılar, şimdi de emperyalistler. Aydın cezaevindeki Devrimci Sol tutsakları bugün zafer güllükleri atmaya başlayanları uyarıyor ve önderliğin misyonunu bir kez daha vurguluyorlar yoldan mesajlarında.

"Ülkemiz halklarının kurtuluş umudunu, inancını ve mücadelesini şahsında somutlayan önderimize iki yıl önce saldırıan darbeciler nasıl karşılarda BİZ bulduysa, emperyalizmin karşısında da BİZ varız.

Önderimiz dediği bugünün dünyasında yalnız başına kalmayı göze almadan güçlü olmak ve düşmana karşı savaşmak mümkün değildir. Yalnız başına emperyalizme, oligarşiye ve onun uzantılarına karşı savaşmak hiçbir teknik, silahla, güçle değiştirilemeyecek dünyanın en büyük gücüdür. Bu, kendine güvendir. Bu, ideolojik sağlamlıktır.

Önderliğimizden aldığımız bu güçle nereden gelirse gelsin tüm saldırılara karşı yine zafere zafere koşacağız. Bugün 'bayram' yapılan, yarı başka törenlerin öznesi yapacağız."

IHD Genel Merkezden Bir Açıklama
IHD Genel Merkez Sekreteri Hüsnü Öndül Dursun Karataş'ın Türkiye'ye iadesine karşı çıkarak, Fransız hükümetinin muhtababın Halkın Hukuk Bürosu avukatları olduğunu belirterek, polis işbirlikçilerinin peşinden ağıtlar yakan İstanbul IHD hiçbir açıklama yapmadı.

Avrupa Devrimci Sol Güçlerden Fransız Hükümetine Uyan

Devrimci Sol Güçler 12 Eylül günü Fransa hükümetine yollanan ve Avrupa'nın birçok merkezinde dağıtılan bir uyarı yayınladılar. Uyarıda Fransız hükümetine Devrimci Sol'un faşizme, zulme, katliamlara karşı yüzlerce şehidi ve köklü bir tarihi olan bir halk hareketi olduğu hatırlatıldı. Ve Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'ın tutsak alınmasının bu mücadeleye ve bu tarihe karşı bir girişim olduğu vurgulandı.

"Bellegi güçlü bir kurtuluş örgütüyüz,

Mücadele'nin telefonlarından

Okurlarımız duvarlılıklarıyla kucakladılar önderliği

Sabah gazetelere göz attıktan biraz sonra çaldı telefonun zili. Saat 8.30. Açığımızda, bir okurumuz heyecanlı bir şekilde soruyordu:

"Gazeteler önderimizin yakalandığını yazıyorlar, doğru mu?"

"Bizim de gazetelerin yazdığı kadar bilgim var."

"Gazetelerin hepsinde çok yer verilmiş. Ama şunu daha iyi anladım ki biz sandığımızdan da daha büyükmişiz iyi çalışmalık."

"Dursun Karataş'ın yakalandığı doğru mu?"

"Biz de yalnız gazetede yazdığı kadarını biliyoruz. Öfkeleniyor. 'O kadını biz de biliyo-

ruz... Siz ne yapıyorsunuz orada. Akşam haberlerde söylemiş, kaç saat oldu, 'bilmiyoruz' ne demek?"

"Yanıt vermeye çalışıyoruz: 'Konu hakkında herhangi bir açıklama yapılmadığından...'

sözümüzü tamamlayamıyoruz.

"Ben diyeyim ki yalan! Niye mi? Akşam ATV'de gösterdiği eski resimleri, cezaevinden ka-

lanlar. Eğer yakalansaydı yeni resim olurdu. Demek ki yalan, öyle mi?"

"Bu içten arzu karşısında ya-

nitliyoruz onu. 'Devrimci Sol önderi ilk kez tutsak düşmü-

yor... O yine mücadeleden, halkın içinde olmaktadır... Yürüy-

şümüzü durduramayacaklar."

Anlıyor bizi... Anlıyor ve söz-

lerini bitiriyor: "Buradaki arkadaşların çok selamı var. Çalış-

malanınızda başanlar. Yanınızdayız. Kendinize iyi bakın..."

İl, il arayınlar çağılıyor...

Bu defa Edime'den anyorlar, onların da sordukları tek soru var. Ve istedikleri tek yanıt.

"Biz Edime'den anyoruz, haberler doğru mu?"

Edime'den Kars'a, Urfa'dan

Ankara'ya kadar uzanıyor telefonlar... Ülkenin dört bir yanından akıyor telefonlar. Genç,

yaşlı, kadın, erkek, kah üzüntülü, kah öfkeli soruyorlar...

20 yaşında bir bayan anyor

bu defa. Onun da ilk sorusu aynı...

"Gazetelerde yazılanlar doğru mu?"

"Evet, doğru" diyoruz...

"Doğru" yanıtını duyar duy-

maz, tüm öfkesiyle haykırıyor.

Baskılar Bizi Yıldıramaz.

Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Yaşasın önderimiz Dursun Karataş"

Üç-beş kişiler, bir avuçlar

demagogilerine en güzel yanıt-

lardan biriyi bu telefonlar...

Onlar halktı. On milyonların

sözcüsüydüler o anda. Sadece ülke içinden değildi telefonlar. Ses Almanya'dan aradığını söylüyordu.

"Haber doğrulandı değil mi?"

"Evet."

"Ben Almanya'dan anyorum da... Detaylı bilgim olmadı."

"Doğrulandı" diyoruz. Bu konuda girişimler var. (Yapılanlar ve Viyana'da yapılan bir gösteri- ni aktarıyoruz.)

Ertesi gün, telefon trafimizde bir azalma olmuyor, aksine artı-

yor gelen telefonlar...

Saat 10.45 telefondaki kişi

esnaf olduğunu söylüyor.

"Dışarıdaki haber doğru mu?"

Ne dışarı diye biz soruyoru-

ruz bu sefer.

"Önderin yakalandığı haberi,

ben bir taraftanımız. Bu zorlu

snarı da aşacağız..."

Bu defa arayan bir öğret-

men... Hemen giniyor söze.

"Dursun yoldaşın yakalandığı doğru mu? İzmir Ödemiş'e

öğretmenim. İzmir büroyu aradık. İki gündür size ulaşamadık.

Yanıtımızı duyunca, kendin-

den emin bir ifadeyle 'tamam, anladım' diyor. Ve 'İyi akşamlar yol-

daş' diyerek kapatıyor telefonu.

İkinci günün akşamı telefon-

lar çalmaya devam ediyor yi-

ne... Ama bu defa yanıt bekley-

en soruları sormuyorlar. Olgar-

şiden, emperyalizmden hesap

soruyor, önderlerine bağlılıklarını

dile getiriyorlar. Kocaeli'den,

İstanbul'dan, Konya'dan, yur-

dun dört bir yanından yeni bir

telefon trafiği başlıyor.

"Alo Mücadele mi?"

"Evet."

"Ben Konya Ereğli'den anyoru-

rum. Ereğli'de 'Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş' yazılı bir

pankarti astık. Devrimci Sol

Güçler adına üsteniyoruz."

Telefonlar susmuyor hala.

halklarımızın da belleği güçlüdür" diyen Devrimci Sol Güçler uyarılarında Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'a sahip çıkarken isteklerini son kez tekrarladılar: **"Dursun Karataş'ın serbest bırakılmasını halkımız adına, kurtuluş mücadelemizin meşruiyeti adına istiyoruz..."**

Fransa'nın Londra Büyükelçiliği Önünde Gösteri

Devrimci Sol Güçlerin açıklamasını aynı gün yapılan protesto gösterileri izledi. Londra'daki Fransız Büyükelçiliği önünde yapılan gösteri de bunlardan biriydi. 12 Eylül günü elçilik önünde gösteri yapan Devrimci Sol Güçler döviz ve pankartlarıyla Fransa hükümetine duydukları tepkilerini dile getirdiler. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı gösteride ise döviz ve pankartlarda tek bir isim vardı: Dursun Karataş...

Gösteride Yaşasın Devrimci Sol, Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş, "Dursun Karataş'a Özgürlük", "Dursun Karataş Türkiye'ye İade Edilmemelidir" pankartları ve dövizleri taşıdı. Türkiye, İngilizce hazırlanmış bildiri ile de dağıtıldığı gösterinin sonunda Fransız Büyükelçiliği'ne bir de dosya verildi. Dosyada Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'ın uzun tutsaklık yaşamı, Türkiye'deki durumu, mücadelesi vb. bilgiler yer alıyordu.

Viyana'daki Fransız Elçiliğine Pankart Asıldı

Londra'daki gösteri sürerken aynı saatlerde Viyana'da başka bir gösteri devam ediyordu. Devrimci Sol Güçler, Fransız Büyükelçiliği önünde Dursun Karataş'ın serbest bırakılması için gösteri yapıyorlardı. Gösteri sürerken elçiliğe giren ve yetkililerle görüşen DSG temsilcisi, büyük elçilik yetkililerine "Fransız devleti ve Türkiye halkları arasında yarılacak sürebilecek bir düşmanlığın temellerinin atılmaması" gerektiğini hatırlattı. DSG'nin kararı tavını gören elçilik yetkilileri "yasalara göre Dursun Karataş'ın iadesi mümkün değil" demekle yetindiler. Gösterinin ardından elçiliğin duvarına Fransızca "Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş derhal serbest bırakılmalıdır." yazan pankart asıldı.

Atina'dan Uluslararası Dayanışma Çağrısı ve Protesto Gösterisi

"Dursun Karataş'a Özgürlük" diyen gösterilerden biri de Yunanistan'ın başkenti Atina'da yapıldı. Atina'daki Fransız Büyükelçiliğinin önü 13 Eylül günü Devrimci Sol Güçler tarafından adeta işgal edilmişti. Gösterinin yapıldığı günün darbecilik ihanetinin yaşandığı 13 Eylül olması daha da anlamlı kılıyordu. Devrimci hareketin önderine sahip çıkmak iki yıl önce olduğu gibi bugün de önemliydi. Bu bilinçle geldiler Fransız büyükelçiliğinin önüne.

Saat 12.00'de başlayan gösteride sürekli olarak Türkçe ve Yunanca olarak "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Dursun Karataş'a Özgürlük", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atıldı. Pankart ve dövizlerin taşındığı gösteri sırasında Devrimci Sol Güçler, halk kurtuluş savaşımızın önderi Dursun Karataş'ın serbest bırakılmasını isteyen ve devrimci öndere yönelen her saldırının karşılıksız kalmayacağını dile getiren bildiriler de dağıttılar.

Bildiriyle aynı içerikteki bir metin de Fransız hükümetine iletmek üzere büyükelçiliğe bırakıldı.

Büyükelçilik önünde yapılan gösteriden bir gün önce de (12 Eylül) devrimcilerin, demokratların Dursun Karataş ile dayanışmasının bir görev olduğunu duyuran bir ortak çağrı yapıldı. Özgür Halklar Komitesi, Devrimci Sol Güçler-Yunanistan Birimi ve "Türkiye'de MÜCADELE" gazetesi tarafından

yapılan dayanışma çağrısında *Dursun Karataş'a verilen destek Türkiye halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine verilen destektir. Çünkü Devrimci Sol ve onun önderi, onlar emekçilerin özgür ve hakça bir yaşama ve dünyaya olan özlemlerinin umududurlar. Devrimci Sol ve onun önderi, Türk, Kürt, Laz, Çerkes tüm uluslardan halkımızın gerçek eşitlik temelinde özgürce yaşayacakları bir ülkenin umududur. Bu yüzden hepimizi Dursun Karataş ile, Devrimci Sol ile, tüm uluslardan halkımızla dayanışmaya çağırıyoruz*" deniliyor-du.

Yunanistanlı Basın Emekçilerinden "Dursun Karataş'a Özgürlük"

Çağrısına Destek
Yunanistan'da yükselen tepkiler Devrimci Sol Güçlerde sınırlı değildi. İlk olarak çeşitli grupların Dursun Karataş'ın serbest bırakılmasını isteyen çağrısı yayınlandı. Anarchic Propasal Anarchist Black Cross adlı grup çağrısında emperyalizme karşı savaşan Devrimci Sol önderinin derhal serbest bırakılmasını istiyordu.

Fransız hükümetine iletmek üzere büyükelçiliğe verilen ve RIZOSPASTIS gazetesi, "902" FM radyo istasyonu ve "902" TV kanalında çalışan toplam 27 kişinin imzasıyla yayınlanan metinde Devrimci Sol önderi Dursun Karataş "Özgürlük Savaşçı" olarak tanınıyor ve "Ankara rejimi, Türkiye'de yaşayan halkların demokratik kazanımları ve özgürlüğü için mücadele eden Dursun Karataş'ı fiziki olarak yok etmeyi amaçlamaktadır." denilerek TC'nin amacı dile getiriliyordu.

Basın emekçilerinin Fransız hükümetine ilettiği metin şu taleple son buluyordu:

"Özgürlük savaşçısı Dursun Karataş'la ve Dursun Karataş'ın serbest bırakılmasını talep ediyoruz."

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği "FRANSIZ HÜKÜMETİ ÖFKEMİZİ SINAMAMALIDIR"

Devrimci Sol Güçleri'nin Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaptıkları gösterilerden sonra 13 Eylül günü Brüksel'de bir gösteri yapıldı. Gösterinin ardından Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği adına Avrupa Parlamentosu Basın Merkezi'nde fiili olarak yapılan basın toplantısında Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın Fransız hükümeti tarafından tutuklanmasını ve Türkiye'ye iade edilme çabalarını protesto etmek amacıyla gösteri yapıldı.

Dursun Karataş'ın kılına dahi zarar verilmemesinin ve serbest bırakılmasının istendiği Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği Açıklaması'nda, Fransız hükümetinin Dursun Karataş'ı tutsak etmesinin kabul edilemeyeceği belirtilirken Fransız hükümeti de uyarıldı.

12 Eylül Salı günü saat 11.00'de Amsterdam'da bulunan Fransız Konsoloslugu önünde, Hollanda Devrimci Sol Güçleri adına, Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın tutuklanmasını ve Türkiye'ye iade edilme çabalarını protesto etmek amacıyla gösteri yapıldı.

Gösteriye katılanlar Devrimci Sol bayrağıyla birlikte ve üzerinde Hollanda'da "Halklarımızın Önderi Dursun Karataş Derhal Serbest Bırakılmalıdır" yazılı bir pankart açtı.

Konsolosluk binasının içerisinde giren Devrimci Sol Güçler yanlarında getirdikleri bildiri konsolosluk yetkililerine verdiler, ancak Fransız konsoloslugu yetkilileri polis ça-

ğırıp Devrimci Sol Güçleri binadan çıkarmaya çalıştı. Devrimci Sol Güçler Fransız Konsoloslugu'nun bu tutumunu sloganlarla protesto ettiler ve ertesi gün bir heyetle gelme teminatını alarak buradaki eyleme son verdiler.

Daha sonra Uluslararası Af Örgütü'ne giden Devrimci Sol Güçler, organizasyon binası önünde bayrak ve pankartlarını açarak, Af Örgütünden bir heyetle görüşme talebinde bulundular. Burada da olayın önemi Af Örgütü yetkililerine anlatılarak destekleri istendi ve eylem atılan sloganlarla sonuçlandırıldı.

Belçika (Brüksel)

Brüksel'de devrimci, demokrat avukatlarla ve Belçika Emek Partisi ile ilişkiye geçilerek, Belçika kamuoyunun, Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın Fransa'da tutuklanması ve Türkiye'ye iade edilmesini çabalarına dikkati çekildi.

14 Eylül Çarşamba günü saat 14.00'de, Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği tarafından Türkiye'ye ve yabancı basın mensuplarının davet edildiği bir basın toplantısı yapıldı. Basın açıklamasına 70 divarımda kişi ve çeşitli basın yayın organları katıldı. Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği sözcüsü basın açıklamasını okuduktan sonra, gazetecilerin sorularını cevaplandırdı.

Aynı gün saat 15.00 sıralarında Devrimci Sol Güçleri Fransız Konsoloslugu önünde bir gösteri düzenleyerek, Fransız hükümetinin Dursun Karataş'ı serbest bırakmasını istedi.

İngiltere:

13 Eylül'de Fransız Büyükelçiliği önünde 100 kişi bir gösteri yaptı.

Af Örgütü'nün Londra'daki merkezi ile bağlantı kuruldu. Başkan ve bir yetkilisiyle görüşme yapıldı. Acil Eylem Çağrısı yapıldı.

Bunun dışında uzun

Darbeci çetenin katlettiği Rıza'yı andık "Yaşasın Önderliğiyle Bütünleşmiş Devrimci Sol"

Devrimci Sol Güçler darbecilik ihanetinin ikinci yıl dönümünde ihaneti alt etmelerini onaylaya kontra getesinin katlettiği Halkın Gücü gazetesi sahibi Rıza Güneşer'i mezarı başında andılar. Anmanın yapıldığı 15 Eylül günü Kartal-Soğanlı mezarlığı her yaştan insanın taşıdığı kırmızı bayraklar ve pankartlarla kızıla boyandı. Kızılığın ortasında ise iki resim vardı. Güllümseyen Rıza Güneşer ve oligarşiden hesap soran devrimci hareketin önderi, Rıza, darbecilik ihanetine karşı devrimci hareketi, onuru sahiplenmenin sembolü, diğer yanda ise devrimci hareketimizin, ailemizin yaratılmasında belirleyici pay sahibi olan, mücadelemizin her adımında devrimci iradeyi temsil eden önderimiz, Dursun Karataş... Umudun bayrağının önünde, kırmızı bayraklar arasında kol kola Devrimci Sol Güçlerle birlikte...

Pankartlar dile getiriyor duygularımızı, ortak düşüncelerimizi; **"Her Şey Birliğimiz Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin"...** Mezarlığın girişinden Rıza'nın mezarının başına kadar sloganlarla yürünüyor, herkesin elinde kendi alanının imzasını taşıyan pankartlar ve ortaklığı kırmızı çeviren bayraklar var. Sıra sıra geçiyorlar: "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş-Devrimci İşçi Hareketi", "Yaşasın Önderliğiyle Bütünleşmiş Devrimci Sol- DEV-GENÇ", "Darbeci Kontra Çetesinden Hesap Sorduk, So-

vadeli çalışma yapacaklarını ve bir platform oluşturulması gerektiğini belirttiler. Af Örgütü 13 Eylül günü Fransa ile görüşüğünü ve kesin iade edilemez yanıt aldıklarını ilettiler.

Ayrıca Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde "Dursun Karataş'a Özgürlük Komitesi" adıyla komiteler kuruldu. Komiteler tarafından yayınlanan ilk açıklamalarda "Fransız otoritelerinden Dursun Karataş, Zerrin Sarı ve Kemal Kayaç için hemen ve şartsız özgürlük" çağrısı dile getirildi.

Bütün bunların dışında uluslararası kurum ve kuruluşlara, partilere, önemli kişilere ülkeden gelen ve Avrupa'da olayla ilgili yapılan tüm açıklamalar farklarınyor. İmza metnileri gönderiliyor ve aralıksız olarak dayanışma çağrıları yapılıyor.

racağiz Devrimci Sol Güçler"... Pankartlar dövizlerle devam ediyor. Aralarında bir pankart öne çıkıyor. "Yaşasın Dreniş Destanları Yaratan Halk Kurtuluş Savaşçıları". DEVRİMÇİ SOL imzalı pankart elden ele dolaşıyor.

Herkes Rıza'nın mezarı başında toplandığında Rıza'dan söz eden herkes hareketli sahiplemlerken, önderliğiyle bütünleşmiş Devrimci Sol'dan, Türkiye halklarının umudundan söz ediyor. Sloganlarımız ard arda patlıyor. 60'ını aşmış bir ana, havada sıklıkla yumruğu, elinde önderin resmi. Yani başında ezzerlerinde okul formaları ile iseller. Her yaştan ve her üstün insan Rıza'yı bir kez daha anarken daha sıkı kelleniyoruz önderimizde, daha fazla bütünleşiyoruz Devrimci Sol'a.

Kavga türküler ve devrim ardından sonra mezarlıktan ayrılırken, zafere bir adım daha diyoruz, zafere bir adım daha!

Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın Fransa'da tutuk edilmesi ve Türkiye'ye iadesi noktası oldukça tartışıldı. Türkiye devriminin en önemli güçlerinden birinin önderinin tutuk edilmesi birçok insanı çok doğut ki derinden etkiledi. Sizlere Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın avukatlığını yürüten Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ahmet Düzgün Yüksel'le yaptığımız görüşmeyi sunuyoruz;

Fransa'nın hukuka uyması halinde Dursun Karataş'ın Türkiye'ye iadesi mümkün değil. Ancak Fransa ile Türkiye arasında birtakım ekonomik ilişkiler var. Fransa'nın Türkiye'den birtakım çıkarları var. Böylesi bir kararda bu çıkarların işlevi olacaktır. Ancak kamuoyunun tepkisi de bu kararda etkili olacaktır. Kamuoyu ne kadar duyarlı olursa, tepki ne derece güçlü olursa Dursun Karataş'ın Türkiye'ye iadesi o derece zor olacaktır.

"Tutuklama politiktir"

Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın Fransa sınırında yakalanmasının ardından kamuoyunda yoğun olarak "iade" sorunu gündeme geldi. Bu sorunun hukuki boyutunu açar mısınız?

Av. Ahmet Düzgün Yüksel: "Suçluların iadesine Dair Avrupa Sözleşmesinin 3. maddesine göre "Politik suçlular, vatandaş bulunduğu ülkeye iade edilemez." Bu duruma ilişkin başka bir yasa yok, Fransa'nın bu maddeye uyması gerekiyor. Bu durumda ise suçluların politik mi, değil mi sorusu gündeme geliyor. Biz bunu tartışmaya bile gerek görmüyoruz. Suçluların tamamen politik. DGM'nin hazırladığı bir iddianame var. İddianamede politik suçlular olan ceza maddelerinden kaçınmışlar. Örneğin bu dosyada Memduh Ünlü-türk'ün öldürülmesi olayıyla ilgili olarak Dursun Karataş suçla azzettiren olarak gösterilmisti. Ancak niye azzettirdiğinden bahsedilmemiş. O yüzden de kan davalarda uygulanan maddelerden (TCK 64/2, 450/4) ceza istenmiş. Üstelik bu maddeler DGM'nin görev kapsamında değil. Bu iddianame böylesi bir yakalanma olasılığı durumunda kullanılmak üzere 8 Kasım 1993 tarihinde hazırlanmış ve DGM Savcısı Aytaç Tolay'ın imzasını taşıyor. Yani ortada fail yokken, emniyet tarafından ismarlanan bir iddianame bu. Fransa'nın hukuka uyması halinde Dursun Karataş'ın Türkiye'ye iadesi mümkün değil. Ancak Fransa ile Türkiye arasında birtakım ekonomik ilişkiler var. Fransa'nın Türkiye'den birtakım çıkarları var. Böylesi bir kararda bu çıkarların işlevi olacaktır. Yani Fransa kendi çıkarlarını doğrultusunda politik davranarak iade yoluna gidebilir. Ancak kamuoyunun tepkisi de bu kararda

etkili olacaktır. Kamuoyu ne kadar duyarlı olursa, tepki ne derece güçlü olursa Dursun Karataş'ın Türkiye'ye iadesi o derece zor olacaktır.

Dursun Karataş'ın avukatları olarak şimdiye kadar ne tür girişimlerde bulundunuz? Bundan sonra ne gibi girişimlerde bulunacaksınız?

Av. Yüksel: "Şimdiye kadar pek çok uluslararası kuruma ve insan haklarıyla ilgili kuruluşlara başvurduk. Ayrıca Fransa'daki Özgür Halklar Komitesi ile sürekli diyalog halindeyiz. Bilgi ve belge konusunda yardımlaşıyoruz. Uluslararası Af örgütü'ne de başvurduk ancak henüz cevap gelmedi. İHD Genel Merkezi'ne başvurduk. Onlar da Fransız Büyükelçiliği kanalıyla Adalet Bakanlığı'na Dursun Karataş'ın iadesinin engellenmesi için yazı göndermişler.

Bundan sonra ilk olarak Dursun Karataş ile bizzat görüşebilmek için Adalet Bakanlığı'na başvuracağız. Bunun için Fransız Büyükelçiliğine sürekli faks çekerek randevu almaya çalışıyoruz. Bir de yargılama sürecinde mahkemeye sunmak üzere bir dosya hazırlıyoruz. Dosyanın içeriğinde özet olarak; Dursun Karataş'ın Türkiye'de görüldüğü işkencenin raporları, hakkındaki davalara ilişkin belgeler, yaptığı siyasi savunma, görüşlerine ilişkin birtakım belgeler. Türkiye'de insan hakları kuruluşlarının hazırlamış olduğu raporlar, gazete kupürleri, görsel belgeler. Ayrıca dava arka-dışı olarak nitelenebilecek Devrimci Sol ana davasında yargılanmış kişiler hakkındaki işkence raporları, işkencede öldürülen Ahmet Karlıbaş'ın, Birtan Altunbaş'ın, Bakı Eroğlu'nun işkencede öldürüldüklerini kanıtlayan belgeler, raporlar vb. Bu belge-

ler Avrupa'da yürütülen dava politik midir, değil midir sorularına yanıt verecektir. Özellikle Devrimci Sol savunması, dava dosyalarının ilgili bölümlerini tercüme ettireceğiz. Fransa'ya gidebilirse davaya bizzat katılacağız, eğer bu mümkün olmazsa omdaki bir avukat aracılığıyla dosyaları ileteceğiz.

Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın tutuk edildiği andan beri gelişen olayları anlatır mısınız?

Av. Yüksel: "Fransa'da bir avukatla sürekli diyalog halindeyiz. Ancak tercüman aracılığıyla görüştüğümüzden çok sağlıklı bir görüşme olmadı. Tutuklama 9 Eylül'de gerçekleşmiş, 12 Eylül Pazartesi günü de mahkemeye çıkarılmışlar. Savcının iddiası sahte pasaport kullanılması, yasadışı yollarla Fransa'ya girme ve örgütsel faaliyetlerde bulunmak. Örgütsel faaliyetin ne olduğu konusunda ortaya bir somutluk koulamamış. İddianamenin hazırlanmasını bekleyeceğiz. Dursun Karataş ifadesinde Fransa'dan transit geçmekte olduğunu, faizme karşı savaşta olduğunu ve örgütsel faaliyetlerine ilişkin soruları yanıtlamayacağını söylemiş. Şimdiye kadar avukat bir kere görüşebilmiş. Ayın 18'inde ikinci bir avukat görüşü olacak Bir de Almanya'nın da Dursun Karataş'ın kendisine iade edilmesini istediği ileri sürüldü.

Sizin açısından insan haklarıyla ilgili kuruluşlar herhangi bir girişimde bulundumu mu?

Av. Yüksel: "Şimdiye kadar İHD Genel Merkezi'nin bir başvurusu oldu, bir de ÇHD bu konuda bir girişimde bulunacağını açıkladı. Ancak bu kurum da bizi derin başvuruyu üzerine harekete geçtiler.

Halkın Hukuk Bürosu'ndan basın açıklaması

"İade hukuksal olarak imkansız"

Halkın Hukuk Bürosu avukatları, Dursun Karataş, Zerrin Sarı ve Kemal Kaya'la ilgili olarak 14 Eylül'de bir basın açıklaması yaptılar.

Müvekkilleri Dursun Karataş'ın gerek politik suçluların ülkelerine iade edilmediği, gerekse de idam cezasının bulunması nedeniyle Türkiye'ye iadesinin söz konusu olamayacağını vurguladılar.

Avukat Zerrin Sarı'nın yaklaşık bir yıl öncesine kadar bürolarında çalışan ve halen İstanbul Barosu'na kayıtlı bir avukat olduğunu, Türkiye'de aranmasını gerektiren ciddi bir soruşturmanın bulunmadığını açıklayan Halkın Hukuk Bürosu "Şu an için önemli bir gelişme beklemiyoruz. Ancak Fransa'nın kendi yasalarına uyması halinde iadenin mümkün olmadığını hukukçu olarak rahatça söyleyebiliriz" dediler.

Halkın Hukuk Bürosu Fransa hükümetine yaptığı 12 Eylül 1994 tarihli resmi başvuruda da müvekkilleri Dursun Karataş'ın siyasi suçlu olduğundan Türkiye'ye iadesinin mümkün olmadığını, Türkiye'ye iadesi halinde idamla yargılanacağını, bu nedenle iadesinin mutlak suretle engellenmesini istedikler.

Halkın Hukuk Bürosu'nun yaptığı basın açıklamasının ardından büroanın çevresini ablukaya alan sivil polisler büroya gelip giden müvekkillere ve büro avukatlarına sözli satışmalarda bulundular. Bir süre sonra büroya gelen sivil polisler basın açıklamasının metnini istedikler ve içeriye girecek kaç kişinin olduğunu kontrol etmeye kalkıştılar. Bu-

ro avukatları polislerin bu tehditler tutumuna taviz vermediler ve içeriye sokmadılar. İçeriye girmek için saldırgan tutumlarını sürdüren polislere avukatların İstanbul Barosu'nu ve basını polisin bu keyfi tutumu hakkında bilgilendireceklerini söylemeleri üzerine geri çekildiler.

Halkın Hukuk Bürosu avukatları bu saldırıya ilişkin olarak da basını ve kamuoyunu bilgilendiren ve saldırıyı kınayan bir açıklama yaptılar.

Dursun Karataş'ın Avukatları Fransız Büyükelçiliğiyle Görüştü

Dursun Karataş'ın avukatlığını üstlenen Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Murat Demir ile Dursun Karataş'ın ağabeyi Reşat Karataş Ankara'da Fransa Büyükelçiliği yetkilileriyle görüştüler.

Dursun Karataş'ın Fransa'da tutuklanmasının ardından Fransa Büyükelçiliği'ne yapılan başvurudan sonra 15 Eylül günü yapılan görüşmede büyükelçilik adına İ. Kültür Ataşesi Madam Conan bulundu. Madam Conan, kendisiyle görüşen ve Dursun Karataş ile

Zerrin Sarı'nın durumları hakkında bilgi almak isteyen Av. Murat Demir ve Reşat Karataş'a "Bugüne kadar Türk basınında tutuklanmaları ve özellikle Karataş'ın Türkiye'ye iadesi ile ilgili onlarca haber çıkmasına rağmen henüz Türk hükümetinin bu konuda yapılmış bir başvurusu yok. Ayrıca başvuru yapılsa bile bu konu öyle çok kısa sürede sonuçlanmayacak kadar da uzun bir bürokrasi gerektiriyor." dedi.

Av. Murat Demir'in hukuki durumlarla ilgili olarak Halkın Hukuk Bürosu adına ilemek istediği sorular için de ayrıca 19 Eylül'de ikinci bir görüşme yapılacak. Av. Murat Demir'den aldığımız bilgilere göre Büyükelçilik İ. Kültür Ataşesi Madam Conan, "Dursun Karataş ve Zerrin Sarı'nın Fransız hükümetinin güvencesi altında olduklarını" belirtti.

Emperyalistler devrimcileri yargılayamaz! Tarihin yargısı devrimcileri aklıyor

Fransız tekellerinin temsilcisi Mareşal Petain'in ülke sınırlarını hiçbir direniş göstermeden Nazi ordularına açmasının ardından iki buçuk yıl geçmişti. Ulusun yüreği maklelerde atmaya başlamıştı. Komünistler, sosyalistler ve yurtseverlerin oluşturduğu Fransız Ulusal Kurtuluş Hareketi, Nazi işgalcilerinin huzurunu kaçıran eylemlerine her gün bir yenisi ekliyordu.

Fransız tarih direnişçilerin kanlarıyla yazılıyor.

Bu direnişler sayesinde ki tarih "Fransa Nazilere kucağı" olarak değil "Fransa Nazilere direndi" olarak yazılacaktı. Fransız halkı bu direnişi sahiplenecek, Fransız ulusunun onuru olarak niteleyecekti.

Nazi işgaline karşı direnişin kanla yazıldığı yıllarda 10 Haziran 1943'te Paris'teki işgalci Nazi orduları karargahına Nazi subaylarını sevince boğan bir haber ulaştı. Ulusal Kurtuluş Hareketinin önemli isimlerinden biri yakalanmıştı. Yakalanan "terörist" derhal Gestapo'nun en vahşi işkencelerinin uygulandığı sorgulama merkezine alınmış, konuşturulmamış ve katledilmişti.

Bu kişinin adı Jean Moulin'di. Jean Moulin de tipki Nazi kurşunları karşısında katledilen Georges Politzer, Gabriel Peri, Lucien Sampaço gibi binlerce direnişçiden biri idi. Nazilerin "Terörist" ilan ettikleri Moulin'e Fransız halkı kahraman olarak sahip çıktı. Tarih fişime karşı direnişin "terörizm" olmadığını, gerçek teröristlerin faşist rejimler ve kurumlar olduğunu defalarca gösterecekti.

Bugün emperyalist Fransız devleti, Türkiye'de faşizme karşı mücadele eden bir devrimci hareketin önderine "terörist" payesi vermekle ve onu tutuklamakla kendi geçmişinde yer alan Petain gibi Nazi işbirlikçilerinin tavrını sürdürmekte olduğunu ortaya koymaktadır.

Fransız Devleti Emperyalist Politikânın Uygulayıcısı

Bu tavra Fransız halkı ortak değildir. Fransız halkı Nazi işgalcilerine karşı geliştirdiği direnişin başıyaya ulaşması ve Nazilerin kowulmasından sonra aynı başarıyı iktidarı ele geçirmek konusunda gösteremedi. Fransız tekelci burjuvazi -ki Petain kişiliğinde Nazilerle işbirliği yapan da onlardı- zaferden sonra iktidarı korumayı becerdi.

Nitekim Fransa'nın II. Dünya Savaşı'nı takip eden yıllarda dünyanın ezilen sömürülen halkları karşısında geliştirdiği politika Nazilerin Fransa işgali sırasında uyguladıklarını aratmayacak ölçüde barbarlık, işkence ve katliam örnekleriyle doludur.

1947 Mart'ında Madagaskar'da halk özgürlük talebiyle ayaklanınca karşısında emperyalist Fransız ordusunu buldu. Ve ayaklanma 40 bin Madagaskarlı'nın katledilmesi ile bastırıldı.

1952'den itibaren Cezayir halkı 10 yıl sürecek bir özgürlük hareketi geliştirdi. Karşısında yine işkenceci, katilamcı subayları ile Fransız ordusunu buldu. Naziler karşısında tek kurşun

atamadan teslim olan bu ordu, işkence yöntemlerini Cezayirliye uygulamada, Nazileri aratmadı. 10 yıllık savaş sonunda 1.5 milyon Cezayirli katledilince, yüzlerce köy ve kasaba da yerle bir edildi.

Önce emperyalist Fransa'nın ve daha sonra ABD'nin işgal ettiği Vietnam'daki kurtuluş mücadelesi de 1975'te sona erdiğinde arkasında yakı-yakılmış bir ülke ve 2 milyon Vietnamlı ölü bırakmıştı.

Fransız tekelleri uluslararası emperyalist zincirin halkalarıdır. Fransız devleti de bu temelde emperyalizmin dünya üzerindeki egemenliğini korumak ve sürdürmekle görevli emperyalist devletlerden biridir. Bu nedenle dünya üzerinde emperyalizmin baskıcı ve sömürücü tahakkümünü sürdürme doğrultusunda, ABD ve diğer emperyalist devletlerle her türlü işbirliğine girmiştir.

Emperyalist devletlerin bu işbirliği en son Körfez savaşında bir kez daha somut haliyle görüldü. Körfezdeki petrol çıkarları için başını ABD'nin çektiği emperyalist saldırılar, Irak şehirlerinin üstüne sivil halkın ölümü pahasına bomba yağdırmaktan çekinmediler. Binlerce sivil insan katledildi.

Adına "yeni dünya düzeni" denilen, tüm dünya halklarını açlık ve sefaletle mahkum eden bir sömürüye boyun eğmeyi dayatan emperyalist sistemin inşasında temel rol olan devletler, Irak'ta sivil halka bomba yağdıranlardır. Ekonomik baskı uygulayarak, bu da yetmiyorsa ordularını zorbaça seferber ederek yer yüzünü açığa, kan ve gözyaşına mahkum ettiler. Üretici güçlerin teknik düzeyinin otomasyona ulaştığı ve böylesine ileri bir üretim kapasitesi yarattığı halde dünyanın yandan fazlasının açık sınırnın altında yaşamasının nedeni de yine emperyalist sistemdir.

Emperyalist devletler -ki dünyadaki halklar karşısında böylesine ağır insanlık dramının yaratıcısı olmuşlardır- hiçbir halkın temsilcisi olamazlar.

Emperyalist Fransız devleti, işte bu nedenle tarihinde faşizme karşı direnen Jean Moulin'lerin mirasını sahiplenmiyor. Nazi işbirlikçisi Fransız tekellerinin politikasını sürdürüyor.

Jean Moulin'lere Fransız halkının sahip çıkması gibi, Türkiye halkları da yaşamını faşizme karşı mücadeleye adaylanlara sahip çıkacaktır, sahip çıkmaktadır.

Emperyalizme Karşı Mücadele Gelenegimiz Güçlüdür

Türkiye'de faşizme karşı mücadele bir iktidar mücadelesi olarak şekillenip gelişmiştir. Bu mücadele aynı zamanda köklü bir anti-emperyalist gelenegimizdir. Çünkü emperyalizme tavır alınmadan, emperyalizmin ülke içindeki ekonomik ve siyasi kurumlarına ve işbirlikçilerine karşı bir mücadele geliştirilmeden, ne gerçek anlamda demokratik bir halk iktidarı ulaşılabilir, ne de halk adına gerçek bir özgürleşmenin kazanılmasından söz edilebilir.

Ülkemizde emekçi halkları sömüren

ve baskı altında tutan, Kürt halkını inkar ederek yok sayan ve yok etmeye çalışan oligarşi, her açıdan emperyalizm ile işbirliği yaparak iktidarda kalabilen bir konumdadır. Ekonomik, askerî, siyasi ve kültürel açıdan emperyalizme göbeğinden bağlıdır. Çıkarları emperyalizm ile iç içe geçmiştir. Bu durumun bir gereği olarak oligarşinin faşist yönetimine karşı geliştirilecek mücadelelerin emperyalizme yaslanarak sürdürülmesi kaçınılmazdır.

Bu bilinçle şekillenen mücadele daha şimdiden köklü anti-emperyalist gelenekler kazanmış durumdadır. 1968'de ülkemize gelen Amerikan 6. filosuna karşı geliştirilen protesto gösterileri, 1974'te NATO'ya hayır kampanyalarına dönüşmüş, 1977'den itibaren dünyadaki ulusal kurtuluş savaşları ile enternasyonalist dayanışma temeline geçişli emperyalist hedeflere yönelme boyutuna ulaşmıştır.

1991 yılının 17 Ocak'ında Körfez'e yapılan emperyalist müdahale sırasında ise, devrimciler anti-emperyalist bir kampanya başlatarak ABD emperyalizmini ve yerli işbirlikçilerini hedef alan eylemler gerçekleştirdiler. Türkiye halklarının, emperyalist saldırıların karşısında seyirci kalmayacağını, onaylamayacağını kitlese protestoları ve çeşitli şiddet eylemleriyle gösterdiler.

Özellikle Körfez savaşları sırasında sadece ideolojik politik çizgilerinin öngördüğü ilkelere hareketle, halkın çıkarları doğrultusunda nasıl bir tavır konulması gerektiğinin örneklerini ortaya koydular. Ne küçük hesaplar, ne de gübürlük çıkarları peşine düşmeden 1968'den bu yana kök salan anti-emperyalist gelenegimizin tutarlı sürdürücüsü olduklar. ABD ya da diğer emperyalist devletlerin Dışişleri Bakanlığı raporlarında "terörist" örgütler listesine girip girmemenin hesabını değil, Türkiye ve dünya halklarının karşısında tutarlı anti-emperyalist tutumun sahibi olabilmeyin hesabını yaptılar. Pragmatizmi değil, kendi özgüçüne ve hakına duyduğu güvenle ikeli olmayı benimsediler.

Devrimci hareket faşizme karşı olduğu kadar emperyalizme karşı mücadele pratiği ile de kendi halkımızın ve dünya halklarının karşısında başı dik ve yaptığını savunan konumdadır. Faşizme karşı direniş önderlerine "terörist" diyenlerin ancak Nazi işbirlikçilerinin mirasçıları olabileceğinin bilincinde olarak ve anti-emperyalist tutumundan en ufak bir taviz vermeden, devrimci hareket, dünya halklarının faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesinin bir parçası olmaya devam edecektir. Gerçek teröristler ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşçıları değil, halklara kan ve gözyaşından başka bir şey vermeyen emperyalist devletlerin militanist kurumlardır.

Bu nedenle halkların kurtuluş mücadelesini emperyalist devletler yargılayamaz. Tarih, Nazi işgaline karşı direnenleri değil, onlara terörist" diyenleri mahkum etti. Bugün de meşru olan sadece tarihin yargısıdır.

Devrimci hareket faşizme karşı olduğu kadar emperyalizme karşı mücadele pratiği ile de kendi halkımızın ve dünya halklarının karşısında başı dik ve yaptığını savunan konumdadır. Faşizme karşı direniş önderlerine "terörist" diyenlerin ancak Nazi işbirlikçilerinin mirasçıları olabileceğinin bilincinde olarak ve anti-emperyalist tutumundan en ufak bir taviz vermeden, devrimci hareket, dünya halklarının faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesinin bir parçası olmaya devam edecektir. Gerçek teröristler ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşçıları değil, halklara kan ve gözyaşından başka bir şey vermeyen emperyalist devletlerin militanist kurumlardır.

Kontra basın yine çanak yalıyor

"İt ağzını kemik tutar" diye bir atasözü vardır. Halkımız bu sözü çıkar karşılığında susturulanlar için kullanır. Ama ağzını kemik açan iltir de vardır. Kuyruklarını sallayarak, yaltaklanarak sahiplerine yaranmak, birkaç parça daha kemik koparmak için bütün hünerlerini ortaya sereler.

MIT ve polis kaynaklı yalanlarla halka, halk gücüne saldıran burjuva basın da yıllardır kemik yalayarak ve her türlü soyutluluğu yaparak düzene olan sadakatini

Devrimci Soňa ve hareketiyle, halkıyla bütünleşmiş olan Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın yıllardır saldıran bu köpüğüne basın, Fransa'daki gözaltı haberleriyle saldıranı yoğunlaştırmaya başladı. **Salyaların**dan yine yalan ve **de-ma-goji aktı**. Sayfalarını çıplak kadın fotoğraflarıyla dolduran, kupon karşılığı "Bayan hizmetçi" lüks daireler" verdiklerini övüne övüne reklam eden bu düşkün, onursuz basın pislik içinde yüzüyor. Ortak oldukları TV kanallarında ahlaksızlığı, düşkünlüğü gözden geçiriyor. İnsan vücudu pazarlıyor.

Paparazi adını verdikleri programlara konu olanlar da kendileri, pazar payı kav-

basın, "camur at izi kalır" mantığıyla saldırıyor. Ağababalarından aldıkları yazıları yayınlarken kontra gazeteçiler, yaptıkları işi bile ellerine yüzlerine buluşturuyorlar. Haberlerinin polis ve MIT kaynaklı olduğu açıkça sınıtıyor.

Yalan; Hürriyet, 12 Eylül günü, "Bin bir Surat Karataş" başlığının altına üç fotoğraf koyuyor. Ne var ki, fotoğraflar polisten anlaşılan toplu halde alındığı için, 12 Temmuz'da katledilen Devrimci Sol kadrolarından İbrahim Erdoğan'ın fotoğrafı, Dursun Karataş diye basılıyor. Hürriyet haberini carpılaştırmak için İbrahim Erdoğan'ın fotoğrafının altına "gözük ve perukta tanınak imkansız" ibaresini düşmeyi de unutmuyor...

Asparagasın, yalanın bini bir para bu satılmış basında

Yalan; Devrimci Sol önderinin iltica talebinde bulunduğunu yazmışlardı. Oysa böyle bir durum, böyle bir başvurunun girişi bile yoktu.

Yalan; Hürriyet Devrimci Sol önderinin iki kadını yaşadığını yazmıştı. Şimdi aynı ahlaksızlık, aynı içgüçle, birlikte tutsak alındığı bayan devrimci için aynı şeyi yazarlardı. İki de yalandı... Böyle bir şey yoktu... Hiç değişse ki yalandan birini düzeltme gibi bir namus zerresi yok onlarda. Sorumsuzca, ahlaksızca sıralıyorlar yalanlarını. Alçakça, çukurca...

Yalan; Günaydın gazetesi, 19e9'da yani 5 yıl önce özgürlük eylemiyle tutsaklığına son veren Dursun Karataş'ın 10 yıldır Interpol tarafından arandığını, Sabah'ın ve Gün'ün kontra gazetecisi Fehim Yener, "Dursun Karataş'ın 1981 yılında firar ettiği" yazıyordu. Polisten gelen yazıları araştırmaya bile gerek duymadıkları için böyle "hatalar" yapmaktan da kaçınılmaz oluyor.

Günaydın, 13 Eylül günü, İçişleri Bakanlığının bir dosya hazırladığını belirttikten sonra şunları yazıyor: "...Söz konusu dosyada, teröristin siyasi amacı kendine kılıf olarak seçtiği, yaptığı her olayın, verdiği her ölüm emrinin ve çektiği her tetelin ardında, adı suç yattığı, dolayısıyla şahsın 'adi bir katil olduğu' anlatılacak..."

Bir başka gazete iade talebinde yalnızca kalan cezasının gerekçe gösterileceğini yazıyor. Kemik yalayıcılar "iade dosyası'nın içeriğini anlaşıyorlar. Ama ne önemi var. "Doğru haber" vermek diye değil, usulîlikte en önde olmak gibi bir derdleri var onları.

Açıklıklarından ne yapacaklarını bilemeyenler kendilerine kargalan bile güldürüyorlar. Devrimcileri gözden düşürmek, halktan terörle etmek amacıyla saldırıyor burjuvazi. Burunlarını çirkefin içinden cıkmayanlar, çıkar için her şeylerini satılık ilan eden bu namussuzlar, bu amaçla yalanlar üretiyorlar.

Ama yanlışlıyorlar. Beklediklerine hiçbir zaman ulaşamayacaklar. Sevinçleri boşuna Halkın bağına kök salan devrimci hareketi ve önderini hiçbir güç, hiçbir yalan halktan koparamamıştır ve bundan sonra da koparamayacak...

Bazı kontra portreleri

Saygı ÖZTÜRK
Polis kaynaklı
haberlerin değişmez
elemanı

Hürriyet gazetesi Ankara bürosunun ve polis-MIT kaynaklı haberlerin değişmez elemanı... Ankara kaynaklı çıkan haberler içinde devrimciler, devrimci hareketi karşı haberlerin neredeyse tamamının altında Saygı Öztürk'ün imzasını görmek mümkün. Kendisinin olmadığı ya da "kamufle" olmasının gerektiği durumlarda ise yetiştirdiği muhabirlerin imzasını atar haberlerin altına... Hulusi Sayın haberini hazırlayarak Erol Özpolat'ın idam cezası alınmasına neden olan Kadir Ercan "öğrencileri" içinde en başarılı olanlardan birisidir.

Saygı Öztürk, gerek ağabeyinin uzun yıllar İçişleri Bakanlığı Müsteşarı olarak çalışmasından, gerekse yıllardır, MIT ve polisle kurduğu ilişkilerden dolayı işbirlikçilikte sınır tanımaz. Giremeyeceği sorğu yoktur. Bazı "büyük olaylarda" devrimcilerin sorgusuna girdiği gibi, Hatip Dicle'nin de işkenceli sorgusuna bizzat girecek kadar polis şefleriyle içli dışlıdır...

Fehim Yener COKIŞLER
İşkencilerle içli dışlı
bir "gazeteci"

Fehim Yener Cokışler, Ahmet Vardar ve Kasım Gence aynı kuşağın, aynı ekolün ürünleri. Aynı hedefe doğru el ele yürüyorlar. Ancak kendisi soyadını kullanmayı pek sevmiyor. Menderes'in evlatlığı olarak büyüyen Fehim Yener efendilerine daima sadık kaldı. Muhabirlerinden telsiz anteninde nöbet tutmaktan, kendisi için kadın bulmaya kadar her işi yapmalarını hiç çekilmeden isteyecek bir kişiliğe sahip. 11 Eylül 1980 gecesi beraber yemek yedik işkenceci Şakir Koç ile beraber çektiği fotoğrafı gazetesine bastırarak kadar da pervasız. Ancak daha önce gazetemiz susturulan kendisine yaptığımız uyarılar karşısında da telaşa düşüp, el altından haber gönderecek kadar da korkak.

Kasım GENCE
MIT'in Babırlı
sube sorumlusu

Basına sızdırılan MIT raporu ile ilişkileri açığa çıkan Kasım

Gence, uzun süre Günaydın gazetesinin istihbarat şefliğini yaptı. MIT ile her zaman iyi ilişkiler içerisinde bulunan Gence, 1 Mayıs '89'un katli polisi Kazım Çakmakçı'nın resmini yayınladığı için uzun süre şeflerinin özürlü dilemek zorunda kaldı. "Gazeteciliğin" yansırı ticari konularda da oldukça başarılı olan Kasım Gence kısa sürede Şişli çevresinde birçok gayri menkulün sahibi oldu. Çevresindekiler tarafından "**Zam**, **Zulüm** İşkence, **İşte Kasım Gence**" sözleriyle anılmaya başlandı. MIT içerisindeki kariyerini siyasi şubenin katillerini hazır ola geçire, selam verdirecek kadar ilerletti. Ancak Günaydın gazetesinin el değiştirmesi ile kendini kapının önünde buldu. İlmadına yetişen eski dostu Fehim Yener onu gazetesinin Medideköy büro şefi yaptı. Kontralık görevini halen sinisce yürütüyor.

Salih ALUŞ
Zavallı bir
polis uşağı

Fehim Yener'in istediği muhabir prototipinden birisi. Sabah gazetesine gelene kadar birçok gazete dolaştı. Polis ağabeylerinin yanında bir "kahraman", diğer zaman ise bir o kadar zavallı. Gece çalıştığı dönemde pavyonlardan çıkmadığı, sürekli sarhoş dolaştığı için birkaç kez kovulduğu gazeteyle, tüm yüzüzlüğü ile tekrar tekrar geri döndü. Şimdi subede ağabeylerinin önüne attığı kıvrıntılarla mesleğini sürdürüyor. Kişiliksizliği nedeniyle polis muhabirleri tarafından da sevilmeyen Aluş, bir süre kontra polis muhabirlerinin kurduğu İstanbul Güvenlik ve Adliye Muhabirleri Derneği üyesi olarak çalıştı. Derneğin kapanmasından sonra kendince atılım yaparak İstanbul Güvenlik ve Hukuk Muhabirleri Derneği'nin kurucuları arasında yer aldı.

Tufan Akcen
Tescilli bir polis
muhabiri

Tercüman gazetesinde polis muhabirliği yapan Akcen, çevresindekiler tarafından, gerek kafasının pek fazla çalışmaması, gerekse itici kişiliği nedeniyle pek sevilmeyen bir tip. Tercüman gazetesinden sonra bir süre değişik gazetelerde dolaşan Akcen, önce Türkiye gazetesinde daha sonra ise Bab-ı Ali'de faşist kadrolaşmanın olduğu Günaydın gazetesinde kişiliğini buldu.

Devrimci harekete ve önderliğine MIT-polis kaynaklı yalanlarla saldıran burjuva basın, heresinin kursağında kılacakmış, yazılan her yalanın bir bedelinin olduğunu öğrenecektir.

gısında her türlü kırık çamşırılan ortaya dökülerde...

Hiçbir ahlaki değere sahip olmayan, yağılılık, çanak yalamakla üstlerine olmayan burjuva basın, yalanlarıyla devrimcileri, devrimci harekete ve önderliğe saldırıyor. Daktilolarının tuşlarına halk düşman işkenceci katiller yön veriyor. Bu düşkün basın, kendileri gibi düşkün olan düzenin bekçi köpeklerinin kalfı, işkenceci, alkolik, ırz düşmanlarının dikte ettirdiklerini sayfalarına döküyorlar. Bu nedenle yalanları açıkça sınıtıyor, vermeye yettendikleri "ahlak dersi" kendi çirkefliklemini ortaya koyuyor.

12 Eylül günü, Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın Fransa'da gözaltına alınıp tutuklandığı haberini veren burjuva basın sevincinden uçuyor, öyle ki, Hürriyet, gazetesinin birinci sayfasını ve içeriden bir tam sayfayı bu olaya ayırıyor. Yaranmak için, düzenin bekçi köpeklerinden aldığı yalanları kullanıyor. Ertesi gün de iki sayfasını bu olaya ayıran Hürriyet, yağılılığın, çanak yalayıcılığın ve halk düşmanlığının yeni örneklerini gösteriyor. Fransa İçişleri Bakanı Charles Pasqua'nın "mezeyetlerini öve öve bitiremiyor."

Sabah, Gün ve Günaydın gazeteleri de kontra gazeteçilikte Hürriyetten geri kalmıyorlar. Ahlaksız yalanlarını "tartışma konusu" haline getirmeye çalışan burjuva

Zindanlar ve tutsaklık, devrimci hareketin önderliğini hiçbir zaman teslim alamamıştır ve alamayacaktır da. Bunu halkımız, kadrolarımız ve taraftarlarımız çok iyi bilir. Oligarşi de bilir bunu. Bu nedenle oligarşinin ve emperyalizmin, önderliğin tutsaklığının sürmesi üzerine yapmaya çalıştığı hesaplardan medet umması da boşunadır. Önderliğinin öğrettikleriyle, yaratılmasına öncülük ettiği geleneklerle savaşını sürdürecekt olan devrimci hareket, oligarşiye o görmek istediği "boşluğu" gösteremeyecektir. Çünkü önderlik bilinci ve önderlik gerçeği devrimci harekette ete kemiğe bürünmüş, örgütün, mücadelenin, devrimin bir parçası olmuştur.

12 Eylül '94 günü burjuva basın sekiz sütünlük manşetlerle salyalar akıtarak aynı "sevinci" yazdı:

"Dursun Karataş Yakalandı"

Her biri kendince bir tanım yakıştırmıştı Devrimci Sol önderine.

Sevinçleri büyüktü. Faşizm yıllardır Devrimci Sol üzerine neredeyse bütün hesaplarını, propagandalarını önderliği tasfiye etme, karalama, etkisiz kılma, ayrılık çıkarma üzerine kurmuştu. Özellikle 12 Temmuz ve 17 Nisan katliamlarından sonra oligarşi, önderliği tasfiye etmek için psikolojik propaganda savaşı başlatmış, gazete sütunlarından işkence tezgahtarına kadar her yerde bu propagandayı işlemişti. Tek hedef önderliktir. Önderliği tasfiye ederek Devrimci Sol'u bitireceğini hesaplamıştı oligarşi. Çünkü bilmedikti ki Devrimci Sol önderliğiyle Devrimci Sol birbirinden ayrılmaz.

12 Eylül günü burjuva basının manşetlerinde okunan sevincin büyüklüğü işte bundandı.

İki yıl önce, yine bir Eylül ayında Devrimci Sol önderliğini tasfiye bu kez oligarşi adına darbci ihanet çetesi soyunmuştu. Ne var ki, darbeler, Devrimci Sol önderini aylarca tutsak etmelerine, aylarca hareket yönetiminden uzaklaştırmalarına karşın ne önderlik ne Devrimci Sol yok olmamıştı. Oligarşi böyle bir hedefe ulaşmanın zorluğunu, karşısındaki hedefin -Devrimci Sol'un ve Devrimci Sol önderliğinin- gücünü bir kez daha görmüştü bu süreçte.

Devrimci Sol önderinin Fransız emperyalistleri tarafından tutsak edildiği karşısındaki sevinçleri işte bir de bundan dolayı büyüktü.

Aslında korkularının büyüklüğü kadar büyüktü sevinçleri. "Ankara'da sevinç dalgası" yorumuyla verdikleri haberler korkularının ifadesinden başka bir şey değildi.

Devrimci hareketin pek çok açıklamasında geçen tek bir cümle vardı: "Devrimci Sol halk düşmanlarının korkulu rüyası olmaya devam edecektir." Devrimci hareket söylemekle kalmıyor dediklerini yapıyordu da. Ama dahası da vardı; devrimci hareket işkencecilerin, katillerin, devrimciler için kalem kuranları, muhbirlerin yalnızca rüyasına girmekle de kalmadı. Onların inlerine, işyerlerine, evlerine kadar girdi. Halkın yarğısı ve adaletiyte çıktı onları karşısına.

Oligarşinin efendileri de tanıyıdı bu korkunun. Amerikan, Fransız, İngiliz emperyalistleri yüzlerce uçakları ve binlerce ton bombalarıyla Irak halkının üzerine ölüm yağdırırken, Amerikan, Fransız, İngiliz emperyalizminin ülkemizdeki temsilcileri her an bürolarında, köşe başlarında devrimci hareketin, Türkiye ve dünya halklarının hesap soran adaletiyte karşılaşmanın korkusunu yaşıyorlardı.

Emperyalistler ve Türkiye oligarşisi şimdi kendilerini bu korkulu rüyadan kurtarmaya çalışıyorlar. Devrimci Sol önderinin tutsak alınması, "terörizm" demagogileri altında "yeni dünya düzeni"nin bir başarısı olarak sunulmaya çalışılıyor. "Yeni dünya düzeni" devrimci hareketin önderinin tutsak edilmesi nezdinde kutsanıyor bu kez de.

Oligarşi ise, bir kez daha "fırsat" yakaladığını düşünerek demagogilerle yüklü psikolojik savaşına hız veriyor. Önderlik hakkında en içreç iftirallara dolu özel programlar, özel sayılar yapıyor. Devrimci Sol önderinin Türkiye'ye iadesi için başvurmayaacakları hiçbir yöntem yok. Hukuk şaklabanlıkları birbirini izliyor. Fransa'ya el altından sunulan öneriler, rüşvetler, kendi yasalarını bile ayaklar altına almalan, aslında Devrimci Sol ve onun önderi karşısındaki korkularının ve çaresizliklerinin büyüklüğünü de gösteriyor.

Tüm "zafer" edalarına karşın Devrimci Sol önderini ele geçirememiş olmanın ve Devrimci Sol'u yok edemeyecek olmanın umutsuzluğu da okunuyor yüzlerinde. Tüm demagogilere başvuruyorlar ama "bitirdik, yok ettik" diyemiyorlar. Haklılar.

Devrimci Sol gerçeği kendini onlarca, yüzlerce kez kanıtlamıştır çünkü. Devrimci Sol önderi do...

Sevinçleri yine kursaklarında kalacak. Donup kalacak dudaklarındaki o içreç tebeşürü.

Yeni Dünya Düzeni Halk Kurtuluş Savaşlarını Yok Edemeyecektir

"Yeni Dünya Düzeni, Çaka'dan sonra Dev-Sol lideri Karataş'ı da teslim aldı... Bu dergi Devrimci Sol önderinin tutsak edilmesini bu başlıkla verdi. Televizyonlarda kimi "yorumcu"lar aynı noktayı vurguladılar.

Emperyalizmin, Körfez krizinin ardından Irak'a müdahalesiyle birlikte daha sık kullanılmaya başlanan yeni dünya düzeni kavramının mantığı açıktı.

Yeryüzünde hiçbir ülke, hiçbir halk, hiçbir grup, hiçbir lider emperyalizme karşı çıkmaması isteniyordu. Irak halkının üzerine yağdırılan bombalar gerçekte, tüm dünya halklarına bir mesajdı. Emperyalistler "tek vücut" olmuş, dünya halklarına "emperyalizme karşı çıkmamanı sonu bu olur" demek istiyorlardı. Emperyalizmin istediği dünya.., sömürü parklarını dilediklerince döndürecekleri dikensiz bir gül bahçesiydi.

Ama daha Körfez krizi döneminde gördüler ki, sömürü ve zulüm var oldukça, emperyalizm var oldukça emperyalizme karşı çıkanlar, bağımsızlığı, özgürlüğü için dövüşenler de olacaktı.

Emperyalizm, "Yeni Dünya Düzeni"ni oluşturma planının bir parçası olarak bir yandan dünya halklarını, ulusal liderleri terörle tehdit ederken, diğer yandan da "başarı" adını, "demokrasi" adına, uzlaşmacılığı öne çıkarıyordu. Faşist diktatörlüklerde "demokrasi" manevralarına, "reform" aldatmacalarına kapı aralanıyor, emperyalizmi tehdit eden silahlı halk hareketleri ve önderlikleri dünya halklarından tecrit edilmeye çalışılıyor.

Tutsaklık, ör ve kadrok

Devrimci Sol Körfez krizi döneminde dünya halklarının öfkesinin sesi olmuştu. Devrimci Sol sonraki dönemde de, sosyalist ülkelerdeki geride dönüşlere, pek çok örgütün görüşme masalarına otumasına karşın uzlaşmaya, emperyalizme teslimiyete tereddütsüz hayır diyordu.

İşte bundan dolayıdır ki, bugün Devrimci Sol önderinin emperyalistler tarafından tutsak alınışı da, dünya halklarına, devrimcilere emperyalizme karşı direnilemeyeceğinin bir örneği olarak sunulmaya çalışılıyor. Aynen Irak'ın bombalanması Irak halkının katledilmesi örneğinde olduğu gibi...

Dünya halklarının kurtuluş mücadelesi açısından, iki-dar hedefi açısından özel bir önemi olmayan, daha çok emperyalizmin "terörizm" demagogisinin bir malzemesi haline getirilen Carlos'la Devrimci Sol önderi aynı kefeye konularak, Devrimci Sol önderliğini, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinin meşruyetinin temsilcisi olduğu karartılmak isteniyor. Dünya halklarının kurtuluş mücadelesi karşısında egemen sınıfların yıllardır baş vurduğu "terörizm" demagogisi bu kez Devrimci Sol önderinin şahsında somutlanıyor. Ancak Devrimci Sol önderinin ve Devrimci Sol'un niteliği bu demagoginin karartamayacağı kadar açıktır.

Gerçekte emperyalizm ve oligarşi de biliyor bunu. Ve bunu gizlemeye, geçici de olsa yeni dünya düzeninin hanesine bir "zafer" yazmaya çalışıyor. Türkiye halklarının Devrimci Sol önderliğindeki kurtuluş mücadelesi her şey karşın sürecektir, Devrimci Sol önderliği misyonunu tutsaklık koşullarında da her şey rağmen sürdürecektir. Önemli süreçte emperyalizmin, oligarşinin, dünya halklarının ve halklarımızın tanık olacağı tek gerçek budur.

Görünen tüm gücüne karşın emperyalizmin yeni dünya düzeninin direnen bir halk karşısında, direnen, mücadelede kararlı olan bir devrimci önderlik karşısında yapabileceği çok fazla bir şey yoktur. Bu örnekleriyle yaşamıştır. Halkları katledebilir, devrimci örgütleri, önderliklere darbeler vurabilir. Ama asla yenemez. Halkların mücadelesinin asıl düşmanı, onu yere serilecek tek şey, yeni dünya düzeninin bombaları, kurşunları değil, uzlaşmacılıktır, teslimiyettir. Devrimci Sol'da ve Devrimci Sol'un önderliğinde asla bulamayacaklardır bunu.

Devrimci Hareket Ölümleri, İhanetleri, Darbeleri, Demagogileri, Tutsaklıkları Aşarak Geldi Bugüne

25 yıldır devrimci harekete karşı aynı politikayı yürütüyor oligarşi. İki sözcükle özelleniyor bu politika: Terör ve demagogi... Biçimi ve boyutları değişse de özü ve amaçları aynı kalıyor bu politikanın.

Oligarşi bugüne kadar terörünü tirmandırmak, demagogilerini yoğunlaştırmak, devrimci hareketi bölmek, bitirmek için tüm araçları, tüm fırsatları değerlendirilmeye çalıştı.

Terörünü doruğa çıkardığı ve devrimci hareketin önder kadrolarını, savaşçılarını katlettiği 12 Temmuz ve 17 Nisan'ı aradığı bu fırsat sandı. "Tamam, bu kez bitirdik" dedi. Ama yanılmıştı. Direniş destanlarıyla ve devrimci hareketin önderliğinin, kadrolarının ve savaşçıların kararlılığıyla tersine çevirdi 12 Temmuz ve 17 Nisan. Oligarşinin polis şefleri, kısa bir süre sonra, devrimci hareketin dur-

derliği halkımızdan dan koparamaz

duramadıkları mücadelesi karşısında yandıkları kendileri tiraf ettir. Darbecilik ihanetine sarıldı bu kez oligarşi. Aradığı fırsat kendi dışından gelişti. Fiziği ve psikolojik saldırılarını yoğunlaştırdı, ne yanıldı. Psikolojik saldırı delen özünde demagojiden ibaretti. Çünkü .oligarşinin ideolojik cephaneliğinde pek bir şey kalmamıştı. Vatani, ulusu, halkı savunmak noktasında da devrimlere yöneltebileceği bir şey yoktu. Geriye yalnızca yalan, yalnızca iftira kalyordu. Darbecilik ihaneti oligarşinin bulamadığı fırsattı. Çünkü darbecilerin de ilk hedefi önderliği ve yalanları oligarşinin yalanlarından güç alıyor, oligarşinin yalanlarına güç veriyordu.

Bir yandan darbeciler, bir yandan oligarşi yıkamaktadı bu önderliği. Ne devrimci hareketi bölebildiler, ne de önderliğin halkın, kadroların gözünden düşürebildiler. Tersine devrimci önderlik, onları sadırlanına, yalanlarına pişman edersine daha da güçlenerek çıktı bu süreçten.

Yüzlerce savaşçısı, önder kadrosu şehit oldu devrimci hareketin. Sayısız "operasyonlara" maruz kaldı. Önderi uzun yıllar tutsaktı. Oligarşi ajanlarını, işbirliklerini yerleştirmeye çalışı devrimci örgüte. Devrimci hareket için, önderi için düzenlenmedik provokasyon, söylenmedik söz kalmamıştı.

Şimdi devrimci hareketin önderi, Fransız emperyalizminin zindanlarında diye ellerini ovuştururlar demagojilerini bir kez daha devrimci hareketin önderliğine yönelttiler. "KARATAŞ ÖZEL" başlığıyla hazırlanan sayılar, "tüks yaşam", "sevgili" demagojileri dolup taşıyor. Kendi yaşamlarının tüm pisliklerini devrimcilere, devrimci hareketin önderliğine mal etmeye çalışıyor burjuvazi. Önderliğe bir kez daha savaş açıyor. Ancak bu kez de yenilen burjuvazi olacaktır. Devrimci hareketin önderliği, hayatın mücadelelerinin geliştiği çünkü. Ve hayatın, mücadelenin gerçekleri onların demagojilerinden her zaman daha güçlü olmuştur.

Oligarşi, darbeciler ve fırsatçı sol boğuşa salıyalarını akıtmasını, ellerini ovuşturmasını. Önderliğin tutsaklığı, tasfiyesi üzerine yapılan tüm senaryoların sonunda onları bekleyen yine yalnızca hayal kırıklığıdır.

Devrimci Hareketin Önderliği "Atanmış" Değil, Kazanılmıştır. Doğal Önderliktir

Devrimci hareketin önderi, Devrimci Sol'a bağlı "Devrimci Sol benim çocuğum, annem, öğretmenim, özgürlüğüm, her şeyimdir." diyerek ortaya koymuştur. Devrimci Sol'un tarihyle önderliğin tarihini bir ve aynı tarihler.

Devrimci Sol önderliği kimse tarafından atanmadı. Birileri onu "halef olarak gösterdiği için de gelmedi o yere.

Önderlik, devrimci hareketin 78'de tasfiyeciyi D.Y. hizbinin kopuşu sağlayarak yeniden örgütlenmesinden, sivil faşist çetelere karşı ülke çapında mücadele görevinin omuzlanmasına, cuntaya karşı bir direniş hattı çizilmesinden oza-zavetinde direniş baskılarının yükseltilmesine, 190'lı yılların atılım sürecinden darbeciliğin alt edilmesi kadar, hemen her dönem ortaya koyduğu politikalarla bu misyonu üstlenmiş, bu süreçlerin yönlendiricisi olmuştur. Ama bu süreçlerin hiçbirinde onun önderliği "masa başında politika üretmek" biçiminde değildir. Böyle olsaydı, üretilen politika-

ların her dönem mücadelenin ve örgütlenmenin ihtiyaçlarına yanıt vermesi, süreçlerin önünü açması, devrim davasını geliştirmesi de mümkün olmazdı kuşkusuz.

O, bu süreçlerde ürettiği politikalarla oynadığı misyonun ötesinde, pratğin, sıcak mücadelenin de hep içinde-dir. Devrimci harekette önderliğin ayrıt edici yandır bu. "Önderler masa başında oturamazlar" diyen Mahirlerin, geleceğidir yaşatılan ve geliştirilen. İktidara aday, iktidara savaşıarak ulaşmayı hedefleyen bir anlayışın önderliğidir.

Devrimci hareketin kadroları, taraftarları bir okulun güvenciliğini alırken tanıdılar onu. Sivil faşistlere karşı yurt yurt, mevzi mevzi çatışırken tanıdılar. Devrimci hareketin örgütlenme sürecinde bir devrim hamalı olarak her yana, her işe koşarken tanıdılar. Uzun tutsaklık yıllarında ölüm oruçlarında, siperin en önünde ölümü yenerken tanıdılar önderlerini. Ekmeklerini, acılarını ve sevincilerini paylaşırlar tanıdılar... Oligarşinin demagojilerinin, spekülasyonlarının, darbeci ihanet çetesinin karalamalarının, iğrenç iddialarının bir türlü etkili olamaması, onların istediği sonucu verememesi işte bu yüzden.

Devrimci Hareketin Önderliği Hep En Öndedir ve Her Zaman Yalı Göstericidir

Özcesi şudur. Devrimci harekette önderlik doğal, kazanılmış bir önderliktir. Oligarşinin önderliği tasfiye planlarını her seferinde başarısızlıkla sonuçlanmasının nedeni burdardır.

Düzeni korumakla görevli burjuva politika sahnesindeki önderlikler, liderlikler halk kuruluş savaşlarının önderlikleri, liderlikleri arasında niteliksel ve tarihsel bir fark vardır. Burjuva politikacıları kendi halklarına ya da bir başka ülkeye karşı kararını aldıkları hiçbir savaşın içinde değillerdir. Burjuva politikacılarının kamuoyuna açıkladıkları politikalarla gerçek politikaları hep birbirine temelden zıttır. Onların liderliği kişisel çıkarlar dağıtarak, servetle ya da uşaklıkla sadakate edinilmişir. Oligarşi devrimci hareketteki önderlik olgusuna da böylesi bir pence-renden baktığı için hesap hataları onun için kaçınılmazdır.

Önderlik-liderlik kurumunu, masa başında politika üretmeye indirgeyen, mücadelesi, ilişkileri ve gelenekleriyle önderler değil ancak "sekreterler yaratabilen reformist, revizyonist" sol açısından da önderlik geçceği yerli yerine oturtulamamak, önderliğin sınıflar mücadelesindeki yerini, önemini, işlevini kavrayamamak, önderlikte somutlanan gücü anlayamamak kaçınılmazdır.

Devrimci hareketin önderliği, doğallığıyla, sayısız savaşlar sonucundaki kazanımlığıyla ve geldiği noktadaki yenilikleridir. Özgürlüğünün de, tutsaklığının da yankısı bu farklılığın ifadesidir.

Farklılığın özü devrimci hareketin önderliğinin her dönem, hangi koşulda, hangi mekanda olunursa olunsun, hep en önde olmasındadır. Vurguladığımız gibi devrimci hareketin oluşum sürecinde de, oligarşinin zindanlarında da, savaşın boyutunun yükseltildiği atılım yıllarında da hep böyledir.

Devrimci hareketin önderliği yurtdışı cephesinde de hep en önde, kavganın içinde olmuştur. Herhangi bir devletin denetimi ve icazeti altında şablonlarda oturamamıştır. Her zaman halkıyla, kadrolarıyla, taraftarlarıyla iç içe olmuştur. En olumsuz koşullarda bile bunun olanakları yaratmış, devrimci hareketin önderliğiyle parçaları arasındaki bağ hep tüm sıcaklığı, tüm canlılığıyla korunmuş, yaşatılmıştır.

Yurtdışı cephesinde, emperyalizmin siyasi mütecilik politikasının mütecileri denetim altında tutmak, siyasi görüşle-rinden anndırarak düzene entegre etmek olduğunun bilin-çyle; ülke mücadelesinden uzak, bu mücadelenin sıcaklığını içinde yaşatmayan bir ortamın yozlaşına, köreltili etkisi-nin bilincıyla, emperyalizmin bu politikalarına kapı arala-yan çizginin eleştirisiyle, yer alınmıştır. Önderlik bu eleştiriyi sözde bırakmamış, pratğin eleştirisi haline gelmiş, bu geri çizginin dışında bir pratik yer alış şekillenirilmişir.

Emperyalizmin gölgesinde meşrulaşmak için devrimci politikadan, devrimci çizgiden hiçbir taviz verilmemiş, böyle bir sorun gündeme bile alınmamış, tersine emperyalizme ve oligarşiye karşı, silahlı savaş yürüten bir devrimci örgütün ilkelerine, kurallarına, gerekliliklerine göre kurulmuşdur.

Devrimci bir önderliğin ülke ve savaş gereğinden kopmadan yol gösterici misyonunu sürdürebilmesi de ancak bu koşullarda mümkün olabirdi. Önderlik alan değiştirdiği bütün bu süreç boyunca darbenin alt edilmesinde de, darbecilik sürecinden çıkışta da, mücadelenin ve örgütlenmenin yeni bir süreç evrimesinde de kararları, politikala-ryla yine sürecin belirleyicisi ve yol göstericisi olmuştur.

Tutsaklığı onun bu niteliğini değiştiremeyecektir. Ülkede yaşadığı uzun tutsaklık yıllarında değiştiremediği gibi.

Emperyalizm tarafından tutsak edilmesi onu halkımızdan, kadrolardan koparamayacaktır. O her koşulda hareketin içinde, savaşın içinde ve önünde olacaktır.

Zindanlar ve tutsaklık, devrimci hareketin önderliğini hiçbir zaman teslim alamamıştır ve alamayacaktır da. Bu-nu halkımız, kadrolarımız ve taraftarlarımız çok iyi bilir. Oligarşi de bilir bunu. Bu nedenle oligarşinin ve emperyalizmin, önderliğin tutsaklığının sürmesi üzerine yapmaya çalıştığı hesaplardan medet umması da boşu-nadır. Önderliğin öğrettikleriyle, yaratılmasına öncülük ettiği geleneklerle savaşını sürdürecektir olan devrimci hareket, oligarşiye o görmek istediği "boşluğu" göstermeyecektir. Çünkü önderlik bilinci ve önderlik gereği devrimci harekette ete kemige bürünmüş, örgütün, mücadelenin, devrimin bir parçası olmuştur.

Oligarşi, devrimci hareketi hala .tanıyamamışsa, tanı-yacaktır.

Halklarımız, devrimci hareketin önderliği, kadroları, taraftarları, şehitleri, özgesi ve gelenekleriyle nasıl bir bütün oluşturduğuna bir kez daha tanıklık edecektir.

Herkes, devrimci hareketin tüm insanlarıyla nasıl önderliğin etrafında kenetlendiğine, nasıl baş kat, on kat daha fazla bir kararlılık, özveri ve enerjile önderliğin gösterdiği hedefleri yaklaştırdığına, devrim yürüyüşünü hızlandırdığına tanıklık edecektir.

Türkiye ve dünya halkları tanığımız olsun; Önderliğimizle birlikte her koşulda savaşın içinde ve önünde olacağız.

Ordu "haksız savaş" batağında...

Devlet gücleri, gerilla karşısında sürekli darbeler yiyor olmasını telafi etmenin yolunu buldu: Emirindeki basın-yayın kuruluşları aracılığıyla kendini sürekli ilerleyen taraf gibi gösteriyor; her gün yeniden zafere koşan, her gün yeni bir tepeye(!) Türk bayrağı diken taraf olarak ilan ediyor, bunun propagandasını yapıyor.

Ama psikolojik savaş uzmanlarıncaya yönlendirilen propaganda amaçlı bu yıllarda bile aslında sürekli darbeler yiyen, hırpalanan tarafın devletin kendisi olduğu gizlenmiyor.

Örneğin Cudi Dağı'nın ya da Tendürek Dağı'nın tepesine ulaşmış, gazetecilere poz verirken düşünmüyorlar! Bundan bir yıl önce "gerilla dış ülkelerde üsleniyor, sınırlarımız içinde üslenemez" diyen kendileri olduğu halde, Cudi'ye çıkıyor ve "uzun süredir gerilla tarafından üs olarak kullanılan dağına işe geydik" diyorlar.

Hangisi doğru?

Gerilla uzun süredir Cudi'yi üs olarak kullanıyor muydu, yoksa yurtdışından mı gelip gidiyordu? Tendürek ve Ağır dağları için de aynı sorular sorulabilir. Ya geçmişte "gerilla sınırlarımız içinde üslenemez" diyen ordu yetkilileri yalan söylüyordu ya da bugün "uzun süredir gemediğimiz yere gittik" diyenler yalan söylüyor.

Doğrusu, psikolojik savaşın propagandasını yapanların bumnun yalandan kurultuğudığı ve her seferinde kendini ele verdiğidir. Söylediklerindeki tutarsızlık, bu kadarla da sınırlı değil.

Gerilla, savaşın son sürecine girmeden önce kurtarılmış bölgeleri ilan etmez. Yani herhangi bir alanı düzenli ordulara karşı, cephe savaşı ile karşı koyacak biçimde savunmaz. Düzenli orduyu belli bir bölgeye kesinlikle sokmama iddiasında bulunmaz. Herhangi bir dağın gerilla tarafından bu şekilde savunulduğunu ilan edip, ardından bu dağı işgal etmek yine psikolojik savaş kurmaylarının ellerine yüzlerine bulandırılan bir yalıdır. Sormak gerekir: Uzun süre Cudi'ye niye girmediniz? Ne zaman ordu tüm gücüyle Cudi'ye girmeye kalktı da cephe savaşı tarzında bir direnişle karşılaştınız? Hep taziye karşılaştı. Bugün de karşılaştığı aynısıdır.

Hürriyet gazetesinde yer alan bir dişi, de Ahmet Utlu, gerillanın gücünü ve etkinliğini küçük göstermek isterken şöyle yazmış: "Taziye ateşi halindeki bu saldırılar bir mevzi yeniden kazanmak ya da bir birliği imha etmek için yeterli kuvvette değil ama çok can yakıyor." (6 Eylül, Hürriyet) Gazeteci Utlu aslında gerillayı doğru tarif etmiş: Gerillanın, düzenli ordunun gücüne karşı bir mevzi geri almak diye bir derdi olmaz, ama küçük gruplar halinde sürekli taziye saldırıları düzenleyerek, düşmanı yorar, yıpratır, gerilim içine sokar. Yani "çok can yakar".

Alan Savunması Yeni Bir Taktik Değil...

Eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş "Artık teröristlerin üzerine gitmiyoruz, alan savunması yapıyoruz" diye ilginç bir açıklama yapmıştı. Açıklama ilginçti. Çünkü bir ülkede kırdan askeri gücü zaten o ülke sınırları içinde alan savunması yapar. Karakol vb. yerlerin nokta savunmasını yaparken alan savunmasını bir kenara bırakmaz. Bu anlamda Doğan Güreş'in sözlerinde yeni bir taktik belirleme durumu söz konusu değildir. Bu sözler olsa olsa, karakollarından bumnun çıkarmaz

Ahmet Utlu'nun yazı dizisinde yine ismi verilmeyen üst rütbeli bir subay şöyle diyor: "Dünyada hiçbir silah ölümü göze almış bir insan kadar tehlikeli değil." Bu söz aslında gerilla karşısında çaresiz kalmanın nedenini açıklamaya çalışan bir yakınma niteliğinde. Bir savaşta ölümü göze almış, haklı bir dava uğruna canını hiçe sayan, bir amaca kendini adanmış insan, gerçekten de en etkili silah haline geliyor. Ve bu silahtan orduda bulunmuyor!

duruma gelişmiş olan devlet güçlerinin bölgeye yayılan çok büyük askeri güç sayesinde, biraz olsun arazide dolaşmaya başlamış olduğunu gösterir, o kadar...

Gerilla taktiki, düşmanın en az yığınak yaptığı bölgelere çekilmek ve güçlü olduğu yerlere taziye saldırılarını sürdürmektedir. Doğan Güreş'in alan savunması dediği ise gidip kırılan insansızlaştırmak ve boş tepelerini işgal edip beklemekten ibarettir. Ki bu sözde "yeni" taktik de, düzenli ordunun gerilla karşısında sürekli yıpranacağı, yaratılabileceği bir zayıf savunma durumunu ifade ettiği için çok uzun sürmeyecek, düzenli ordu yine bumnun bile dışarı çıkarmayacağı karakolların ardına çekilecektir.

Bu bir kehanet değildir. Neden dünyanın birçok yerinde düzenli ordular gerilla karşısında böylesine rezil kepace olabiliyor? Tankları, topları uçakları, helikopterleri, maşalı özel timleri ve kalabalık orduları ile devasa bir yapı gibi göründükleri halde, günde bir lokma kuru ekmele yetinen, donanımsız, teçhizatlı gerilla karşısında nedeni zayıf kalabiliyor? Düşünülmesi gereken budur.

Halik, Haklı Olmak ve Savaşta İnsan Faktörü Gerillanın gücünün kaynağı halktan destek gemesi ve haklılığıdır. MGK ve hükümet, bunun bir ölçüde farkında oldukları için sadece son bir yıl içinde 1500'den fazla köyü boşalttılar. Yüz binlerce insan göçe zorladılar. Kırılan insansızlaştırdılar.

Ancak oligarşinin askeri ve siyasi yetkililerinin sorunu kavrayışı eksiktir. Onlar halkı sadece lojistik destek olarak kavırlıyorlar. Halkın ve haklılığın bir savaşta ne anlamla geldiğini anlayamıyorlar. Gazeteci Ahmet Utlu'nun dişi yazısında kendini gerilla savaşı uzmanı ilan eden bir ordu yetkilisi şöyle diyor: "Bugüne kadar başkalarının deneyimleriyle vakit kaybettik. Şimdi kendi acılarımız, kendi kararlarımız bize kendi kitabımızı yazdırdı."

Ordu yetkilisi, belli ki Cudi'ye çıkıp zapt etmeyi bu şekilde kendi kararlarıdır başanlı bir taktik zannediyor. Halkın ilinci yerine dağları zapti etmenin hiçbir anlamı gelmediğini kavrayamıyor. Ve yıllarca ABD'li uzmanlarca öğretilen yol ve yön-

terlerin dışında bir adım atmamak övünüyor. Yanıldığını görmesi için çok fazla zaman gemesine gerek kalmayacak. Çünkü koskoca Cudi dağı beklemenin maliyeti, zannettilerinden çok daha fazla olacaktı. Bu ülkenin dağları asker yıkmakla baş edemeyecekleri kadar kötüdür.

Ayrıca gerillanın lojistik destek alanlarını boşaltarak "denizi kuruttukları" iddialarının yanıtını da hayat onlara verecektir.

Gerillanın güç kaynağı sadece lojistik destek ilişkileri değildir. Yiyecek ve diğer malzemenin temini için sürekli yeni yollar bulunabilir. Kırılan insansızlaştırması - bu anlamda - belli sıkıntılara yol açsa da bu sıkıntılar geçicidir. Ve gerillanın güç kaynağının kuruması anlamına gelmez.

Gerillanın güç aldığı kaynak "halk" ve "haklılığı"dır derken, bu belirleme lojistik destek ilişkilerinin çok ötesinde kavramak gerekir. Savaşta "insan" faktörünü mutlaka hesaba katmak gerekir. İnsan faktörünün savaşdaki rolü hesaba katılmadan "gerilla deniz" esprisini doğru çözümlenemez. Sözde "gerilla uzmanı" ordu yetkililerinin bunu kavrayacak siyasi eğitimleri olmaması bir yana, tarihsel açıdan haksız olduklarını kabul etmek zaten bulundukları konuma terstir. Bu nedenle bir yandan Cudi'nin boş tepelerine gidip bayrak dikmeyi zafer olarak, ya da köyleri boşaltmayı "denizi kurutmak" olarak nitelerler ama göremedikleri siyasi boyut karşılırlarına çıkınca kafaları karışır. Birileri "artık kendi yöntemlerimizde başarılıyız" derken aynı süreçte Jandama Asayiş Bölge Komutanı Hasan Kundakçının bir rapor hazırlayıp tam tersine askeri açıdan karamsar bir tablo çizmesi anlamlıdır.

Kundakçı'nın Raporu: İnsan Faktörü Eksikliğini Anlatıyor Kundakçı'nın, Kürdistan'daki operasyonlarla ilgili olarak hazırladığı gizli raporda, birçok konuda eksik ve zayıflıklar sayılıp dokülmüyor.

Örneğin, operasyonların "sadece bir alanda konumlanma ve pusu şeklinde geliştiği, gerillanın üzerine gitme türünden hiçbir hareketliliğin olmadığından söz ediliyor. Askerlerin çalışma sırasında mermileri bitince mevzilerini bırakıp kaçtıklarından ya da çatışmayı bir kenara bırakıp yaralı arkadaşları ile ilgilenmeyi tercih ettiklerinden yakınıyor. Yine askerlerin ağır silahlarla ve hedef gözlemlenmesinin azaltılması nedeniyle çok miktarda cephaneye israf edildiği belirtiliyor. Pusu mevzilerine yapılan gerilla saldırıları sırasında mayın korkusuyla askeri birliklerin hareket edemediği kaydedilen raporda, birliklere takviye gönderilemediği, sadece ateşle destek verildiği belirtiliyor.

Kundakçı'nın raporu bu tür eksik ve hatalı belirlemeleri uzayıp gidiyor.

Hepsinin de odağında aynı neden bulunuyor. Ordunun sözde "gerilla uzmanlarının unuttuğu İnsan faktörü.

Zorunlu olarak askere gönderildiği ve gönülsüz savaşa sürüldüğü için askerler mermisi bitince kaçmayı ya da çatışmak yerine yaralı arkadaşlarına yardıma koşmayı tercih ediyor. Ya da bir canını kıldığını bile görse binlerce mermi yakıyor. Askerlerin komutanları da maas almayan için orada bulunuyor. Birçok duşuya layını çıkarması için büyük gayret gösterdiği halde, yine de kurtulamayıp girdince, orada "savaşma" ceğli "hayatta kalmayı" düşünüyor. Mayın korkusuyla -örneğin bulunduğu yere çakılıp kalıyor. Bunlar insan faktörünün bir savaşta ne derece etkili olduğunu anlatan örneklerdir.

En Etkili Silah Kimde Var?

Ahmet Utlu'nun yazı dizisinde yine ismi verilmeyen üst rütbeli bir subay şöyle diyor: "Dünyada hiçbir silah ölümü göze almış bir insan kadar tehlikeli değil." Bu söz aslında gerilla karşısında çaresiz kalmanın nedenini açıklamaya çalışan bir yakınma niteliğinde. Bir savaşta ölümü göze almış, haklı bir dava uğruna canını hiçe sayan, bir amaca kendini adanmış insan, gerçekten de en etkili silah haline geliyor.

Ve bu silahtan orduda bulunmuyor! Sebabi bellidir. Ordu safında yer alan insanlar, oligarşinin çıkarlarını ifade eden bir politikayı sürdürmek için, hiçbir zaman canı gönülden ileri atılmıyorlar. Çünkü Kürt halkının inkarı ve haklarının gaspı üzerine kurulu haksız bir politika "velani savunmak" adına uygulamak için değil hayatta kalmak için uğraşıyorlar.

Oysa gerilla açısından durum tam tersidir. İnsanlar gerillaya ne zorunluktan, ne de maas almak için gidiyor. Gerilla tüm bir halkın gördüğü zulüm ve haksızlıklar karşısında başkaldırı, direnmenin ve yeni bir yaşam kuma isteğinin somutlaşmış halidir. Bu nedenle en güçlü silah olarak insan malzemesine, yani ordunun sahip olmadığı silaha gerilla sahiptir.

İşte yüz binlerce köylüylü kırılardan uzaklaştırdıkları, kendilerine göre "denizi kuruttukları" halde, ordu yetkililerinin yine de rahat olamayıslarının nedeni budur. Kırılan insansızlaştırmakla, "deniz" kurultamaz. Çünkü denizin suyu, sadece lojistik destek ilişkileri değil, bmnun çok ötesinde halkın bilincinde, vicdanında yaşayan direnme ve savaşma isteğidir. Haksızlıklara ve zulme başkaldırı kararlıdır.

"Bu için kitabını yazan" oligarşinin "gerilla uzmanı" subayları kitaplarının bitiş bölümüne, bugün anlamakta zorluk çektikleri "insan" faktörünü eklemek zorunda kalacaklar. Çünkü belirleyici olan faktör budur. Tipki Vietnam'daki gibi...

Avrupa Parlamentosu Komisyonu'ndan tavrı "TBMM ile ilişkimizi donduruyoruz"

Medis'in milletin meclisi olmadığı, milleti temsil etmektен oldukça uzak olduğu biliniyordu. Hatta kendi masaları gibi "hassas" konular dışında Medis'e pek uğramayan "vekillerin" her türlü iş takibi, nüfuz kullanarak iş çevirme, villa-kent yapımı gibi bin bir çeşit işle uğraştıkları da artık duyulmayan, bilinmeyen şeyler değildi.

Buna bağlı olarak, itidarı ve muhalefetiyle sağcı ya da sözde solcu partileriyle, Meclis'te sorunlara çözüm getirilmediği, Medis'in politika üretmediği, MGK kararının tasdik kurumu olduğu da tartışmasız kabul edilen gerçekler haline gelmişti.

Boyle olduğu halde, böylesi bir Meclis'i savarabilen milletvekillerinin sözleri artık, oligarşinin demokrasiliik oyununun iyice cilkının çıktığını ortaya koydu.

Avrupa Parlamentosunun Tavrı

12 Eylül hukuku üzerine kurulu, inisiyatifsiz, kişitsiz böylesi bir Meclis'in, burjuva demokrasiyi nomlarını arayan Avrupa Parlamentosu ile ilişkilerinde sorunlar yaşayacağını söylemek kehanet değildi.

Nitekim 14 Eylül günü Avrupa Parlamentosu Dış İlişkiler Komisyon Başkanlık Divanı, DEPT'n kapatılmasını, milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasını ve yargılama kararları gerekçe göstererek TBMM ile ilişkilerini dondurmaya kararlandı. Başkanlık Divanı "Yargılama"na devam edilen eski milletvekillerinin durumundaki belirsizlik devam ettiği sürece bu kararın yürürlükte tutulacağını açıkladı.

Karara göre, Avrupa Parlamentosu ile TBMM arasında oluşturulan Karma Parlamento Komisyonu üyeleri seçilmeyecek ve bu komisyonun işleri kalmayacak. Dış İlişkiler Komisyonu'nun bu kararının Avrupa Parlamentosu toplantılarında da onaylanması halinde, Türkiye'nin Avrupa Parlamentosu'na girme süresi öddi biçimde duraklamış olacak. Bu durum, aslında oligarşinin demokrasiliik oyununu beceremediğini gösteriyor.

TBMM Üyesi Milletvekillerinin Tepkisi

Söz konusu kararlardan sonra bir kısım milletvekilleri tüm dünyayı kör ve sağır yerine koyup gerçekleri kabaca tahmin eden açıklamalar yaparak, kendi niteliklerinin üyesi oldukları Meclis ile ne kadar uyumlu olduğunu sergilediler.

DYP Grup Başkanvekili İnsan Saraçlar, DEPT'i milletvekillerinin dokunulmazlıklarını sanki kendileri değil de Yargıtay kaldırmış gibi "Türkiye'de hakimler bağımsızdır" demiş. DEPT'n kapatılması, DEPT'lerin dokunulmazlıklarının kaldırılarak Ankara DGM'ye gönderilmelerinin "bağımsız yargı'nın işi olduğunu söyleyebilmesi için, bir insanın ya herkesi hafızasız sanması ya da yoğun iş takibi nedeniyle ne yaptığını bilmemesi gerekir."

ANAP Grup Başkanvekili Oltan Sungurlu da topu hukuk sistemine atıyordu. "DEP meselesinde haklı veya haksız olmanın önünde Türk hukuk sistemine bakiş açılmalı mıhındır" diyor. Alınan tavrı, hukuk sistemine değil, üyesi olduğu parlamento olduğu halde, Sungurlu, hukuk sistemini öne çıkarıyor. Sanki Meclis'te bekleyen onlarca yolsuzluk dosyası dururken, DEPT'i milletvekillerinin dosyalarını bir çırpıda öne alanlar milletvekilleri değil de yasa!lar. Ve sanki yolsuzluk dosyalarını hasıraltı ederken, sırf siyasi aktiviteyi suç olarak görüp dokunulmazlığın kaldırılması için el kaldırılanlar onlar değil.

RPT'nin Grup Başkanvekili Şevket Kazan'ın söyledikleri ise daha ilginç: Kazan, Avrupa Parlamentosu Dış İlişkiler Komisyonu'nun kararını Türkiye'ye yönelik hasman bir tutum olduğunu düşünüyor olmalı ki, Avrupa Parlamentosu'nun buna benzer durumlarda ne yaptığının araştırılmasını öneriyor. Çifte standartın ortaya çıkacağından emin...

Avrupa Parlamentosu'nun istediği aslında demokrasiliik oyununun gereklerinin yerine getirilmesinden başka bir şey değil. Oligarşi ise çaresiz, çünkü buna gücü yetmiyor.

Yanlış eylem çizgisiyle halk desteği kazanılmaz

Dersim Mazgirt e bağlı Darıkeht beldesinde 11 Eylül günü ARGK gerillaları tarafından 6 öğretmen öldürüldü. KURD'Anın "Öğretmen kılığında 6 kontra cezalandırıldı" başlığında yaptığı haberde ise şöyle deniliyordu: "... ARGK gerillaları bir süreden beri bölgede kontra faaliyetlerde bulunan öğretmen kılıfı kişilerin bulunduğu lojmanlara baskın düzenledi. Baskını düzenleyen gerillalar, koralalari dışarı çıkmasını istedi. Dışarıya çıkmayan kontralar evden ateş etmeye başlayınca gerillalar tarafından uzun menzilli silahla vurulduklar."

ARGK, öldürülen öğretmenler için "kontra" diyor ve buna uygun olarak da cezalandırdıklarını açıklıyordu. Diğer öğretmenler için bilgiye sahip değiliz ama, öldürülen öğretmenlerden Vedat İnan'ın kontra olmadığını iyi biliyoruz. PKK'nın öğretmenlere yönelik eylem anlayışı ve genellikle çelişkili açıklamaları ise asıl olarak eylem çizgisinin sorgulanmasını gerektiriyor...

Vedat Öğretmen

Demokrat Bir İnsandı

Gazetemizin okuru ve abonesi olan Vedat İnan 6 yıldır Darıkeht beldesinde öğretmenlik yapıyordu. Karel, Azeri miliyetinden demokrat ve yoksul bir ailenin çocuğu olan Vedat, okumayı seven, düşüncelerini açıklamaktan çekinmeyen, devrimci hareketi destekleyen, dürüst, gelişmeye açık bir insandı. Politik bilinci düşük olan eşinin başka yere tayin istemesi yönündeki baskılarına rağmen, Kürt halkına olan sevgisi nedeniyle bunu kabul etmemişti. Dersim'e gitmeden önce gazetemizin merkez bürosuna da gelişmiş, özel timin kendisini Mücadele okuru olduğu için defalarca tehdit ettiği söylemişti. PKK gerillalarının da kendisinin demokrat olduğunu bildiğini söyleyen Vedat, geçen yıl gerillalara 5 milyon lira para verdiğini de anlatmıştı...

Yanlış Eylem Çizgisi Düşman Saffan Derlanmaz

PKK, devletin eğitim kurumlarının asimilasyona hizmet ettiklerinden hareketle, okulları kontra yetiştirmeyi amaçlayan kurumlar olarak hedef alıyor. Okul ile karakol arasında fark gözetmeyen bu askeri bakış, aynı zamanda yanlış eylem çizgisinin de zemini oluşturuyor. Düzene, devlete olan hizmetin, desteğin, bilinçli olup olmasının, aktif ya da pasif olmasının ölçüleri düz bir bakış açısıyla ayırtılabildiğinde ise halk saffan-düşman saffan değeriendirilmesinde yanlışla düşmek kaçınılmaz oluyor. Adaleti, halk saffan genişletip, düşman saffalarda panik ve dağılma yaratan, düşman saffalarını moral olarak çökertip, halka moral veren eylem çizgisi yerine yanlış bir eylem çizgisi hayata geçiriliyor. Suç ve ceza anlayışındaki bu yanlış çizgi, adaleti tesis edemediği için,

Vedat İNAN

düşmanın eline demagoji malzemesi vermiş oluyor. Bu, milliyetçilikten beslenen, günlük çıkarları ön plana koyup, uzun vadede halk kitlelerinin kazanılmasına hizmet etmeyen, hatta tersi bir sonuç yaratan pragmatizmden kaynaklanıyor. Öte yandan, bu yanlış çizgi görülüp değiştirileceğine, "Savaşta her şey olabilir, kurşun adres sormaz" gibi sözlerle teorisi yapıp kalıcılaştırılıyor.

Demokrat bir insan olan Vedat İnan'ın "kontraydı" denilerek öldürülmesi, bu yanlış çizginin sonucundan yalnızca birisi. Kontraların; halkın canına, malına tecavüz eden ya da buna yardımcı olan halk düşmanlarının ölümüne ceza-

landırılmasının adil olduğunu, doğruluğunu anlamaya gerek yok. Ancak, eylemlerde kolaycılığa kaçmayı alışkanlık haline getiren yanlış bir çizgide ısrar edilmesinin halka, halk güçlerine hiçbir yarar getirmeyeceğini söylüyoruz. Ve soruyoruz. Vedat İnan sorgulanarak, kontra olduğu kanıtlanarak mı "cezalandırıldı, yoksa "Öğretmenler TC'ye hizmet ediyor, asimilasyona hizmet ediyor" gibi bir anlayışla mı "kontra" ilan edildi? Köylülerden, bölge halkından bu konuda bilgi alındı mı? "Bir süreden beri bölgede kontra faaliyetlerde bulunan ve gerilla kılığında köyleri basarak, gerillaya destek verenleri öğrenmek istedikleri bildirilen kişilerin, okulları açılmasıyla birlikte Darıkeht beldesindeki okullara öğretmen olarak atandıkları bildirildi." şeklinde açıklamayla 6 yıldır aynı beldede öğretmenlik yapan ve halk tarafından sevilen, demokrat olarak tanınan Vedat İnan'ın kontra ilan edilmesi arasında çelişki yok mu?

Bu sorular çoğaltılabilir, ancak asıl olarak kişisel olan bu soruların ötesinde, altında yatan mantık ortaya çıkartılmadığı. Aksi halde yanlışla düşülmekten kaçınılmaz olacak, halk desteği kazanılamayacak, jektif olarak düşman saffalarının genişlemesine hizmet edilecektir...

Vedat İnan'ın kardeşi İnan İnan "Devletin biçtiği şehitlik payesini kabul etmiyoruz"

Vedat İnan öldürüldükten sonra büromuza gelen kardeşi İnan İnan sunları anlatıyordu.

Vedat ağabeyim 6 yıldır aş nahiyyede öğretmenlik yapıyordu. PKK tarafından kontra denilerek öldürüldüğünü öğrenince çok oldum. Vedat, devrimci düşüncelere sahip bir insandı. Nahiyyede köylülerden, özel timine kadar herkes bunu biliyordu. Ağabeyim kesinlikle kontra değildi. Hatta, devrimci mücadelede daha aktif bir şekilde destek olamamasını evli olmasına bağlı ve bunu sürekli söylerdi. Eğer halka ihanet edip de öldürülseydi hiç yılmazdım. Anna devrimci bir insanın hiç hak etmediği bir şekilde kontra ilan edilerek öldürülmesi çok acıdır. Özgür Ülke de kontra olduğu için öldürüldüğünü yazdı. Bunu kabul edemiyorum. Bir insan laf olsun diye kontra ilan edilemez. Biz ailece devrimci, demokrat insanlarız. Vedat, Kürt halkının ulusal mücadelesine destek olan birisiydi. Bunu Kars'ta da, İstanbul'da da ve Doğanşehir'de de çevremizle olan herkes bilir. Ağabeyimi kontra ilan edecek neye dayandırıyorlar? Devrimci düşüncelere sahip bir insanı kontra ilan edip öldürmek bu kadar basit mi?.. Ben cezaya hak etmedim. Sınır krizi geçirecek kolumu cama vurduğum için Aksaray

Vatan Hastanesi'nde ameliyat edildim. Sigorta günü tutmadığı için hastaneden çıkamadım. 35 milyon istediler. Bizim bu kadar paramız yok. Bir gün boyunca para aradık, bulamadık. Daha sonra iki kefil bulup 40 milyonluk senet imzaladık. Hastaneden böyle çıkabildim... Devlet Vedat'ı şehit ilan etmiş. Hayır, o devletin şehidi olmaz. O bir devrimciydi, devletin yanında hiç olmamıştı, TC'nin biçtiği şehitlik payesini kabul etmiyoruz..."

Her günümüzü mücadeleye ve her hareketimizi zafere dönüştürmeliyiz

Hasan Biber Liman-İş Sendikası Genel Başkanı

Türkiye işçi sınıfı çeşitli tarihlere siyasi iktidara diz çıktığı re-bilecek boyuta ulaştıysa da, mücadelede, eylemde süreklilik kazanmadığından, mevcut olan sisteme yani kapitalizme karşı alternatif olabilecek kendi iktidarını kurma gücünü yaratamamıştır.

Bunu iki nedene bağlıyorum: Birinci Ülkemizde sınıf sendikacılığı ortamının ve revizyonizmden kurtulmaması ve sınıf örgütü olma özelliğinden hareket ederek sendikacılar amaç ve ilkelerine uygun tavrı geliştirememişlerdir.

İkinci nedeni ise, işçi sınıfının sarı sendikacılara karşı, sendikacılara rağmen işyerlerinde komiteleşme geleceğini yaratamaması olmalıdır. Komiteleşme işyerlerinde çalışan insanların politikleşmesi temeline bir araçtır.

Komiteleden kısaca örnek vererek; mali dayanışma komiteleri, demokratik kitle örgütleriyle dayanışma komiteleri, eğitim komiteleri, basın yayım komiteleri, örgütlenme komiteleri gibi çeşitli işlevler taşıyan hatta değişik tarihlere kendi işlevlerinin dışında şekil değiştirebilen toplu sözleşme komiteleri, grev komiteleri, zaman-zamane-sömürirye karşı mücadele komiteleri gibi... Ülkede gelişen anti-demokratik uygulamaları, yasadıkları kötü, mahalle ve birlimlere taşıyarak köylülikle, çiftçilikle, esnafıyla, memurlarla, so-fürüyle ortak mücadele hattı çizilemek için ilişkile girelilmeli ve komiteler, işyerlerinde örgütlenme ve mücadele geleceğini bu alanlara taşıyabilen yapı ve karaktere sahip olmalıdır ve bu alan-lara anti-faşist cepheleer oluşturarak, direniş hattı çizmelidir. Böylelikle bir örgütlenmede sınıfın mücadelesi sisteme karşı alternatif olma sınısı doğurur.

Sindikalar sınıf sendikacılığı temeline düşündükleri an, bu komiteleri yukarıdan aşağıya doğru işyerlerinde örgütlemek zorundalar. Sınıf sendikacılığı anlayışımız, siyasi iktidara yani kapitalizme sınıf mücadelesinin ölçüsü ile değerdendirilir. Sendikalar sınıfın mücadelesinde işçi sınıfının örgütleri olusundan dolayı her zaman sisteme karşıdır. Kuruluş amaçları da budur. Mücadelede süreklilik yaratılabilmenin koşulları da sınıf dayanışmasını geliştirir, sınıfın katmanlarına önderlik etmek ve ülke çapında gelişen tüm anti-demokratik uygulamalara karşı yaşama geçirilecek tavrırlarla mümkündür. Böyle bir mücadele hattı çizmeyen bir sendikacı kendisine, "sınıf sendikacısıym" deme hakkına sahip değildir. Olay bu perspektifi ile baktığımızda, sınıf dayanışmasını ve önderliğinin ne kadar büyük önem taşıdığı görülmüştür.

Ülkemizde ırılı-ufaklı gelişen işçi hareketlerine baktığımızda, bu hareketlerin kendi özgüğü dışında istenilen temelde dayanışma ile beslenmemiş olduğunu görürüz. Oysa, sermayeye baktığımızda yitkiden halk muhalefeti karşısında her an bir araya gelmiş, kendi alanında tedbirler almıştır. Bir örnek vermek gerekirse, bir işyeri işgali veya bir münle işçiler radikal bir tavrı geliştirdiğinde, oligarşinin koruması olan kolluk kuvvetlerinin yeterli güçleri varsa, o alanı zapt etmeye ek güç talebinde bulunurlar. İşte bizler bu canlı örnekte olduğu gibi, bir fabrikada işyeri işgali varsa, direniş varsa, dayanışmayı yaşama geçirebiliyorsak, yani işyerlerimizde destek amacıyla işi bırakabiliyorsak sınıf sendikacılığı ve sınıf dayanışmasını yaşama geçiririz oluruz.

Basarıya geçecek tussunnu ve mücadeleyi süreklili kılmanın yolu, yukarıda saydığım komiteleri işyerlerinden mahalli alanlara kadar hayatın her alanında oluşturmaktan geçer. Sınıfın kendi katmanlarıyla mücadele hattını sürece ve ülke sathına yayarsak her hareketimizi zafere dönüştürmemiz mümkündür.

Ülkemizde sınıfın mücadelesi artık tüm çıplaklığıyla ortadadır. Yüneten yönetemez, yönetilen yönetemez durumdadır. Yüneten kendi iktidarlardan kurtulabilmek için, tüm kurumlarıyla saldırmaktadır. En son örneği Gebze ve Aras Kargo direnişidir. Bu direnişlere askerlerle, polisyle, özel timiyle ortak saldırı yapılmıştır.

Özetlersek, sermaye işçi sınıfına ve onun katmanlarına karşı tüm kurumlarıyla saldırırken, bizim yapabileceğimizin sınırlı olmalıdır.

- 1- İşyeri işgalleri geleceğini yerleştirmek,
- 2- Bu işgalleri en radikal eylem biçimleriyle sahip çıkmak.
- 3- Komitelerimiz siyasi iktidara karşı alternatif olma kilitörü nli ve önder olmak özelliğini vermek,

- 4- Yapılacak olan eylemlerde can pahasına direnmek,
- 5- İşçi sınıfının katmanlarıyla dayanışmayı geliştirmek ve mücadele hattına çekmekdir.

Bazı editör (yani tekelci sermaye) için çıkar ve rekabet ne kadar önemli ise, işçi sınıfının toplumsal yaşamında dayanışma da o kadar önemlidir.

Türk-İş işçilere bir kez daha ihanet etti

Türk-İş'in tabanında yer alan emekçilerin her biri bir koldan sorunlarına çözüm için haykırıyorlar. Ankara'ya kadar gidip Türk-İş ağalarını protesto ediyorlar. İşçi kıymırlarına, işyeri kapatmalarına, TİS haklarının gasp edilmesine, özelleştirmelere karşı "Hep birlikte eyleme, başka çıkar yolumuz yok" diye çarpıyorlar.

Bu temelde Türk-İş'in duyarsızlığına daha fazla tahammül edemeyen bazı sendikacı yöneticileri, (Liman-İş, Petrol-İş, TÜMTİS, Tes-İş, Şeker-İş, Basın-İş, GMSİ) Türk-İş yönetiminin karşı çıkmasına rağmen 7 Eylül'de bir araya gele-rek ortak eylem kararları aldılar. Bu eylem ilk başta bütün işyerlerinden Ankara'ya yürüyüş, daha sonrasında ise işyeri işgalleri şeklinde idi. "Öccü-ğümüzü okula kayıt yaptırarak para bulamıyoruz" diye TV ekranlarında feryat eden işçiler, Türk-İş dışındaki bu oluşuma oldukça sevin-diler. Kendileri Türk-İş yönetiminden yana yer alan sendikaların üyesi olmalarına rağmen 7-8 Eylül gecesi eylem kararı çıkartan sendikacıları arayarak "Tek başımıza da olsa sizin yanınızdayız" dediler. İşçilerin kendilerinden kopmasından korkan Türk-İş ağaları, 8 Eylül'de kendilerini protestoya gelen eylemci sendikacıları da şaşırtarak alınan eylem kararlarına uyacaklarını açıkladılar.

Türk-İş 12 Eylül'de yapacağı toplantıda ise Ankara yürüyüşünün kesin tarihini belirleyecekti. Ne var ki, bunlar kraldan çok kralcı olan devletçi sendikacıları. Emekçiler on-lardan eylemin gününü öğren-meyi beklerken onlar yanlarındaki Devlet Bakanı B. Sami Da-ğcı ile birlikte, anlaşıklarını açıkladılar. Üstelik anlaşılan şey Türk-İş'in hükümetten hiçbir farkı olmayan TİS farkları-nın ödenmesine ilişkin ödeme planı. Bu ödeme planı aynen hükümetin önerdiği şekilde 1995 Mayıs ayına kadar ulla-yacak. Üstelik işçiler para yer-ne bono alacak.

Türk-İş yönetimi, hükümetle alıcacale anlaşarak sınıfın eyleme geçmesini önünü kesmeye çalışıyor. Sınıfın gücü, önündeki sarı sendikacılar engelini kaldırıp atmadıkça ortaya çıkmıyor.

Her zaman olduğu gibi B. Meral işçilere ve kamuoyuna karşı yine yalancı ve sahtekar idi. Ona göre, eylem, alacaklar için yapılacaktı. Simdi bu so-run çözüldü!.. Eylem kararı kaktı! Oysa sorun sadece ala-caklarla ilgili değildi. 20 Tem-muz'da olduğu gibi eylem ka-rarının alınmasına neden olan daha birçok temel sorun vardı. B. Meral ve ekibi aslında bu-

nun bilincinde idiler. Ancak emekçilere ve onların insanca yaşam istemlerine olan düş-manlıkları onları 5 Nisan ka-rarlarının başarısı için daha çok işbirliğine zorluyordu.

"Anlaşma utanç belgesi"

8 Eylül'de Türk-İş'i eylem karar almaya zorlayan ve bunu kabul ettiren Liman-İş, TÜMTİS, Harb-İş, GMSİ'le birlikte Tek Gıda-İş ve Selülöz-İş sendikaları 14 Eylül'de Ankara'da toplanarak "Türk-İş'in anlaşmasını hem yasa-lara aykırı hem de bir utanç belgesi olarak yo-rumladılar. Türk-İş'in eylemden kaçtığını dile getirdiği açıklama da sınırlı belirtildi. "Bu doğrudan Sendika-lar Yasası'na, Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lo-kavt Yasası'na ve 1993 yılında imzalanmış ve yaklaşıp 750 bin işçiyi ilgilendiren toplu söz-leşmelerin işveren yükümlülüklerini ve söz-leşme uymazlıklarını belirleyen maddelerine aykırı bir uygulamadır. Çünkü anlaşmayı oluşturan hükümet üyeleri ve konfederasyon yön-e-ticileri, imzalanmış to-p-lu sözleşmenin huku-ken tarafı değildir."

Türk-İş'e karşı bir oluşum içinde olan bu sendikalar bundan son-raki süreçte tek başları-na da olsa genel eylem-leri zorlayacaklarını açıkladılar.

Şehitkamil Belediyesi işçileri grevde

Gaziantep (Mücadele)-Gaziantep Şehitkamil Belediyesi'nde DİSK Genel-İş Sendikası ile Refah Partili Belediye Başkanı Mehmet Bozgeyik arasında süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca 630 işçi 1 Eylül'de greve çıktı. Belediyeye iş sendikası arasındaki anlaşmazlığın nedeni iş güvencesini kapsayan maddeler.

Şu anda Şehitkamil Belediyesi işçileri belediyenin yanındaki parkta gece-gündüz bekleyerek grevi sürdürüyorlar. Belediye Başkanı Mehmet Bozgeyik ise grevi kırmak için elinden geleni yapıyor. Polisi ve taşeron işçileri devreye sokan Belediye Başkanı, Şekabel adlı tanzim satış yerini taşerona devrederek 181 taraflarını işe aldı. Bozgeyik şu anda bu işçileri temizlik işlerinde çalıştırırken, temizlik işlerinde çalışan 180 işçiyi Park Bahçeler ve Fen İşlerine dağıtarak işçi düşmanı yüzünü bir kez daha gösterdi. Grev yerine polis çağırarak grevdeki kararlılığı gerletmeye çalıştı. Polisin işçileri ablukaya alarak ziyarette gelenleri ve muhabirleri engelleme çalışması da sonuçsuz kaldı.

Şu anda grev devam ederken, destek ziyaretleri de sürüyor. 7 Eylül'de İHD Antep Şubesi grevci işçilere destek ziyaretinde bulundu. Ziyaret dönüşü polis keyfi olarak Gülay Sarlı ve Salma Tatar adlı kişileri gözaltına alarak 4 saat sonra serbest bıraktı. Gözaltına alınan arkadaşları için açıklama yapan İHD Antep Şubesi olayı kınadıklarını ve işçilerin haklı mücadelesini desteklediklerini belirtti.

Ayrıca Şahinbey ve Büyükşehir Belediyesi işçileri masalarını aldıklarında işçilere maddi destekte bulunacaklarını açıkladılar.

İşçi düşmanları fuarda yüzünü gizleyemedi

Yine cıfalcılı açılış törenlerinden biri yapıyordu. Bu açılış bu defa İzmir Enternasyonal Fuarı'nın altmış üçüncü açılış töreni idi. Tören için bütün mizansenler hazır. Sanatçılar, yabancı konuklar, İzmir Valisi, Büyükşehir Belediye Başkanı, İzmir Emniyet Müdürü, Çiller'e lezahürata bulunacak DYP'ler... hepsi yerli yerindeydi. Çiller açılış bir seçim şovuna, oy isteme gösterisine dönüştürecekti.

8 Eylül'de açılış için alana gelen yaklaşık 8 bin kişinin içinde, başta toplu sözleşme görüşmeleri grev aşamasına gelen belediye işçileri olmak üzere, 6 aydır toplu sözleşme farklarını alamayan işçiler ve işten atılan yaklaşık 600 kişilik işçi grubu davardı.

Görünüşte her şey tıkrındaydı. Fakat olmaması gereken şeyler de vardı. O da işçilerin alanda sloganlarla, yuhalamalarla sunucuları konuşmasını kesmesiydi. Türk-İş "yuhalamamın eylem karar olduğunu açıklamıştı. Ancak bu kadar etkili olacağını düşünmemişti. Bir anda alanda, "Çiller Amerika'ya", "Kahrolsun İşçi Düşmanları", "Hükümet İstifa", "Çiller İstifa" sloganları atılmaya başladı. Kürsüden, işçilerin susması için yapılan ikazlar da aynı şekilde "yuh" sesleriyle karşılık buldu.

Çiller konuşma için bekletildiği yerde başından kaynar sular dökülmüş bir halde donmuş kalmıştı. Bunun yanında konuşmacı olarak katılacaklar kürsüye çıkıp

çıkamakta tereddütlüydüler. İlk konuşma için kürsüye Büyükşehir Belediye Başkanı Burhan Öztatır geldi. İşçilerden yana rahattı. Çünkü işçilerin açılışa yapacakları eylemi önceden haber almış, bu nedenle işçilerin birikmiş alacağını ödemişti. Ancak bu onu kurtarmadı. Atılan sloganlar karşısında konuşmasını genel geçer sözlerle bitirdi. İkinci konuşmacı cesaretini toplayarak (İ) kürsüye gelen Sanayi ve Ticaret Bakanı idi. Bakan işçileri kastederek, "Burada çıkan bazı sesler elaleme karşı, dış dünyedeki konularımızın yanında garip sesler çıkarak fuarın açılışına gölge düşürüyorlar. Buna kimsenin hakkı yok," demesiyle ılık ve yuhalamaların dozu daha da arttı. Bakan konuşmasına hala devam ederken birden mikrofonu sustu. Çünkü biri mikrofonun kablosunu kesti. Tüm planları altüst olan bakan alelacele kürsüyü terk etti.

Tüm bu olup bitenlerden sonra asıl konuşması gereken Çiller nedense konuşmaktan vazgeçmişti. İşçiler, "Çiller Kürsüye" sloganları atarak Çiller'i kürsüye hesap vermeye çağırdılar. Çiller istemese de kürsüye gelmek zorunda kaldı. "Beni yuhalamayana da alkışlayanlara da selam" diye başladığı konuşmasını, fuarın açılışı ile ilgili kısa birkaç cümle ile anlattıktan sonra kürsüyü terk etti.

İşçilerin tepkilerinin devam etmesi üzerinde Türk-İş Bölge Temsilcisi Mustafa

Fuar açılışında, görmeye alıştıkları şakşakçılar yerine, kendilerini yuhalayan işçileri görünce, Başbakan Çiller ve bakanlarını camı skıldı. Polis sendika yöneticilerine saldırdı.

fa Kundakçı, Vali Kulu Akgün'ün talimatı üzerine işçileri susturmaya yöneldi. Ancak işçiler M. Kundakçı'yı yuhalayarak kendi aralarından attılar.

Eylem sırasında polis sürekli işçileri korkutmaya, gözdağı vermeye çalıştı. Bu arada İşçi Hareketi gazetesi muhabiri Tahsin Aysu ile Tek Gıda İş İzmir 2 Nolu Şube Başkanı Ömer Seyfettin gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar 2 saat sonra serbest bırakıldılar.

Çiller, "Ben Bunlara Karşı Koymayı Göze Alıyorum" Fuarın açılışının ifyaskoya dönüşmesinden sonra sıra işçi sınıfına karşı güdülen düşmanlığı tırmandırmaya gelmişti. İzmir Emniyet Müdürü ve İzmir Valisi

kendilerini Çiller karşısında rezil eden işçileri cezalandırma derdine düşmüştü. Aynı günün gecesinde Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı Coşkun Yılmaz, Tümtis İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, Petrol-İş Alağa Şube Başkanı Mustafa Öztaşkın'ın evleri basılarak gözaltına alındılar.

Açılışa konuşturulmayan Çiller ve takımı ise patronların kendilerine verdiği yemekte işçileri, döktiler. İşçilere olan kinlerini kustular. Çiller, "Ben bunlara karşı koymaya hazırım. Özelleştirmeyi ne pahasına olursa olsun yapacağım" diyerek, işçilerin çalışma hakkına olan düşmanlığını dile getirmiş oldu.

Harekete geçen sadece İzmir polisi değildi. Bunun arkasında İşçileri Bakanı Nahit Menteşe de vardı. O da yaptığı açıklamada, "Gereken cezayı çekecekler" diyerek gözdağı verdi.

Gözaltına alınanlardan Birleşik Metal-İş Şube Başkanı ertesi gün serbest bırakılırken Tümtis ve Petrol-İş Şube Başkanları tutuklanarak cezaevine gönderildiler.

Faşistler meclis salonunu kana buladı

Eski MHP'li bir faşist, şimdi RP'nin "Adil düzen" sahnekarı Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek Ankara'da terör kuruyor. Bu terör işçilerin, memurların iş hakkına olan düşmanlıkta, MHP'li faşistlerle, RP'li dalkavukları emekçilerin üzerine saldırtmasında kendini iyice açığa vuruyor.

Ankara dışında yaşayan her insan Melih Gökçek adını Ankara Belediye-sinin çeşitli birimlerinde uyguladığı işçi kıyımından yakından biliyor, tanıyor. İşbaşına geldiğinden bu yana Melih Gökçek 2600 işçi ve memuru işten attı. İşten atılanların tek ortak yanı RP'li, MHP'li olmalarıydı. Bunların 611'i memurdu. Memurların yarısı kararı olmaksızın işten kovulması hiç görülmemişti. Ancak M. Gökçek'in emekçilere karşı tahammülsüzlüğü 611 memuru işten kovmasına neden oldu. "Sinavda usulsüzlük yapılarak işe alınmışlardı," deniliyordu. Oysa geçtiğimiz günlerde bir mahkemenin verdiği karar memurların işlerine dönmelerini yolunu açtı.

Şimdilerde ise Ankara Güvenpark 50'yi aşkın işçinin sürekli bir direnişine sahne oluyor. Mezarlıklar, İmar, Park Bahçeler Müdürlükleri ile ASKİ'den atılan işçiler 1 ay önce işyerleri önünde başlattıkları mücadeleyi Güvenpark'a taşıdılar. Bir yandan kamuoyu oluşturun, diğer yandan da görüşmek için Melih Gökçek'ten randevu istediler. Melih Gökçek hep kaçtı. Çünkü TV ekranlarından "Onlar SHP dönemine işe alınlar" diye yalan söylüyordu. Kıyımın arkasındaki ideolojik-siyasi nedenleri gizliyordu.

Melih Gökçek'ten randevu almayan işçiler 12 Eylül'de Büyükşehir Belediyesi Meclis Salonu'na giderek sorunlarını meclis üyelerine anlatmak istediler.

İşçileri beklemeye ve oturma eylemleri sırasında Ankara savcılığına, polislere ihbar eden Melih Gökçek bu defa MHP'li ve RP'li faşist millîtarlar salona getirtmişti. Olup bitenler konusunda işçilerin soru sormaya başlamasıyla birlikte faşistlerin, çoğu kadın olan işçilere azgın bir köpek gibi saldırmaya bir oldu.

Bir kadın işçi sağından yerlerde sürüklenirken, bir diğer faşist elindeki sopa ile işçinin kafasına var gücüyle vuruyordu. Saldırı sonucunda Genel-İş Sendikası şube başkanlarından Mehmet Çelik ağır olmak üzere 7 işçi yaralandı. İşçilerin çoğu kanılar içinde kalırken, işçilere yardım olacaklarını söyleyen SHP'li meclis başkanı vekili Muzaffer Saraç ve Çankaya Belediye Başkanı Doğan

Taşdelen ise "Yapmayın, yapmayın" diye bağırarak işçilerin dövülmesini seyrettiler. Salona giren polis saldıranları değil, yaralanan işçilerle birlikte 200 işçiyi gözaltına aldı. İşçilere yapılan saldırı ile ilgili olarak-

Genel-İş Sendikası 13 Eylül'de Güvenpark'ta direnişi sürdüren işçilerle birlikte bir basın açıklaması yaptı. Belediye meclis salonunu savaş meydanına ve kan gölüne çeviren saldırganlar işçileri, meclis üyeleri ve medyanın gözü önünde öldürmek istemiştir. Meclis toplantısı M. Gökçek'in ceteleri tarafından basılmıştır. Meclis toplantılarının halka açık olduğunu söyleyen Gökçek, kendi çalışanların sorunları dile gelmesine bile tahammül edemediğini açıkça ortaya koymuştur. Bütün bunlar olurken M. Gökçek aşağıya dahi inmemiştir denirken, "Göreve geldiğinden beri provokasyon dışında hiçbir şey yapmayan ve insanları birbirine düşüren Melih Gökçek hakkında gerekli yasal kovuşturma ve işlemlerin yapılmasını istiyoruz" çağrısı yaptı. Sosyalist İktidar Partisi Ankara İl Örgütü de işçilere yapılan saldırıyı kınayan bir basın açıklaması yaparak, "Son dönemde yaşananlar herkes için çok öğreticidir. Kimin ne tarafa yer aldığı, hangi satta olduğu her gün biraz daha iyi görünüyor" dediler.

Devrimci İşçi Hareketi: "Emekçilere Kalkan Elleri Kıracağız"

Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi'nde işten atılan işçilere yapılan faşist saldırıya karşı Ankara'da Devrimci İşçi Hareketi eyleme geçti.

İşçilere yapılan saldırılara sessiz kalmayacağını açıklayan Devrimci İşçi Hareketi, 14 Eylül sabahı faşistlerin yoğun olduğu Keçiören Tepebaşı Dalgıç Sokak geçidine, "Emekçilere Kalkan Elleri Kıracağız" yazılı ve Devrimci İşçi Hareketi imzalı bir pankart astı.

Devrimci İşçi Hareketi aynı gün akşam saat 9.30'da ise bu sözünün kanıtı olarak faşistlerin bir odası olan Kayaş Yeşilöz'ü Bizim Ocak temsilciliğini bombaladı.

Her iki eylem de gazetemiz telefonla aranılarak üstlenildi.

Polis provokasyon peşinde... Nurtepe halkı sivil faşistleri püskürttü

Nurtepe'de polislerin desteğiyle ve açık işbirliğiyle saldırıya geçen sivil faşistler, Nurtepe halkı tarafından geri püskürtüldüler. Sivil faşistler bu kez istediklerini bulamadılar.

İstanbul'un birçok semtinde olduğu gibi, Nurtepe'de de bizzat polisler tarafından desteklenen ve örgütlendirilen sivil faşistler, polislerin desteğiyle devrimci-demokrat nüfusun yoğun ve etkin olduğu bölgelerde egemenlik kurmaya çalışıyorlar. İzlenen yeni politika göre, önce polislerin de himayesiyle birkaç odaktaki yığınlar faşistler, buraları şu olarak kullanıp, bölgenin genelinde terör estirerek, kitleleri sindirmeye, giderek de taraftar bulmaya çalışıyorlar. Son günlerde geçekönü bölgeleminin pek çoğunda meydana gelen sivil faşist saldırılar, bu politikanın küçük çaplı birer uygulamasından başka bir şey değil.

Nurtepe Halkı
Sivil Faşistleri ve
Polisleri Kovaladı
11 Eylül günü Kağıthane taksii durağında çalışan demokrat bir taksininin faşistler tarafından dövülmesi tesadüfî bir olay değildir. Faşistler bölgede akra-bası ve hemşerisi olan bu şoför aracılığıyla, genellikle solun hakim olduğu bir bölge olarak bilinen Nurtepe'de olayları ırmıan-dırmak ve giderek bölgeyi işgal etmek amaçlıydılar.
Taksii şoförünün dayak yeme-si üzerine, yakınlarındın olu-san bir grup, taksii durağın ba-sarak faşistlere gereken dersi verdiler. Şoförü döven üç sivil

faşisti cezalandırdılar. Bu olay üzerine sivil faşistlerin örgütlen-meye çalıştığı Albeyköy, Taşli-taria ve Nurtepe idare Bölge-si'nden toplanan yaklaşık 20 kişilik bir faşist gürh, arabalar ve sivil polisler eşliğinde Nurtepe'ye geldiler.

Mahalle arasında arabalara dolayıp halkı tehdit eden faşistler, bir süre yalnızca tehditle yetinirken, daha sonra özellikle demokrat insanların gittikleri Di-lan ve Kervan kahvelerine baskın düzenleyecekleri tehditleri savurdular. Fakat kahvedeki ka-labalığı gördüklerinde, daha sakin olan Munzur kahvesini basarak birkaç kişiyi tarta-kadılar.

Faşistlerin Nurtepe'de terör estirmesi, Nurtepe halkı tarafından kabullenilecek bir şey değildi. Havanın karamasıyla beraber, daha önce hazırlık yapan mahallelin devrimci, demokrat insanlarıyla mahalle halkı, sivil faşistlerin üzerine yürüdüler. Faşistler önce sivil polislerin kıskırtmasıyla halka silah çekti-lerse de, kaçmaktan kurtulama-dılar. Faşistleri kovalayan ötekili halk, polisleri de kovaladı. Olası bir saldırıya karşı Nurtepe yolu halk tarafından kesildi ve polislerin bölgeye girmesi engellendi. Nurtepe halkı, ellerinde sopaları ile sokaklara dökülmüş, mahallesine saldıran faşistlere ve polislere karşı tek vücut olmuştu. Yolu trafike kesen halk, "Halkız Hakiyız Kazanacağız", "Kahrolsun Faşistler", "Kası Polis, Faşist Hükümet", "Nurtepe'de Faşistlere Yer yok" sloganlarıyla gösteri yapmaya devam ediyor, bölgeye sivil faşistlerin

kaçmasının ardından gelen po-lisleri sokmuyordu. Kittenin üzerine araba süren polisler de taşlanınca, polisler gösteriyi uzaktan izlemekle yetindiler.
Halkın topyekun tavır aldı-ğını gören polis, kitleye "Ta-mam gitler, sizler de evlerinize dağılabirsiniz. Sizin güvenliğinizi biz alacağız" diye çağrı yaptıysa da, halk polisi dinlemedi. Çünkü Nurtepe halkı, faşistlere akıl hocalığı yapanların bölgeye bakan polisler olduğunu çok iyi biliyordu.

Sivil Faşistlerin
Beceremediğini
Polisler Denedi
Aynı gece saat 12'den sonra olayların giderek yatışmasıyla halk evlerine çekildi. Bunu gören polis, bir grup sivil faşisti getirerek yeni bir saldırı hazırlı-ğına başladı. Sayıları az da olsa mahalle halkı bu oyuna göz yummadı. Faşistleri bir kez daha tağı sopalı kovalarken, sivil polisleri de döverek bölgeden atmayı ihmal etmedi.

Geçmiş geceköndü direnişle-rinden dersler çıkaran Nurtepe halkı, bu saldırının bu kadaria bitmeyeceğini biliyordu. Devrim-cilerle birlikte haza örgütlenecek yeni bir saldırıya karşı gönüllük önlemlerini artırdılar. Nöbetler ve devriyeler konuldu. Gelişecek yeni bir saldırıya karşı sopalı gruplar sokakların geniş ve çıkışları ile mahalle aralarını kontrol altına aldılar. Nurtepe halkı, devrimlerin yol gösteri-liğinde, faşistlere ve polislere iyi bir ders daha vermeye hazırlanıyor.

Mahalle halkının daha örgütlü davranışını ve önlemleri aldığını gören polis, Kağıthane, Albeyköy ve çevre karakollardan yardım alarak saldırı için hazırlıklara başladı. Polis ma-halle arasına girmeye çalıştığında karşısında mahalle halkını buldu. Polis halkın tağı sopalı direnişi karşısında önce geri çekildi, ardından yardıma gelen çevik kuvvet desteğiyle mahallelinin bütününe saldırarak terör estirdi. Gece saat 02'yi geçtiğinde Nurtepe'yi ablukaya alan çevik kuvvet, kadın, erkek, yaşlı, genç demeden direnen herkesi coplamaya, insanların üzerine ateş açmaya başladı. Yarala-nanlar oldu.

Sivil faşistlerin estirmeye çalıştığı terörü yüzlerce polisiyle bu kez faşist devlet üstlenmişti. Faşistmar aralıklarla da olsa sabaha kadar sürdü.

11 Eylül gecesi yaşanan saldırı Nurtepe halkına daha örgütlü ve bilinçli hareket etmenin zorunluluğunu gösterdi. Şimdi Nurtepe'de sivil faşistler ve polis saldırılarına karşı daha örgütlü nasıl tavır alınabileceği tartışılıyor. Tartışmalarda 11 Eylül'de cidele birlikte haza örgütlenecek sessiz kalmayarak tavır aldığı çatışmanın deneyimi önemli bir yer tutuyor.

Nurtepe Halkı Saldırını
Anlatıyor
Gerek faşist saldırının olduğu gece, gerekse daha sonra Nurtepe'ye birkaç kez gittik. Ko-

nuştüğümüz insanların hemen hepsi öncelikle faşistlerin Haziran ayında mahallede Ülkü Ocakları açmak için yer aradıklarını, ama halktan hiç kimsenin onlara yer vermediğini söyledi. Bunun üzerine tehditler ve ardından faşistlerin saldırıları gelmiş. Polis de faşistlerin tağı zaman olduğu gibi en büyük yarı-dımcılığını üstlenmiş. Gençlerin ve ev kadınlarının çoğu faşistlere karşı öfke dolu. Adlarını bile duymak istemiyorlar.

Polis saldırısı sırasında 60 yaşındaki Seyfullah Erdoğan başından yaralanmış. Bize saldı-rıyı şöyle anlattı:

"Polisler sokak aralarında in-sanları copluyor, yerlerde sürükliyordu. Ben de yola çıkıp ne oluyor diye tepki gösterdim. Bu arada sivil polislerden birisi onu da alın diye bağırdı. Kendi mi yerde buldum. Tekmeleme-ye başladılar. Dıpkilerde de vuruyorlardı. Başım yarıldı, kan akıyordu. Ama vurmaya devam ettiler. Daha sonra da gözaltına alıp götürdükleri karakolda ha-karet etmeye ve dövmeye devam ettiler. Karakolda siyasi su-beden bir komiser "Sizin orası terörist yuvası, orayı mutlaka dağıtacağız" diye bizleri tehdit etti. Onlar kendi görevlerini yaptılar, yani insanları copladılar, yerlerde sürüklediler. Ama herkes de sunu iyi bilisin, bizler po-lise ve gece gündüz mahalleli-mize saldırmaya kalkınlara karşı gereken her türlü cevabı direni-simizle vereceğiz."

TIYADlı aileler: "Mücadelemize devam edeceğiz"

Tutuklu Aileleri ve İnsan Hakları İçin Yardımlaşma Derneği'ndeki polis baskısına bir yenisi daha elendi.

TIYAD'ın üyelerinden Sultan Çelik, 9 Eylül gecesi evine baskın düzenleyen polisler tarafından gözaltına alındı. Sultan Çelik'in keyfi bir şekilde gözaltına alınmasını protesto eden TIYADlı aileler, 12 Eylül günü demekte bir basın açıklaması yaptılar. Aileler açıklamalarında Sultan Çelik'in daha önce de deflarcı gözaltına alınıp işkenceden geçirildiğini belirterek "Geçmişte de TAYAD ve ÖZGÜR-DER'de sürdürdüğümüz insan hakları mücadelesi baskılarla engellen-meye çalışılmış, fakat engellen-me-nemmiştir. Yine engellenemeye-cektr." dediler.

Basın açıklamasına katılan TIYAD'lı analardan Cennet Güngörmez, kendisinin de polis tarafından keyfi gerekçelerle gözaltına alındığını belirterek "Polis bizi gözaltına aldığı zaman

çocuklarımızı komünist, devlete karşı geliyor, neden onların peşinden gidiyorsunuz?" diye baskı yapıyorlardı. Çocuklarımızın canları pahasına verdikleri mücadelelerinde sonunda kadir yan-larında olacağız" dedi.

"İsterlerse bizi assimlar, gözaltında kaybet-sinler, bizi yıldı-ramayacaklar" diyen TIYAD'lı analardan Mişref Pekkan ise "Onurlu bir yaşam için mücade-

le veren evlatlarımızı ve her za-man onların yanında olan anaları tüketemeyecekler. Bugün tükenen onlar. Bizler yaşlıyız, ama yeni analar bizim mücadelemizi omuzlayacak. Bugün biz anaları öldürebilirler, ama biz onlar gibi bir köşeye atılıp unutulmayacağız. Bizler Türkiye devrim mücadelesinde savaşan insanların kalplerinde yaşayacağız" şeklinde öfkelerini dile getirdi.

İzmir'de sivil faşist-polis işbirliği

Emir sokaklarında Ülkü Ocakları'nı ait afişlerin sökülmesini böhane gösteren sivil polis ve faşistler devrimci-demokrat insanlara saldırmaya başladılar.

15 Eylül günü 9 Eylül Üniversitesi öğrencilerinden Savaş Özok, Doğan Sever, Ege Üniversitesi öğrencilerinden Erkin Ulutaş Gediz Caddesi'nde sivil faşistlerin saldırısına uğradılar. Kendilerini ilkaici polis ve Ülkü Ocakları üyesi olarak tanıtan 15 kişilik gürh "afişlerinizi işi yitiriyorsunuz" diyerek saldırmaya başladılar. Üç öğrenciyi yere yatırarak tekmelemeye başlayan sivil faşistler öğrencileri ölümle tehdit ettiler, öğrencilerin polis çağırma girişimleri üzerine "Bizler zaten polisiz" diyerek belindeki silahı öğrencilerin sağağına dayayan faşist ses çıkarmaları için tehdit edip teklife "Bazkartı 1 Boz-kartı 2'yi arıyor" anonsları yaparak araba istedi. On dakika sonra gelen sivil bir ekip arabasıyla öğrencileri zorla arabaya alarak ormanlık bir yere götürdüler. Öğrencileri öldürmeye dönen ve tehdit eden faşist çete, öğrencileri burada bırakarak ayrıldılar.

Öğrenciler 16 Eylül'de savcılığa yaptıkları suç duyurusunda yaşadıklarını anlatarak başlarına bir şey geldiği takdirde bunun sorunu-lunun Emir polisi olacağını söylediler.

Küçükköy'de faşist saldırı

Almanya'da işçi olarak çalışan ve iznili olarak Küçükköy'e gelen Ekrem Yıldız, 9 Eylül günü Tuncelili olduğu gerekçesiyle sivil faşistler ve polis tarafından feci şekilde dövüldü. Küçükköy'de 10 gündür faaliyet gösteren Ülkü Ocakları'ndan 8 faşist tarafından yolda giderken zorla kaçırılarak ocağına götürülen Yıldız, PKK minden polisler ve faşist tarafından tekme tokat dövüldü. 18 yaşındaki Ekrem Yıldız'ın yediği darbeler nedeniyle dişleri kırıldı.

Küçükköy'de sivil faşistler sık sık işyerlerine ve dükkanlara giderrek halkı gözdağı ve terörle sindirmeye çalışıyorlar. Bu, halkın mücadelesini yok etmek için boş bir çabadır.

Oligarşinin tutsaklara yönelik saldırganlığı sürüyor

Dört duvar arasında kapalı bulunan insanlara saldırmak hiçbir geleneğe, hukuka, ahlaka sığmaz, böylece bir şey her-kese göre kınanılacak bir davranıştır. Ancak faşizmin ahlakı yok. Faşizmin kan döküldüğüne, saldırganlığına son vermek, sömürüyü ortadan kaldırmak için mücadele eden ve bu uğurda tutsaklık bedelini ödeyen devrimci tutsaklar en pervasız saldırılarla karşı karşıya kalıyorlar. Faşizm hiçbir ahlakı, insani kuralı tanımıyor. 12 Eylül sonrası uygulamalar da dahi eşi görülme-yen saldırılar düzenleniyor.

Konya Cezaevinde Bayanlar Koğuşu'na yapılan saldırının ardından pek çok tutsak ağır yaralanmıştı ve tıbbi müdahale yapılmamıştı. Halen de gerekli tıbbi müdahale yapılmıyor, hastanelere sevkler ise durduruldu. Ayrıca tüm tutsaklarda zehirli gazdan ötürü mide bulantısı, kusma, baş dönmesi ve saç dökülmesi var. Bu saldırılardan ilk olarak Cezaevi 2. Müdürü İbrahim Aydın'ı, yardımcı müdürlerini soydıkları öğrenemediğimiz Osman, Yakup, Celal ve 606 yaka numaralı Başgardiyan Muslu'yu somutlu tüm bütün siyasi tutsaklar (Devrimci Sol, PKK, TKP-ML-TİKKO ve TİKB davası tutsakları) beşer günlük açık grevine başladılar. Cezaevindeki gerginlik

halen sürerken, erkek tutsakların kaldığı koğuşlara da idare tarafından bir saldırı düzenlenmesi bekleniyor.

Bu saldırıyı kınayan İHD Konya Şubesi Konya Cezaevi idaresinin tutumunu ve tutsakların ağır yaralanmasını bir basın açıklaması yaparak protesto etti.

Buca Cezaevindeki Devrimci Sol tutsakları 14 Eylül günü yaptıkları bir açıklamada Malatya ve Konya cezaevlerinde yaşanan, devrimci tutsaklara yönelik saldırıları kınadılar. Açıklamada; "Halkımızın ilerici, devrimci kesimlerinin bulunduğu cezaevlerinde bu saldırılar devam ettirilmektedir. Burada da amaç devrimcileri siyasi kimliklerinden arındırmak, onurlarını kırmak, teslim almaktır. Bu saldırılar her fırsatta tekrar gündeme getirilmektedir, her seferinde de devrimci tutsakların direnişleriyle püskürtülmektedir." diyerek, Malatya, Konya ve Elbistan'daki devrimci tutsakların direnişlerine destek vermek için 3 günlük açık grevi yapacaklarını duyurdular. Çankırı Cezaevindeki Devrimci Sol tutsakları da 14 Eylül günü bir basın açıklaması yaparak Malatya, Konya ve Elbistan cezaevlerinde destek için süresiz açık grevine başladıklarını duyurdular. Tutsaklar yaptıkları açıklamada "Ta-

rimimizi haklılığımızdan aldığımız güç ve inançla yaratık. Bu inançla haklıyız ve kazanan da biz olacağız" dediler.

Elbistan Cezaevindeki Devrimci Sol tutsakları davalarının Malatya'da görülüyor olması nedeniyle Malatya Cezaevine sevk edilmek istiyorlar. Tutsaklar bu taleplerinin yerine getirilmesi için de 15 Ağustos'ta açık grevine başlamışlardı. İdarenin saldırılar direniş sonrasında da devam etti. Açık grevinin 5. gününde Devrimci Sol davası tutsağı

Hüseyin Menteş Cezaevi 2. Müdürü Hulusi Öztürk tarafından çağırılarak "Hüseyin Menteş halen yaşıyor mu, diye bir telefon geldi, onu kontrol etmek istedikim" sözlerini yöneltti. Cezaevi idaresinin bu tip provokatif tavırları ve sözleri ilk değil. Daha önce de ve bu süreçte tutsaklara yönelik bu tip yıpratma politikalarına sıkça başvuru-yorlar. Ancak polis ve idarenin yıpratma, psikolojik savaş tehditleri tutsakların direniş duvarına çarpıyor.

Malatya Cezaevindeki Devrimci Sol tutsaklarının yakınlıklarının Adana HADEP binasında açık grevi başlatarak, ardından SHP 11 binasını işgaliyle devam ettirdikleri eylem süreci Ankara'da devam ediyor.

12 Eylül günü Ankara'ya gelen tutsak

aleleri TBMM'ye gittiler. Burada alelerin tutsak yakını olduğunu öğrenen Meclis polisi "Siz hep böyle geliyorsunuz, topluca hesap sorup olay çıkartıyorsunuz" diyerek, aleleri tartakladı ve Meclis dışına sürdü. Aleler kendilerine yönelik bu saldırıyı basına yaptıkları bir açıklamayla duyurdular. 13 Eylül günü ise tutsak aleleri SHP Tunceli Milletvekili Kamer Genç ile görüştüler. Kamer Genç "Başka milletvekili yok mu da hep bana geliyorsunuz, hem ben Adalet Bakanı ile kışım." gibi komik gerekçelerle aleleri başından savmaya çalıştı. Ardından İHD Genel Merkezine giden aleler Akın Birdal ile görüştüler. Bu sefer de Akın Birdal'ın "...ceğiz, ...çağız"lı konuşmalarına aylanmaya çalışan aleler, Adalet Bakanı ile görüşmek için sorunu SHP Genel Merkezle taşımaya karar verdiler. SHP Genel Merkezine giden aleler, "Burayı işgal edebilirler bunları tanıyoruz, daha önce de gelmişlerdi" diyerek panığa kapıldılar. Daha sonra Adalet Bakanı ve tüm yetkililerden randevu ayarlanacağına dair söz verilmesi üzerine aleler SHP Genel Merkezini boşalttılar.

Aleler evlatlarına sahip çıkacaklarını belirterek, "Evlatlarımızı biz doğurduk, oligarşiye katlettiymeyceğiz. Evlatlarımızı haklı ve bizler de haklı olan evlatlarımızın yanında tavır alacağız, bu uğurda da eylemlerimizi sonuna kadar sürdüreceğiz." dediler.

Küçükarmutlu'da yıkım

İstanbul Valiliğinin emriyle hizmet yaşağı konulan Küçükarmutlu'da hizmet yerine yıkım geldi. Sık sık yıkım provalarının gündeme geldiği ve halkın bir direniş geleneği yarattığı Küçükarmutlu'da yıkım ekipleri bu kez örgütsüz olan emekçilerin evlerini hedef aldı.

İstanbul Valiliği tarafından hizmet yaşağı konulan Küçükarmutlu'da 18 gece-konu yıkıldı.

13 Eylül günü yaklaşık 500 çevik kuvvetin ablukaya aldığı Küçükarmutlu'da İSKİ Su Deposu ve Radar bölgesinde bulunan evler çevik kuvvet denetimindeki yıkım ekipleri tarafından yıkıldı. Daha önceleri de defalarca yıkım gerçekleştirilmeye çalışılan Küçükarmutlu'da direniş gelenekleri yarattığını bilen güvenlik güçleri yıkımı direniş bölgesinin dışında olmasına rağmen polis yığınak yapmayı ihmal etmedi. Ablukaya alınan yıkım bölgesinde polis giriş çıkışları engellemeye çalıştı. Yıkım bölgesindeki halka destek olmak için direniş bölgesinden gelen insanlara azgıncı saldırılar çevik kuvvet pek çok insanı yaraladı. Yıkım bölgesindeki insanlara destek olmak için gelen kitleyi ablukaya alarak "Sizin evlerinizi yık-

mıyoruz, niye direniyorsunuz" şeklindeki sözlerine, destek için gelen halk "Evlerini yitirdiğiniz insanları korumasız değildir. Her zaman olduğu gibi buraya kan dökmeye geldiniz. Bizlerin kanını akıtmadan buradaki insanların evlerini yıkamazsınız" şeklinde cevaplandırdılar. Kitlenin dağılmasında direnmesi üzerine coplarla saldırıya geçen polisleri karşı halk ellerindeki taşlar ve sopalarla direndi. Yüzlerce insanın yaşlı-geç-çocuk demeden yaralanmasına neden olan polisler 5 kişiyi de gözaltına aldı.

"Sizin Gibi Faşistlere Güvenilmez" Evlerini yıktırmamak için direnen insanlara kudumuşçasına saldıran polislerin başında İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir vardı. Takviye kuvvet alan çevik kuvvet, cop ve silah kullanarak yıkım bölgesine desteğe gelen halkı dağıttıktan sonra alelacele yıkıma girişti. Yıkımı durdurabilmek için bir yandaki çocuğuyla birlikte evinin çatısına çıkan Erdoğan Çelebi bıçakla kendini yaralayarak yıkımı durdurmaya çalıştı. Necdet Menzir'in "aşağıya inersen evini yıkımayacağız" sözleri üzerine Çelebi "Beni daha önce de gözaltına aldığınız zaman bir şey yapmayacağız

deminiştiniz. Ama elektrik vererek işken-ce yaptınız. Sizler nasıl güveneyim. Evimi başıma yıkarak beni zaten öldürüyorsunuz." sözlerinden sonra Necdet Menzir "Sen aşağıya inmiyorsan bari çocuğu bırak" sözlerine ise "Sen eli kanlı köpeksin, benim gibi haklarını arayan insanları öldürüp, terörist diye tanıtan sensin. Sindi seni daha iyi anıyorum. Esas terörist senmişsin." sözleriyle öfkesini dile getirdi.

Emekçi halklara kin kismaya devam eden Menzir evi yıkılan onlarca gece-

Seçim öncesi tapu sözü verenler, Küçükarmutlu halkının kondurlarına saldırdılar. Halk terörün ve teröristlerin kimler olduğunu bir kez daha gördü.

kodu halkıyla "delikanlı Erdoğan aşağıya incek, bu iş burada bilecek" şeklinde alkış tıpo tutarak alay etmeye devam etti.

Polislerin ve Necdet Menzir'in tüm ısrarlarına rağmen çatıdan inmeyen Erdoğan Çelebi direnişini bir saate yakın sürdürdü. Ailesi ve halkın ısrarı üzerine çatıdan inen Erdoğan Çelebi çocuğuyla birlikte acil olarak hastaneye kaldırıldı. Menzir'in sana bir şey yapmayacağız tavrına rağmen kaldırıldığı Sığıl Etili Hastanesi'nden bir saat sonra polisler tarafından gözaltına alındı.

"Tarafsızlık" zulüm düzenine "devam" demektir İnsan hakları "sınıflarüstü" değildir"

"Her türlü şiddetle karşı"... "Her türlü savaşa karşı"... "Barışçı"... "Tarafsız"... ve "İnsan hakları savunucusu"...

İlk bakışta göze hoş görünüyör gerçekten. Kulağa hoş gelen sözcüklerle bezennmiş, "çifte standart"tan kurtulmuş, yüksüz rahat...

Bu rahatlıkla konuşuyor "ideolojik, politik, etnik, dinsel, ekonomik hiçbir hakli neden gerekeceğiz" diyor, "savaş için!" "Haklıym" demek, ya da haklı olmak ona göre "sonucu değiştirmiyor!" Çünkü "savaşa en büyük insan hakları ihhalidir" diyor!

Bekli istemiyor, ama tıpkı bizzatdan inoçği ayak tabanlarına inmek istemeyen bir sopa gibi inip kalkıyor, ayak tabanlarına kan oturana kadar. Bekli istemiyor ama, göğsüne saplanacağı köylü öldürmek istemeyen bir kurşun gibi, vınılayarak köylünün göğsüne saplanıyor. Elinden silahını aldığı köylü, köylüyle birlikte yakılarken o, "Her türlü şiddetle karşı" ve "barış için" denize yığılır!

O kendisine "İnsan hakları savunucusu" diyor. Başka bir şey demiyor; "İnsan hakları savunucusu".

Ona belki çok ağır gelecek bu söyledikleri, gelsin... "Ben mi?" diyecek, desin.

Herkesin safına göre birtakım ayrıcalıklı kaldırımları gerekçesiyle. Kurulu düzeni ayaklarındaki kaldırmak istemeyenler bizim ortaya koyduğumuz ağır işli kaldırımlarımızdır. Bizim söylediklerimizin içini dolduran tarihin ağırlığıdır.

İnsan haklarını savunmak için yola çıkanlar, insanlığı, bugün pek çoğunu kullanmadığı hakları büyük bedeller

ödeyerek kazandığını, belgelere, sözleşmelere bu hak ve özgürlükleri yazdırabilmek için yüz yüzdür savaşmış olduğunu, insanlık tarihi, "sınıf düşüncesi daha ortaya atılmadan çok daha önce başlayan bir sınıf mücadelesi tarihi olduğu gibi, daha "İnsan hakları" kavramı ortaya atılmadan çok daha önce başlamış bir insan hakları mücadelesi tarihidir de.

Özel mülkiyetin, sınıfların ve devletin ortaya çıkışıyla başlayan, soyluları eğlendirmek için döğümeye zorlandıkları Capua arenalarından çıkarak birbirlerini öldürmektense köleci Roma İmparatorluğu'na karşı savaşçı camihaya geri-ten Spartaküs'lerin; ekip biçtikleri toprakların üstünde bir hayvan gibi alınıp satılmaktan kurtulmak, evlendikleri ilk gece sevdiklerini derbeylerinin ıştırına sunulmaktan kurtarmak için kıltılan geçen Munzer'lerin, "Yarın yavaşından gayri her şeyde, her yerde, hep beraber" diyebilmek için ipe giden Toriak'ların, Borklucülerin, Seyh Bedrettin'lerin bir bayrak yarışı gibi sürdüp burjuva devrimlerine kadar getirdiği bir mücadeledir bu. Burjuva devrimlerinin zaferiyle birlikte o güne dek eşitlik, özgürlük, adalet kavramlarıyla dile getirilen insanlık değerleri "evrensel insan hakları" olarak belgelere, bildirilerde yazılı yasal haline gelmiş, sınıf ayrıcalıkları kağıt üstünde de olsa kalmış, insanın eşit ve özgür varlığı tanınmıştır. Feodalizmi işçi sınıfına ve yoksul emekçilere dayanarak devrimi şiddetle alt eden burjuvazi, bir yandan kendi varlık sebebini (mülkiyet hakkı, ticaret-sanayi hakkını) yasalastırırken, öte yandan işçi ve emekçilerin taleplerini de yasalastırmak zorunda kaldı. Ancak burjuvazi iktidare ele aldıktan sonra işçi ve emekçilerin bu kazanımlarına karşı savaş açıp, sık sık hakları ihlal etmekten, kapitalist somurtu düzenini sürdüröbilmek için en vahşi yöntemlere başvurmaktan da kaçınmadı. Emperyalizm olgusu ile birlikte gerileşen burjuvaziye karşı insan hakları bayrağı artık işçi sınıfının ve emekçi haklarını elindeydi.

1917 Ekim devrimi öncelli köleliğin zincirlerini ilk kez parçalayarak kağıt üstündeki eşitliği hayata indirirken, insan hakları bayrağını en yükseğe kaldırıyor, uluslara kendi kaderlerini tayin hakkını vererek hakları haklarına kavuşturuyordu. Bu arada emperyalistler dünyayı paylaşmak için girdikleri iki büyük savaşta insanlığı tarihin en büyük katliamlarını, en korkunc vahşetlerini yaşıyor, insanlığı fırınlarda yakıyor, atomla kavruyorlardı.

Profesyonel anlamda "İnsan hakları savunuculuğu" asıl olarak bu sürecin ardından ikinci paylaşım savaşının ortaya çıkardığı büyük yıkımdan sonra, imzalanan bildirge ve sözleşmelerin izlenmesi, gözlemlilik yapılması temelinde ortaya çıktı. Sonraki yıllarda özellikle emperyalist metropollerde kurulan çeşitli kuruluşlar, periyodik yayınlar, uluslararası etkinliklerle bu alanı genişlettiler. '60'lı, '70'li yıllarda bu tür kimi örgütlerin de katkısıyla emperyalistler sosyalist ülkeleri sıkıştırmak için buldıkları (ve çoğunlukta da çarpıtı uyurdıkları) çeşitli örneklerle "İnsan haklarını bir demagoji malzemesi olarak bile kullan-

dılar. Avrupalı, Amerikalı emperyalistler **ulusal kurtuluş savaşlarına karşı Vietnam'da, Cezayir'de, Afrika'da, Latin Amerika'da yaptıkları** üstünü ötmek istemesine sosyalist ülkeleri "Tejrim muhaliflerinin" haklarını ihlal etmekle, sözleşmelere uymamak, insan haklarını çiğnemekle suçladılar. Revizyonist iktidarların çökmesi ve sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyonla birlikte emperyalistlerin bu tür suçlamaları bıçakla kesilmiş gibi biliverdi. Çünkü artık dikta-örükler yıkılmış demokrasiye geçmişti(!) '90'lı yıllarda dünya artık yeni bir düzene kavuşmuş, sosyalizm yenilmiş, tarihin sonu(!) gelmişti: Burjuva demokrasi-si!

Bunun "İnsan hakları" alanına yansıması ise ölü "Yokohoma Bildirgesi" oldu. Tıpkı "yeni dünya düzeni'nin emperyalizmin dayatmalarına boyun eğmeyen bağımsız egemen devletleri" "terörist devlet" sayması gibi bu bildirge halkların ulusal-sosyal kurtuluş mücadelesinde emperyalizme ve yerli oligarşilere karşı hakkı şiddetini "İnsan hakları ihlali" olarak nitelileyerek tarihin sonu(!) na parkmak bastı.

Türkiye'de ise bu süreç, kuşkusuz öncesi de olmakla birlikte, esas olarak 12 Eylül cuntasının zindanlara attığı devrimcilerin yakılmaları tarafından önceleri kendiliğinden gelişen tepkilerin odaklaşması ile ortaya çıkan demerler çerçevesinde gelişti. Kısacası insan hakları mücadelesi faşizme karşı demokrasi mücadelesinin bir bileşeni olarak şekillendi. Ancak son birkaç yıl içinde yaşanan gelişmeler İnsan hakları mücadelesi içerisinde ciddi bir zemin kaymasına yol açmış durumda. İHD bünyesinde ortaya çıkan (daha doğrusu artık İHD'ye hakim hale gelen) bir anlayış "İnsan haklarını faşizme karşı mücadele içinde değil, tıpkı Yokohoma Bildirgesi'nde olduğu gibi "burjuva demokrasi" zemininde tanımlamaktadır, "Sosyalizme olan inançlarını koruyan" ve hatta "Marksizmin özünü kavramış" ancak her ne hikmetse kendisine "sosyalist" değil "İnsan hakları savunucusu" diyen kimileri "İnsan hakları mücadelesinin kendine özgü politikalarını" belirlemek için "sınıflarüstü" yolculuklarını sürdürürken tıpkı bu bildirgede olduğu gibi, üstelik aslısız suçlamalarla devrimcileri karalayabilmektedirler.

İHD'de hakim hale gelen bu anlayış insan hakları mücadelesini "**faşizme karşı demokrasi mücadelesi**" olmaktan öte neredeyse kendi başına bir ideolojî düzene çıkarmaya soyunmakta, ancak bunu sınıf mücadelesinden kopararak (en hafif deyimle özerkleştirek) yapmaktadır.

"İshak Alaton'a dinini değiştirmesi için, Cefi Kamhi'ye adını değiştirmesi için baskı yapışa onlar patron, bizi ilgilendirmez mi diyeceğiz?" Bu soruyu sonra İHD üyesi devamını da şöyle getiriyor: "**Bunlar oluyor mu?**" Biz de soralım: "**Bunlar oluyor mu?**" ya da "**sız sırında küfesiyle bir şahin bir gemi ambarına düştüğünü**" gördünüz mü hiç? Bu örnek, İHD'de kimilerinin insan haklarını nasıl toplumsal sınıfsal koşullardan soyutlayarak bireye indirgediğini ortaya koyması açısından yeterince açıklayıcı olsa gerek. Aynı örnek birey-

lere uygulanan şiddetin özünde sınıfların bir biri üzerindeki şiddetinin bir parçası olduğunu neden anlaşılmadığını, anlaşılacak istenmediğini de gösteriyor. Örneğin bu noktada bir işkencecinin ya da Menderes'in "yaşam hakkı'nı savunmanın bir bütün olarak somürücü sınıfları, onların iktidar aygıtlarını savunmak anlamına geldiği, bunun ise bu zulüm düzenine "devam" demek olduğu ortada. İken bu "İnsan hakları savunucuları" kendilerine çifte standartlı olmayı yası-ıramadıkları için her gün her dakika emekçilerin "yaşam hakkı'nı bombalarla yok edenler için de "yaşam hakkı" istiyorlar.

İnsan Hakları Demeginin din, dil, ırk, dıns farkı gözetmeksizin baskı görülen ezilenlerin yanında olması gerektir. Ancak bunlardan söz edenler gerçekten sözlerini tutmalı ve ezilenlerin haklarını korumak istiyorlarsa, ezilenlere ezilenleri daha fazla ezme hakkı tanımaktan vazgeçmelidirler. "Tarafsızlık"ın mevcut koşullarda egemen sınıfa hizmet etmek anlamına geldiği açıktır. Ezilenlerden yana olduğunu söyleyenler ortada durup "aman çifte standartlı olmayalım" diyerek hakemlik yapmaya, oyunu burjuva liberalizminin koyduğu kurallarla oynamaya kalkmıslar. Bildirgeler, sözleşmeler ile elde edilen hakları kullanmak, o bildirgelere mahkum olmak anlamına gelmez. Ezilenler o bildirgelerin "direnme" temelindeki sınırlarını ihlal etmemek, emekçilerin, eşitliği, özgürlüğü, barışı, adaleti burjuva demokrasi zemininde tanımlamak isteyenler, gerçekte İnsan hakları burjuvazinin mülkiyet haklarının sınırında dundumak isteyenlerdir. O, sözünü ettikleri "Gelecek toplumun etliği" mülkiyet hakkı, ticaret ve sanayi hakkı gibi insanın insan üzerindeki somürüsünü meşrulaştıran burjuva hakları kaldırıp atılarak yaratılacaktır.

"Özgürlük" bildirgelerde yer aldığı için, "eşitlik" sözleşmelerde var olduğu için değil, bir ihtiyaç olduğu için gerektir insana. Bu nedenle insanlık, eşitliğe, adaletle, özgürlüğe ölümlü engelileri aşarak yürüyecek, toplumlarını ebesi olan "zor'u kullanarak özgürleşecektir. Tarihte zorun rolünü pek iyi bilen beylerimiz, bu zorı savunmak onlara pek zor geliyor diye tarihe inançlarını yitirmemeli-dirler. Tarihin tekerleği ne durur, ne de geriye döner. İnsan hakları mücadelesi bu tarihsel akış içerisinde bugün faşizme karşı demokrasi mücadelesinin, dolayısıyla ulusal-sınıfsal mücadelenin bir bileşeni olarak ele alınmalı, ezilen yığınların hak ve özgürlük talepleri kucaklanmalıdır.

Bugün hakları gerçekten haklarına kavuşlurmak istiyorlarsa, özgül insan hakları mücadelesini faşizme karşı mücadelenin, devrim mücadelesinin bir parçası haline getirmek zorundayız. "Devrim" olmanın, sosyalist olmanın gereği budur. Demokrasi olmanın gereği de bunun çok ötesindedir. Halkın içinde, halkın mücadelesiyle birlikte olmadan, "demokratik" da lafır. Unutulmamalı ki, İnsanları haklarına kavuşturacak olanlar, hakları ihlal edilen kitledir, "tarafsız", ritbesi kendinden menkul "İnsan hakları savunucuları" değil.

"Özgürlük" bildirgelerde yer aldığı için, "eşitlik" sözleşmelerde var olduğu için değil, bir ihtiyaç olduğu için gerektir insana. Bu nedenle insanlık, eşitliğe, adaletle, özgürlüğe ölümlü engelileri aşarak yürüyecek, toplumların ebesi olan "zor "u kullanarak özgürleşecektir. Tarihte zorun rolünü pek iyi bilen beylerimiz, bu zorı savunmak onlara pek zor geliyor diye tarihe inançlarını yitirmemeli-dirler. Tarihin tekerleği ne durur, ne de geriye döner. İnsan hakları mücadelesi bu tarihsel akış içerisinde bugün faşizme karşı demokrasi mücadelesinin, dolayısıyla ulusal-sınıfsal mücadelenin bir bileşeni olarak ele alınmalı, ezilen yığınların hak ve özgürlük talepleri kucaklanmalıdır.

Düzen solculuğu halkevlerini yozlaştırıyor

Bugün halkevlerine girdiğimizde karşılaştığımız tablo -hele bunların devrimcilik/demokratik adına yapıldığı düşünülürse- içler acısı. Halkevlerinin pek çoğu bugün, devrimci-demokratik adına örgütsüzlüğün, politkadan kaçışın, sınıf uzlaşmacılığının, ilkesizliğin, silahlı mücadele düşmanlığının yaygınlaştırılmaya çalışıldığı, mücadelenin tatil edildiği, devrimci değerlerin tahrip edildiği yerler durumunda...

İkel, devrimci mücadeleye hiçbir katkısı, yararı olmayan tartışmalar düzenlenerek yığınca, halka-devrime güvensizlik ve inançsızlık hakim düşünce haline getirilmeye çalışılır. Halkevleri bu yanlış birer gevezelik kurumları haline dönüştürülür. Geçmişin entelektüel birikimlerinden yararlanan eskimiş solcular tarafından demagoji sanatı ustaca icra edilir. Yapılan tam bir burjuva politikacıdır.

Düzen solculuğu, devrimci değerleri ve halk kültürünü tahrip ederek buluştığı her yeri yozlaştırıyor. Çoğu 12 Eylül malulü "eski" siyasatler, devrimci değerleri tüketerek ama sözde "sol"culuğu elden bırakmadan birçok kurumun, demokrati kitle örgütünün üzerine çörekleniyorlar, eski karizmalarını kullanarak yeni ideolojilerini hayata geçirmeye çalışıyorlar.

Bu kültür, yığınca, halka güvensizlik ve devrime inançsızlık besliyor. Eskimiş solcular devrimcilikten, halktan uzak bu yoz kültürü, çöreklenicileri kurumlar yoluyla yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. İşte böyle kurumlardan birisi de şubeler olarak bazı istisnalar olsa da halkevleri.

Bugün halkevlerine girdiğimizde karşılaştığımız tablo -hele bunların devrimcilik/demokratik adına yapıldığı düşünülürse- içler acısı. Halkevlerinin pek çoğu bugün, devrimci-demokratik adına örgütsüzlüğün, politkadan kaçışın, sınıf uzlaşmacılığının, ilkesizliğin, silahlı mücadele düşmanlığının yaygınlaştırılmaya çalışıldığı, mücadelenin tatil edildiği, devrimci değerlerin tahrip edildiği yerler durumunda...

Halkevlerinin pek çoğu bugün halk kültürüyle uzak yakın ilgisi olmayan bir yozluğun taşıyıcısıdır. Örgütsüzlüğü, ilkesizliği, dejenerasyonu "siyasat" haline getirirler, bu özelliklerini ellerinde kalan halkevlerinde adeta kurumsallaştırırlar.

"Biz dedğin kim? Herhangi bir siyasetçi ya da grup adına değil, kendi adına konuş. Siyasi kimliğini buraya girenlerin kapının önüne bırak da gel..." gibi sözlerin bizzat halkevi yöneticileri tarafından söylendiğine pek çok devrimci tanıklık. Onlar, özellikle 12 Eylül sonrasında "birey" keşfetmişlerdir. Toplumsal bir varlık değildir onlara göre birey. 12 Eylül sonrasında da bireysel çıkarlarını, birey özgürlüğünün bilincine varmışlardır. Artık toplumun çıkarları yok, bireyin çıkarları vardır. Örgüt yok, birey vardır. Disiplin yok, alabildiğine liberalizm vardır.

Açıldıkları ilk günlerde, her kesimin gellip gidebileceği yerler olarak görüldüğünden, halkevleri belli bir çekim merkezi oldu. Ne var ki, sorun yüzlerce insanın halkevlerinde toplanabil-

mesi değil de, onların politikleştirilmesi, ülke sorunlarına karşı duyarlıklarının hareket geçirmesi ve buna bağlı olarak ortak tavır alışlarının örgütlenmesi olarak ele alındığında halkevlerinin demokratik bir kitle örgütü olmanın fersah fersah uzağında kaldığı açıktır. Böylesi bir sonuç, kuşkusuz ideolojik eksiklik, devletin baskısı, vb. nedenlerle değil, eskimiş solcuların halkevlerine bakış açısının bir sonucuydu.

Halkevleri, kendisine "devrimciyim", "demokratım" diyen, ama saz çalıp, türkü söylemekten başka bir sorunları olmayan insanların gellip gittiği ve giderek apolitikleştiği mekanlar oldu. Ortaya çıkan görüntüyle, halkevleri arada bir takliden "haff solcu" lokaller, halkevlerine gidip gelenler ise kahvehanelerin, barların "müdavimleri"ne döndüler.

Onlar birtakım "dogma"ları, "tabu"ları yıkmak adına bireysel özgürlüğü keşfetmişlerdir ya, artık kurumsallaştıkları yerler de bunun yaygınlaştığı, topluma taşındığı yerler haline gelir. Kızılın erkek "arkadaş", erkeklerin kız "arkadaş" edinmek için geldikleri yerler olur bu mekanlar. Arada sırada saz kursları, satranç turnuvaları gibi etkinlikler de düzenlenir. Böylece "devrimcilik", "demokratik" da bir kenara bırakılmaz. Konular halkın, devrimcilerin gündeminden uzaktır, hafifir ama bu önemli değildir.

İkel, devrimci mücadeleye hiçbir katkısı, yararı olmayan tartışmalar düzenlenerek yığınca, halka-devrime güvensizlik ve inançsızlık hakim düşünce haline getirilmeye çalışılır. Halkevleri bu yanlış birer gevezelik kurumları haline dönüştürülür. Geçmişin entelektüel birikimlerinden yararlanan eskimiş solcular tarafından demagoji sanatı ustaca icra edilir. Yapılan tam bir burjuva politikacıdır.

Halkevlerinin çoğunun bugün dedikodu merkezleri haline gelmeleri de bu çevrelerin mücadele kaçını anlaşırlarından kaynaklanıyor. Özellikle de silahlı mücadeleyi temel alan devrimci-yurtsever hareketlere karşı yapılan ve spekülasyonlar genellikle burarlarda üretiliyor. Reformistler, revizyonistler, sivil toplumcular, küçük burju-

va aydın çevreler, burjuva hümanistleri ve her çeşit oportünist akım halkevlerini kendilerinin barınacağı olarak görüyor. Hepsi silahlı mücadele düşmanlığında, mücadele kaçkınılığında birleşiyor. Kokuşmuşluk, tükenmişlik dedikimiz de işte bu. Savaşın içersinde yer alma, mücadele etme cesaretini, onurluluğunu gösteremedikleri için; halktan kopuk oldukları, halkın taleplerini anlamak istemedikleri için ve aynı zamanda "devrimciliği", "demokratlığı" da elden bırakmadan çevrelerini koruyup, yaygınlaştırmak için mücadeleyi tasfiye etmeye çalışıyorlar. Mücadele geliştikçe, kendi sahtekarlıklarının ortaya çıkacağını bildiklerinden, devrimcilerin salırlarını genişletmelerini, mücadelenin yükselmesini hazmedemiyorlar.

Düzen solcularının çıkarlarına uymadığı için, pek çok halkevi şubesi, mücadeleye katkısı olacak bir işleve kavuşmıyor, yozluğun yaygın olduğu ve yaygınlaştırdığı kurumlar olmaya devam ediyorlar.

Esas olan ise, ahbab-çavuş ilişkisiyle geçmişin mirasından faydalanaarak ya da yoz düzen ilişkileriyle bir "çevre" oluşturmaktır. Birey kimliğini kazanmış entelektüel "aydınlar"dan, eskimiş solculardan oluşan kümeler, çeşitli düzen kurumlarına ya da partilerine sırayabilirler zeminleri kollar. Halkevleri işte böyle kişilikler için biçilmiş kaftandır. Düzene ve çıkarlarına dylesine bağlıdır ki, devrimci mücadeleye pek çok katkısı olabilecek bu kurumların mevcut durumlarını korumak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu nedenle halkevleri yönetimlerini ellerinde bulundurmak, bu çevreler için vazgeçilmezdir...

HALKEVLERİNDE MİLAT: "DİRİLİŞ" KURULTAYI

1988 Ekim'indeki "Diriliş" Kurultayı'na kadarki bir yıllık süre içinde halkevleri, birçok il ve ilçede göstermelik yönetimlerle "hızla" örgütlendi. Daha çok, genel merkezin aladığı yöneticilerle yapılacak olan genel kurulla halkevleri yasatılacaktı. (!)

Neler yapıtlar kurultaya hazırlanırken? Her ayak oyunlarına başvurular? Genel merkezin verdiği olağanüstü yetkileri anti-demokratik olarak kullanarak, şubelerin açılışından yönetimlerin oluşturulmasına kadar, her şeyi istedikleri gibi düzenlediler. Tüm umutlarını bağladıkları kurultayda sorun çıkışını istemiyorlardı çünkü. Birkaç yıllık halkevleri pratiği büyük iddialarla yola çıkan "düzen yolcularının" nası bir bakış açısına sahip olduklarını da ortaya koymaya yetti.

Devrimcilikle hiçbir alakası kalmamış insanların, burjuva partilere kapığı atmaya hazırlanan eski "Yolcular"ın kendilerini ifade ettikleri bir yenden yapılma süreci geçirdi halkevleri. Bu çevreler, örgütlü insanları, hele Devrimci Sol Güçleri, çöreklenmiş oldukları halkevlerinden uzaklaştırmak için olmadık ayak oyunlarına başvururken, halkevleri bölge temsilciliği ile kumarhane patronluğunu bir arada yürüten pek hünerli "yöneti-

Bir tasfiyeciyi örneği Cihat Işık

Halkevleri içinde isim ve çevre yapmak peşinde olan pek çok eski "Devrimci" Yolcu için, halkevlerinde yaşanan tasfiye sürecinin ya da halkevlerinin mücadele içindeki yerinin fazlaca bir önemi olmadığımı, yaşanan süreç ortaya koydu.

SHP ya da CHP içinde yükselmek isteyenler, gönlünde il-ilçe başkanlığı yolları, milletvekili veya belediye başkanlığı düşü kuranlar için, halkevleri bulunmaz nimet" ti. Bundan en çok faydalananların başında, eski Halkevleri Genel Sayman nam-ı diğer "kayma makinesi" Cihat Işık vardı.

Cihat Işık, İstanbul ve çevresindeki halkevlerinde yaptığı yoğun tasfiyelerden sonra, halkevleri genel saymanlığından, 29 Ekim seçimlerinde SHP den milletvekili adaylığına, SHP'de de aradığı, bulamayınca, CHP Üsküdar İlçe başkanlığına kadar gelmiş bir eski Devrimci Yolcu, yeni bir düzen yolcusu...

Halkevlerinin "Diriliş Kurultayı"na katılanlar, Cihat Işık'ı kurultaya terk eden Devrimci Sol Güçleri'nin üzerine "Halkevlerini Yasatık, Yasatacağız" sloganıyla saldırırken hatırlarlar. Aynı Cihat Işık, halkevlerinin Kemalist gelenekğini şimdi CHP'de sürdürüyor, üstelik onlarca halkevin tasfiye ettikten sonra...

c'leri devreye sokuyorlardı.

Halkevleri yönetimine çöreklenen, ama devrim gibi bir iddiaları olmadığı gibi siyasilikten de uzak bu düzen "Yolcuları" için ikeleer, ahlak kuralları vb. her şey anlamını yitirmişti. Kendilerinin olduğu en küçük ilçeye kadar paye dağıtılırken, halkevlerini de, bulundukları tüm diğer dernekler, demokratik kitle örgütleri gibi bir mücadele mevzisine dönüştürmeye çalışan Devrimci Sol Güçleri açıkça tavrı aldılar. Bunun aksi tavrı alan temsilcilerini ise görevden almakta tereddüt etmediler.

Genel merkez etrafında oluşturdukları yapı ise alabildiğine kot, hantat, çoğu yerde hayali şubelere dayanan, çürümüş, yozlaşmış, dejenere unsurlardan oluşan bir hiyerarşiydi. Yani yönetim, halkevleri gerçeğinin kısa bir özeti idi.

"Arkasından gidilecek bir ideolojileri kalmadığını fark edenler için "Benden sonra tufan" yaklaşımını sergilemek de zor olmadı. SHP, CHP gibi düzen partilerine kapığı atılan, il, ilçe yöneticilerine gelmiş, belediye başkanı seçilmiş, ticari ilişkilerini düzenlemeye çalışanlar yeni yatırımları yapmış, eski "önderler" geçmişin olumlu değerlerinden geriye kalanları da tasfiye ettikten sonra büyük bir yükten kurtulmuşlardı...

Bugünlerde ise yeniden bir hareketlilik var halkevlerinde. Bölge toplantıları, iler bazında yapılan görüşmeler art arda tekrarlanmaya başladı. Yapılanlar Halkevleri Genel Merkezi'nin rutin faaliyetlerinden biri gibi görüne de, bu çaba, birkaç ay sonra gündeme getirilmesi düşünülen olağanüstü genel kurul için yapılan nabız yoklaması ve kulis faaliyetinden başka bir şey değil...

GÜN İZİ

Kemal Sahir GÜREL

Ferhat Tunç Özgür Ülke'nin "Okur Mektupları" köşesinde, Mücadele gazetesinin "Gün İzi" köşesinde çıkan yazımız üzerine saldırıyor. Saldırırken de Türkiye halklarının mücadelesinde, iktidarlılığın ne kadar zararlı bir insan olduğunu ortaya döküyor. Ukalalık yapıyor, aklınca devrimcilik öğretiyor. Bir yandan da kendini savunuyor, pek matah bir insan olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Örneğin kasetinin "pazarlanmas" konusunda Çiçek Bar hakkında söyledikleri bir çarpıştı ifade ediyor.

Hem benim haberim yoktu diyor, kendi dışında örgütlediğini söylüyor, hem de oraya aydınlar gidiyor, ne var bunda diyor. Bu doğru mu, savunuyor mu, yoksa yalnızca firmasının onu yönlendirmesi mi? Eğer savunuyorsa, cepheaden söylemeli. Çiçek Bar'ın nasıl bir yer olduğu, kimlerin gittiği, halkımızla, devrimci sanatçıyla, onun kültürüyle alakası ortadadır. Özlemi dağlar olan bir sanatçının ya bu özlemini Çiçek Bar gibi beyinlerin uyuşturulduğu bir yerde ifade etmesini savunması lazım, ya da firmasının yönlendirdiği aradan bir piyasa sanatçısı olduğunu kabul etmesi lazım. Devrimci bir sanatçının ilkeleri vardır. İlkeli bir devrimci sanatçıyı bir ticari müesseseye yönlendiremez, satın alamaz, metalaştıramaz. Kendisinden habersiz düzenlenmişse, yanlış olduğunu, böyle bir yere gitmeyeceğini söylemesi, besme açıklama yapması gerekir. Ferhat Tunç tam tersine gidiyor, konuşuyor, anlatıyor. Orayı savunup savunmadığı belli değil.

Tam bir oportünistlik!

12 Mart'ta Mukbil Özyörük "Cınta yapma kararının alındığı toplantıda ben ishaldim, tuvaletteydim, haberim yoktu" diyor. Ferhat Tunç'un söylediği de ondan farklı değil. Bir sıkıntısı var. Açıkça ifade

edemiyor. Çiçek Bar'da açıklama yapmak doğru mu, yanlış mı, yanlışsa bu yanlışsa niye düştü?

Ferhat Tunç'u İMC'den, İMC'nin piyasasından sormak, öğrenmek zor değil. Kimseğin onun ilkelinden, devrimciliğinden, ahlakından, dürüstlüğünden bahsedeceğini sanmıyoruz. Tam tersine uçağıtçı, güvenilmez, bir koltuk takımı için bile fimaları birbirine düştüren, bu anlamda vukuatları olan bir sanatçı, bir sahtekar. Devrimciliği ticarete dönüştürmeye çalışan bir sahtekar. Ayrıca barlarda kafaları tutsülen sanatçılarla devrimci sanatçıların arasında kaim duvarlar vardır.

"Ben devrimciyim" diyor. Nasıl bir devrimcidir, hangi ilkelere, hangi kültürle yaşar? Bunları anlatması lazım. Bir insan nasıl yaşarsa, öyle üretir. Ya da ürettiği gibi yaşar. Sahtekar değilse, tüccar değilse, özü sözü biridir. Özlemi dağlara olan biri, bir sanatçı nasıl yaşar? Ferhat Tunç nasıl yaşıyor? Hangi onurlu mücadelesi var? Hangi onurlu savaşı var? Ferhat Tunç, Açık hava Tiyatrosu'nda bağlanmasının içini anlatmaz kadar teslim olan, onursuzca boyun eğen bir sanatçı. Sonra da "Yaşamak direnmektir" diye kaset çıkaran bir sanatçı.

İşte sahtekarlık burada!

"Yaşamak direnmektir" diyen bir insan, polisin keyfi uygulamalarının hepsine direnir, tavır alır. Ondaki yüzlerce, binlerce insandan gücünü alıyorsa direnir, bedelini de öder. Ferhat Tunç hangi bedeli ödemiş? Hangi direnişe katılmış? Hangi mücadeleden hangi dağlarını umut görmüş, mücadelesinin parçası olmuş? Evet, bir dönem olmuş. Ama sosyal onlara şimdiki. Ne anlatıyorlar Ferhat Tunç'a ilgili?

Emekçi'ye sormak lazım Ferhat Tunç'u, Nihat Behram'a sormak lazım.

"Mücadele kime karşı mücadele ediyor?" diye soruyor. Mücadele'nin kime karşı mücadele ettiği çok açık. Bunu biraz tarih bilinci olan, biraz aklı başında ve hayatın içinde olan bir adam görebilir. DGM savcılar, karşı-devrim güçlerinin hepsi, Mücadele'nin kime karşı mücadele ettiğini çok iyi bilir. Ama Mücadele aynı zamanda sahtekarlara, kalpazanlara karşı da mücadele ediyor. Ferhat Tunç gibilerine karşı da mücadele ediyor ve edecek.

"Ben 100 bin sattım, o yüzden bana saldırıyor" diyor.

Kültürden gücünü almak bu değil!

Ahmet Kaya 600 bin satıyor. İbrahim Tatlıses 1 milyon satıyor, Sezen Aksu 1 milyon... Bu, onların doğru oldukları, iyi yaptıkları anlamına gelmez.

Hangi ilkelere, hangi kültür ve anlayışla TV kanallarında cirit atıyor? Bunu da anlatmalı. Ferhat Tunç, Diyarbakır'dan, Cizre'den, Kürtlerden bahsediyor. Ne yapmış onları için? Nasıl bir parça yapmış, onu da anlatmalı. Ve bugüne kadar kafanızda paralanı nereye harcamış, onu da anlatmalı. Halkın sanatçısı nasıl yaşıyor, anlatmalı. Daha önceki bulandığı yapı, onu adam eden yapı, kendisiyle ilgili ne yazmış çizmiş, bunu da anlatmalı.

Mücadele sahtekarlara karşı mücadele etmeye devam edecek. Hele Ferhat Tunç gibi soytarılara ve şarlatanlara karşı mücadele edip, boyundan büyük söyledikleri lafların hesabını soracak. Herkes ağzından çıkan lafları bilmeli ve bunun hesabını vermeye hazır olmalıdır. Biz ağzımızdan çıkan lafı bilizir, bilerek konuşuruz. Konuştuğumuzu da savunuruz. Ferhat Tunç'ta eğer dediği gibi bir gram ilke ve dürüstlük varsa, dediğini savunur ve bedelini de öder.

Siyaset dünyamızın, onlarca dalkavuk-

la, şarlatanla, soytarıyla, sahtekarla dolu olması gibi sanat dünyamız da bunlarla doludur. Özellikle küçük burjuva sanatçıları. Her türlü bedel ödemekten, her türlü ytrekllikten, onurlu davranıştan uzak; çürümüş, dejenere bir kültür içerisinde yaşayan ama aydın geçinen, sölcü geçinen, sosyalist geçinen, onlarca, yüzlerce soyarı ve şarlatanla doludur. Ve bunlar, devrimciliği, solculuğu sömterek yaşayan parazitler, kan emicileridir. Ferhat Tunç da bunlardan biri. Başka bir kimliği yoktur Ferhat Tunç'un.

Ferhat Tunç kimliksiz ve kişiliksizdir. Onu karakterize eden budur. Ferhat Tunç'un kimliği kendi çıkarıdır. Kazandığı paradır, yaşamıdır. Ve halk kavramı da, devrim kavramı da, dağ kavramı da paraya dönüştürmeye çalıştığı motiflerdir. Evet, Ferhat Tunç sesleniyoruz. Eğer söylediklerinde samimiysse, söylediklerini savunabiliyorsa, çıksın karşımıza. Koyusun yaşamını. Ne kadar devrimci, ne kadar değil görelim. Mücadele için söylediklerini de savunsun. Onu da görelim, bilelim. Bizim bilmediğimiz büyük zafetleri mi var, bizim bilmediğimiz bir yaşamı mı var, bizim bilmediğimiz devrimciliği mi var Ferhat Tunç'un görelim...

Ege Kültür ve Sanat Merkezi:

"Halklarımızın kültürel zenginliklerine sahip çıkıyoruz"

Geçtiğimiz hafta açılışını duyurduğumuz Ege Kültür ve Sanat Merkezi'yle etkinlikler, kültür ve sanata bakışları üzerine konuşuk.

Ege Kültür ve Sanat Merkezi nasıl bir ihtiyacı doğdu?

Ege bölgesinde devrimci kültür alanındaki kurumsal boşluğu doldurmak, kültürümüzdeki yozlaşmalara ve burjuva kültürüne karşı halkın olumlu geleneklerini ve kültürünü sahiplenmek ve yaygınlaştırmak, yerel zenginlikleri (örgütsel, yöresel, bölge şenitleri ve anlamında) üretmek ve değerlendirmek anlamında, EYO-DER müzik ve tiyatro gruplarının, Denizli ve başka yörelerdeki sanatsal çalışmaların, resim ve şiirle ilgilenen örgütlü insanların çalışmalarını uzmanlaştırmaya ve kurumsallaştırma ihtiyacı sonucunda doğdu. Aynı zamanda Ege'deki küçük burjuva sanatçı çevreleri, halkçı ve kültürel dernekleri, üniversitelerdeki güzel sanatlar ve konservatuar çalışmalarını politikleştirmek ve kendi bünyesine yararlı hale getirmek ihtiyacı da bunun başlıca nedenleridir.

EKSİM'nin şu andaki etkinlikleri nelerdir?

Etkinliklerimiz Grup Günışığı çalışmaları, halk dansları üretimi, eğitim, araştırma çalışmaları, bağlama, gitar, halk dansları

kursları, koro çalışması, görsel sanatlar, şiir, tiyatro çalışmaları, çeşitli kültür kurumları ve dernekleriyle ilişki halinde bulunmak ve bu kurumlarda etkinlik göstermek şeklinde özetenilebilir.

Sizce EKSİM'nin politik alandaki yeri nedir?

Düzenin kültür alanındaki politikası kozmopolitizm, yozluk ve üretimsizlik olarak kendini gösteriyor. Bu, emperyalizme kültürel bağımlılığı sağlama yönünde bir politikadır. Biz bunun karşısına halkların kültürüyle çıkıyoruz. Düzen, insan ilişkilerinde ahlaksızlığı ve ulusal onursuzluğu savunuyor. Biz ise devrimci ahlaki ve onuru savunuyoruz. Bireyciliğe ve popülizme karşı örgütlülüğü ve kolektivistimizi savunuyoruz. Düzenin bu politikalarına karşı biz onun zayıf olduğu ve kültürel boşluk, dejenerasyon yarattığı yerlerde kendi kültürümüzü hakim kılmaya çalışıyoruz.

EKSİM'yi diğer kültür merkezlerinden ayıran noktalar nelerdir?

Küçük burjuva milliyetçi ve mezhepçi bakış açısıyla bir halkın ya da mezhebin kültürüne değil, halklarımızın kültür ve zenginliklerinin hepsine birden sahip çıkıyoruz. Ulusal kültürü evrensellik adı altında reddetmiyor ve kozmopolitliği ve halk-

tan kopukluğu örgütlemiyoruz. Örgütlülük adı altında örgütsüz, popülist, mücadeleden kaçan, bedel ödemeyi, tehlike ve risk almamayı gözetken "sanatçı" tipinin karşısına örgütlü, militan, sanatçı kişiliğini çıkarıyoruz. Kültür merkezini bir demek gibi düşünmüyoruz. Usta-çırak ilişkisi yerine bütünsel ve mücadeleye bütünleşen bir eğitim yaratmaya çalışıyoruz. Kendi içimizde daralmıyor, en geniş kesime ulaşmaya çalışıyor, dar gruplar arasındaki rekabet yerine devrimci dayanışmayı hedefliyoruz. Maddi kaygılan değil devrimci kültürel kaygılan ön planda tutuyoruz.

Geleceğe yönelik düşüncünüzün etkinlikler nelerdir?

Müzik, şiir, görsel sanatlar alanında var olan üretimi artırmak ve geliştirmek yönündeki çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Halk danslarında var olanı yetinmeden

yeni oyunlar derlemek, araştırmak,lemek yönünde çalışacağız. Halklarımızın isyan ve direniş geleneği içeren oyunlarını günümüzün devrimci mücadelesiyle birleştirerek dramatize şekilde sunan halk dansları toplulukları hedefliyoruz.

Özette sanatın tanımına uygun bir şekilde, nasıl ki Pir Sultanlar, Ruhi Sular, Victor Jara'lar yaşadıkları dönem toplumsal ve ekonomik koşullarına uygun biçimde ilişkileri açığa çıkarıp mücadeleyi sürdürdülerse, teminli bu sanatçılardan alan biz devrimci sanatçılar da bu mücadeleyi onları örnek alarak sürdüreceğiz.

Coşkun ve isyankardır direngen ve dövüşkendir onların halkın kardeşi olan yürekleri

SEHER ŞAHİN
(8 Eylül 1991)

"Hiçbir şey yapmasam da sizin kültürel çalışmalarınıza katılır, tiyatro kostümünü dikerim" diyordu Seher. Giderek daha çok, daha güç görevler üstlendi. Mütevazı kişiliğiyle ve inancı yapısıyla kostüm dikmekten okulunun sorumluluğuna kadar yükseldi. Devrimciliğin kendini geliştirmek, yenilemek demek olduğunu farkındaydı. Öğrenci gençliğin içinde dayanışma ve direncin, paylaşmanın sembolü oldu. Yüreği insan sevgisiyle dolu bir devrimciydi. Seher, Mimar Sinan Üniversitesi, Moda Bölümü öğrencisiydi. Üniversite kayıtlarının başladığı ve yeni öğrencilerin kayıt yaptıracağı sırada kendi okulunda da rehberlik ve dayanışma masası açarak öğrencilerle tanışmak ve onlara yardımcı olmak istiyordu. "Bu yıl yeni öğretim yılına daha hazırlıklı girmeliyiz. Masalarımızda kayıtlar için üniversiteye gelmiş yeni öğrencileri kayıtlarda karşılaştıkları zorluklarda yardımcı olurken, ülkemiz ve üniversite gençliğini çok iyi anlatmalıyız. Daha çok insana ulaşap, konuşmalı, onları İYÖ-DEK-TÖDEF çatısı altında mücadeleye çağırmalıyız," diyordu. Polis 3 Eylül 1991'de rehberlik masasını basarak Seher ve arkadaşlarını gözaltına almak istedi. Seher'in direnci karşısına onu okulunun üçüncü katından aşağı attı. 5 gün komada kalan Seher 8 Eylül 1991 günü şehit düştü.

Dedim ya
çok önceden paylaşılmış ekmeğimiz
şimdi uzay çağlı bir şölende
Bir dilim açlık grevidir yediğimiz
Başka yok
Oysa toprak yorulur biz yorulursak
Susarsak bütün dünya susar
İşte bu yüzden hep çektiğimiz
Ye ölüren bile
Bir ışıklı selamdır güneşe
Celladımızdan son istediğimiz

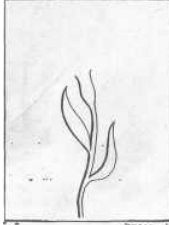
ALİ RIZA KARAGÖZ
(1 Eylül 1992)

AK Rıza Karagöz 1 Eylül 1992'de İstanbul Avcılar'da bir işkencecinin cezalandırılması eyleminde şehit düştü. "Geleneklerimiz olduğu üzere, çok fazla değil iş yapabilmek önemlidir," diyen Ali Rıza 1990'dan itibaren profesyonel olarak devrimci yaşamın içinde oldu. Bir dönem mahalli bölgelerde, geçekonda semtlerinde faaliyet gösterdi. Bu süreçte birim çapında çeşitli sorumluluklar da üstlendi. 1991 sonunda SDB üyesi oldu ve açık karakteri, sorgulayan, üreten yapıyla gelişen bir çizgi izledi. Devrimci hareketin saflarında mücadele ederken

ZEYNEP ESRA BOLAYIR
(Ö Eylül 1990)

Yeni tatmaya başlamış gerçek güçlükleri Mücadeleye öğrencisi olduğu Marmara Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde katıldı. Devrimci gençliğin saflarında yeni atılmış halkın kavgasına. Yeni bir insan olmasına rağmen okulda arkadaşları Rehberlik ve Dayanışma Masası'na saldıran polislere karşı örnek bir direniş sergiledi. İYÖ-DER üyesi Zeynep, 8 Eylül 1990'da Bursa'da geçirdiği trafik kazasıyla aramızdan ayrıldı.

MEHMET SOYLU

faşist kursyonlarla şehit düştüler.

1979, faşistlerle çatışmaların yoğun olduğu, faşist odakların dağıtıldığı bir yıldır. Mehmet ve Yüksel, kavranın içinde faşistlerin korkulu rüyasıydılar. Mehmet Soylu 12 Eylül günü Kars Yenimahalle'de, Yüksel Kaşıkçı 28 Eylül'de İstanbul Okmeydanı'nda şehit düştüler. Faşistler onları katlettiler ama onlar kararlılıklarıyla, anti-faşist mücadelemizde birer sembol oldular.

Dursun Işık da faşist pusularda şehit düşenlerimizden... 7 Eylül 1991'de Hollanda'da şehit düştü.

DÜRSÜN IŞIK

YÜKSEL KAŞIKÇI

İşkencede onurlu bir direnişin sesi **BAKİ ERDOĞAN**

Aydın Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceci sorgularda katledilen Baki Erdoğan; ölüm yıldönümünde İzmir ve çevresinde çeşitli pankart ve yazılamalarla anıldı.

Baki Erdoğan'ın gözaftına alındığı Söke İlçesinde, "Baki Erdoğan Yaşıyor, Devrimci Sol Savasıyor" içerikli Devrimci Sol Güçler imzalı üç pankart ve bir Devrimci Sol bayrağı asıldığı ve ilçenin çeşitli yerlerinde yazılamaların yapıldığı öğrenildi. Kuşadası İlçesinin Davutlar Beledesinde ve İzmir'in Balçova, Narlıdere, Çiğli ilçelerinde de Devrimci Sol Güçler imzalı çeşitli yazılamalar yapıldı. Ayrıca Atatürk mahallesinde "Baki Erdoğan Yaşıyor Devrimci Sol Savasıyor" Devrimci Sol Güçler imzalı bir pankart asıldı.

Dursun Karataş yoldaşımız derhal serbest bırakılmalıdır

**BİZ HALKIZ,
BİZİ YENEMEZSİNİZ!**

Dursun Karataş, 9 Eylül Cuma günü, Fransa toprakları üzerinden transit geçiş yaparken Fransa hükümet güçleri tarafından tutsak alındı. Fransız hükümeti onu tutuklamakla politik bir tutum almıştır. Bu tavır vazgeçilmesi gereken bir hesap hatasıdır. Dursun Karataş'ın özgürlüğüne saldıran bu girişim, aynı zamanda tüm halkımıza karşı alınmış bir tavidir. Halkları yenmek, onların emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşını engellemek mümkün değildir. Bizleri yenmeyi düşünenler, bunun bir hayalden öte gidemeyeceğini defalarca gördüler. Fransa hükümeti Türkiye'deki kontrgerilla iktidarıyla suç ortaklığı yapmak niyetindeyse, bu savaşı sınıfsal, ulusal, enternasyonal bir savaşa dönüştüreceklerimizden emin olmalıdır.

BU SAVAŞI DA KAZANACAĞIZ

Savaşın içinde gelişebilecek her türlü olumsuzluğu olumluluğa, zafere dönüştürecek bilinç, soğukkanlılık, cesaret ve fedakarlık benliğimize kazınmıştır... Önderimiz bize bunu öğretmiştir. Önderimize, halkımıza, vatanımıza olan büyük sorumluluğumuz, engin sevgimiz bizzat savaşın içinde ete kemiğe bürünecektir. Bize el kaldırmak isteyenler bir kez daha pişman olacaktır... Çünkü biz halkız, bizi yenemezsiniz!..

**EMEKCİ HALKLARI
UTANDIRMAYACAĞIZ**

Fransa halkına sesleniyoruz. Dostluğunuza güveniyoruz. İşkenceci katilleri sevindirmeyeceğiniz, halkımızın dost ellerini tutacağınız inanıyoruz. Dünya emekçi halklarına sesleniyoruz. Sizleri utandırmayacağız. Taşıdığımız bu bayrak onurumuzun, özgür, sömürsüz yaşama kararlılığımızın, binlerce şehidimizin bayrağıdır.

Fransa hükümeti öfkemizi sinamamalıdır